

မြန်မာ့စာပေကလောင်

မမသဒ္ဒါဗျာဉ်

မှန် : ပါတယ် လို့ ဆို နေ မှ

အမျှစ်လုံးချင်း : ၁၁၅၂ အင်း

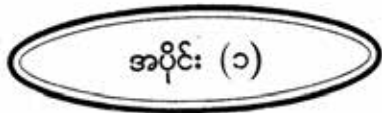
ဒီ
အမျှစ်လုံးချင်း
မှန် : ပါတယ် လို့ ဆို နေ မှ

မမသဒ္ဓါဇောဏ်

မုန့်ပိတယ်လို့ ဆိုနေမှ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၇၇၀၇၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၀၄၀၇၁၁
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁၊ အောက်တိုဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်စာတိုက်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင် ၈၉၅-၈၄
 မုန်းပါတယ်လို့ဆိုနေမှ / မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။
 ၂၉၀ စာ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ မင်ကီ ။
 (၁) မုန်းပါတယ်လို့ဆိုနေမှ

'အခွင့်'

ဗူးလောက်အောင် (ငါ) ချစ်ပေမယ့်

မူးနောက်အောင် (နင်) လုပ်လာရင်တော့

(နင်ကို) ဒူးထောက်ခိုင်းပြီ။

(ငါ) နားရင်းပိတ်တီးပစ်မယ်.....

(နင်) ဝင်ချင်တိုင်းဝင်ပြီး

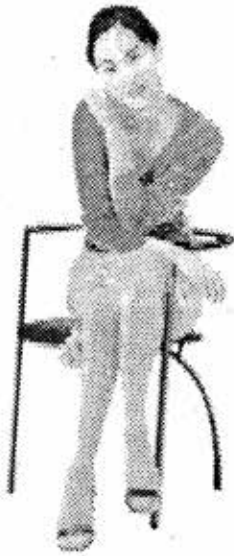
ထွက်ချင်တိုင်းထွက်ရအောင်

ငါ့ရင်ခွင်က.....

Ever Open ချိတ်ထားတဲ့

Night Club မဟုတ်ဘူး.....

အခန်း (၁)

“တက်ပုတ်မ... မပြီးသေးဘူးလား”

တောက်! စလာပါပြီ ဒီနာမည်။ ဒင်းကိုဘယ်လောက်ပြောပြော
အမှတ်သညာမရှိ။ အဲဒီလိုတမင်သက်သက်ခေါ်နေတာလေ။ အဆောင်
နှင့် အန်တီသက်ကိုယ်တိုင်က ဒင်းနဲ့ “ယ့်” ကို တစ်မြို့တည်း။ တစ်နယ်
တည်းသားမို့ အတွင်းသိအစင်းသိဖြစ်ပြီး အတော်လည်းရင်းနှီးကာ ဝင်
ထွက်စေတာနဲ့ ဒင်းကလိုတာထက်ပိုပြီး ဘဝင်လေဟင်တော့တာပါပဲ။

ဒင်းဆိုတာ ငယ်နဲ့ငယ်စဉ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်ပြီးကြီးလာ
ရတဲ့ သူငယ်ချင်းကျော်စင်ဦးပါ။ နေတာကလည်း ခြံချင်းကပ်၊ မွေးလာ
တော့ တစ်နှစ်တည်း။

ဒါပေမဲ့ ငယ်က သူ့ထက် (၄)လတိတိကြီးတဲ့ အစ်မကြီးပါပဲ။ ကျောင်းအပ်တော့ ငယ်က (၅)နှစ်တိတိဖြစ်ပြီး သူက (၅)နှစ် မပြည့်တာ မို့ ကျောင်းကို အသက်(၄)လ ခိုးပြီးမှ တက်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။

ငယ်က ကလေးဘဝကတည်းက ဝဝဖောင်းဖောင်းလေးမို့ အိမ်မှာ ငယ်အိမ်နာမည်ကို “ဖောင်းဖောင်းလေး” လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတာ မှန်ပါလျက် ဒင်းက လျှောက်ပြီးနာမည်ဖျက်တာလေ။ လူကို ဝက်ပုတ်မလို့ ခေါ်လည်းခေါ်ရဲ့။ ပူစီဖောင်းမ၊ အာပြဲမ၊ ငါးပုတင်းမ ဆိုပြီးအမျိုးမျိုး ကိုပြောင်းပြီးခေါ်တာမို့ တစ်စက်မှမတည့်ကြပေ။ ငယ်ကလည်း အားကျမခံ သူ့ကိုပြန်ပြီး နာမည်တပ်ခေါ်တာပါပဲ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ငါးဖောင်ရိုးခြောက်မျှော်စင်ရယ်။

အခန်းပြတင်းပေါက်က ဖွင့်ထားတာမို့ ပိတ်ရန်လာရပ်လိုက်၏။ ငယ်အခန်းက အဆောင်ရှေ့မျက်နှာစာမှာမို့ ခြံဝင်းနှင့်တန်းတန်းကြီးဖြစ်ကာ အရှေ့မှာလာရပ်သမျှကိုမြင်နိုင်ပြီး အော်သမျှကြားရတဲ့အခန်းပင်ဖြစ်ချေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မျှော်စင်ရဲ့။ ဒီမှာ ငါ့သနပ်ခါးတောင် မခြောက်သေးဘူး”

အပေါ်မှလှမ်းအော်လိုက်တာမို့ ခြံထဲမှာရပ်နေရာမှ သူမော့ကြည့်

လေ၏။ ပြောမယ့်သာပြောရတာ၊ ဒင်းက ကုပ္ပဏီ Uniform နဲ့ သိပ်ကိုလိုက်ဖက်တာပါလေ။ ငယ်တို့ဝန်ထမ်းအားလုံး အပေါ်က အဖြူ အောက်က အနက်၊ ဆင်တူဝတ်ရလေ၏။

မိန်းကလေးက Blouse နှင့် စကပ်တိုဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ရှပ်လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်တို့စကပ်က ခြေသလုံးအလယ်ခန့်တိုပြီး ဘေးနှစ်ဖက်မှ တစ်မိုက်လောက်သာ ခွဲထားတာမို့ အမြင်မရိုင်းလှပါချေ။

မိုးတွင်းနှင့်ဆောင်းတွင်းမှာဝတ်ရန် Coat အဖြူလေးတွေ ပေးထားတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆရာဝန်လိုလိုတာလိုလို ဘဝင်ခိုက်စရာဖြစ်ပြီး Smartကျလွန်းလှပါ၏။ သူက လက်မှန်ခိုက်တစ်ချက်ကြည့်ကာ လှမ်းအော်လိုက်ပြန်လေသည်။

“သနပ်ခါးခြောက်တဲ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ GM အသစ်ရောက်မယ်ပြောထားတာ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ လမ်းမှာ သူ့ဟာသူ ခြောက်မှာပေါ့။ အလကား၊ ဘယ်လောက်ပြင်ပြင် နှင့်ရုပ်က ဝက်ပုတ်ရုပ်၊ ပူစီဖောင်းရုပ်ပဲ ထွက်လာတဲ့ဟာ။ အခုချက်ချင်းဆင်းလာတော့”

“အံ့ဟ... ငါ့ကိုများ မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောနေလိုက်တာ။ နင်သာ ငါးကျည်းခြောက်ရုပ်၊ ငါးဖောင်ရိုးခြောက်ရုပ်၊ လောရှည်ထန်းပင်ရုပ်ဟဲ့

မျှော်စင်ရဲ့”

ဘေးမှာ သနပ်ခါးသွေးနေသည့်ချယ်ရီထံမှ ခစ်ခနဲရယ်သံထွက်လာလေ၏။ ဒီကောင်မလေးကတော့ ငယ်နို့ကျော်ဇင်ဦး စကားများတိုင်း ရယ်နေကျပါပဲ။ ငယ်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ငယ်တို့ပါပဲ။ လူကြားထဲ မရှောင် ထအော်ချင်အော်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကျောကုန်းကို ‘အုန်း’ခနဲ ငယ်က ထုချင်ထု၊ လက်မောင်းကိုဆွဲကိုက်လိုကိုက်နဲ့ ထင်ရာကိုလုပ် တတ်တာလေ။

အဲဒီလိုခိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ငယ်ကိုတော့ သူက ကိုယ်ထိ လက်ရောက် တစ်ခါမှပြန်မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။ အလွန်ဆုံးစကားနဲ့သာ နိုင်အောင် လုပ်ပြောပြီး ငယ်ကိုအနိုင်ပိုင်းတတ်တဲ့ စကားတောင်စားစစ်စစ်ပါပဲ။

“မငယ်၊ သွားရင်သွားတော့လေ။ အခန်းကို သမီးပဲ ပိတ်လိုက်မယ်။ မငယ်ပြန်လာရင် အန်တီသက်ဆီမှာပဲ သော့ယူလိုက်ပေါ့”

“အေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခုမဆင်းချင်သေးဘူး။ ဒင်းကိုအမြင်ကပ် လွန်းလို့၊ လူကိုများ သူ့ညီမမှတ်နေလားမသိ၊ ဟောက်လားဝေါက်လား နဲ့။ တစ်စက်မှကြည့်မရဘူး... ဟွန်း”

“ကိုကျော်ဇင်ဦးက ချောပါတယ် မငယ်ရဲ့”

“ဘာချောတာလဲ... ဒီလောက်ပိန်ချိုးနေတဲ့ ထန်းပင်ရှင်ကိုများ

ချောတယ်လို့ နင်ပဲပြော”

“အဟုတ်ပြောတာ မငယ်ရဲ့။ သူက မျက်ခုံးရော နှာတံရော လှ တာ။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ အသားမဖြူဘဲ၊ ညိုမှ ချောတာတဲ့”

“တဲ့ဆိုတော့ နင့်ကို ဘယ်သူက ဒီလိုတွေပြောပြတာတုန်း”

“ဟင်းဟင်း၊ အောက်ထပ်က မမျိုးပြောတာလေ။ သူက အရပ် ရှည်လွန်းလို့ ပိန်တယ်ထင်ရတာပါတဲ့။ ခုခေတ် Model boy တွေလို သန့်တယ်တဲ့လေ”

အလိုလေးလေ... ငယ်ဖြင့် ဒင်းကိုဒီလိုတစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ မဲခဲကျွတ်ကျွတ်လေးမို့ ငယ်အနိုင် ကျင့်သမျှ သူ့ချည်း ဒိုင်ခံနာကျင့်ခဲ့တာလေ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ သူ့ရှေ့မှာ ရှက်ဖို့ကြောင့်ဖို့ ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့မနေဖြစ်တော့ဘဲ ငယ်မောင်လေး လိုသဘောထားပြီး ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းဆက်ဆံဖြစ်ခဲ့တာပါ။ မး

သူက တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ငယ်တို့မောင်နှမနဲ့အ ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ငယ်မှာက မမနဲ့မောင်လေးရှိပြီး အလတ်ကပ်ဆံခွဲတဲ့ အလိုလိုက်မခံရတဲ့ကြားလပ်ဖြစ်သမျှ သူ့အပေါ်ချဉ်းစနဲ့ကျဆင်းပြီး စွဲခဲ့တာ ခုဆို အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီလေ။ မဲမှာ ဘွားဘွားနဲ့ မမနာမည်က ‘ချစ်လွန်းဦး’ဖြစ်ပြီး မြောင်ကျ၊ မောင်လေး

အထွေးကတော့ ဆယ်တန်း တဘုန်းဘုန်းကျပြီး ဝေလေလေသာဖြစ်နေ တော့တာပါပဲ။

တစ်နှစ်တစ်ခါပြန်ပြီး စုထားတဲ့လစာတွေ အပ်ပေမယ့် မေမေက သူ့မာနကိုလာထိသလို ပြောတာကြောင့် နောက်ပိုင်းမသွားဖြစ်တော့ဘဲ ငယ်ဟာ အိမ်ကစွန့်ပစ်ထားတဲ့ အပယ်ခံလိုဘဝနဲ့ပဲ ရှင်သန်နေရတာ ကြာပါပြီ။ “ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ဖျော်အောင်နေ၊ တွေ့တဲ့သူနဲ့သင့်အောင် ပေါင်း၊ ရတာလေးနဲ့ လောက်အောင်စား၊ ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်” ဆိုတဲ့ ဖေဖေလက်သုံးစကားအတိုင်း ငယ် ကျင့်သုံးနေခဲ့တာ ဒီနေ့အထိ ပါပဲ။

“ဟေ့.ဝက်ပုတ်မ”

“ကျွတ်! ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“လာတော့လို့ဆို၊ တော်ကြာ GM အသစ်ရဲ့နောက်မှရောက်လို့ ဆိုပြီး အလုပ်ဖြုတ်တဲ့ထဲ နှစ်ယောက်စလုံး ပါတော့မှာပဲ။ လူတောင်ပြုတ် ဖော်နဲ့လာပြီ”

“တောက်! ဒင်းကတော့ စောစောစီးစီး ပြောတီးတာ လိုချင်ပြီ ထင်တယ်။ သွားပြီ ချယ်ရီရေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မငယ်”

အခန်းထဲမှထွက်ကာ အလယ်မှလှေကားထစ်တွေကို ခပ်သုတ် သုတ်ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဒင်းကတော့ စိတ်မရှည်သလိုပုံစံမျိုး မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ရပ်စောင့်နေတာပါပဲ။ သူ့အဆောင်က ရှေ့တည့်တည့်ခြံမှာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဟာသူ အရင်အလုပ်မသွားဘဲ ငယ်ကိုအမြဲစောင့်တတ်တာက သူငယ် တန်းတက်ခဲ့ကတည်းက အကျင့်လိုဖြစ်နေတာပါပေါ့။

“လှာစရာရှိ မြန်မြန်ဆင်းလာတာမဟုတ်ဘူး။ အခုပဲ (၇)နာရီခွဲ ကျော်နေပြီ”

“နောက်ကျမှာစိုးရင် နင့်ဟာနင် သွားနှင့်ပေါ့ မျှော်စင်ရဲ့။ ဘာလို့ ငါ့ကိုစောင့်နေသေးတာလဲ”

“နင်ကလည်း နင်မပါဘဲ ငါ ဘယ်တုန်းက သွားဖူးလို့လဲ။ သိရဲ့ သားနဲ့ ပြောပြန်ပြီ”

“နေရာတကာ နင်ဒီလိုချည်း ငါနဲ့တွဲမလျှောက်ချင်နဲ့ဟဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင်တကယ်ကပ်ရိုနေလို့ ခုထိ ငါရည်းစားမရသေး တာလေ။ ဒီအရွယ်မှာ ချစ်သူမရရင်တော့ ငါတော့ အပျိုကြီးဖြစ်တော့ မှာပဲ။ အဲ့ဒါ နင့်ကြောင့် လဒေရဲ့”

သူက ငယ်ပြောတာကိုသဘောကျကာ တခွိုးခွိုးနှင့်ကျိတ်ရယ်လေ

၏ ကြည့်! ငယ်နဲ့သူက အဲဒီလိုရယ်ပုံကလည်း ကွာသေးတာလေ။ ငယ်က မိန်းကလေးဆိုပြီး ကူဒြေ့ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့(ပဲများများ)ဟန်ပေါ် မျှိုးနဲ့မရယ်တတ်ပါ။ ယောက်ျားလေးတွေလို ဝါးလုံးကွဲ တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်လေ့ရှိတာ ဘွင်းဘွင်းကြီးပါပဲ။ သူကတော့ ဝါးစပ်ကို လက်နှင့် ကွယ်လျက် ခိုးရယ်သလို အပြုလုပ်တတ်တာလေ။

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ အဲဒီလိုမရယ်ပါနဲ့ဆို။ ငါလုပ်မိတော့မယ်”

နှုတ်က ‘လုပ်မိတော့မယ်’ ပြောပေမယ့် လက်က သူ့လက်မောင် ကို ပြောင်းခနဲချပြီးချေပြီ။ အသံထက် အလင်းကမြန်တယ်ဆိုရင် ငယ် လက်က အလင်းလိုပဲဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

“အား... နာလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကားဂိတ် မှာ လူတွေကြည့်နေကြပြီ”

“ကြည့်ကြည့်ပေါ့၊ ဂရုစိုက်စရာလား”

“စိုက်တာပေါ့ဟ၊ ဒီကောင်လေးချောချောလေးနဲ့ ဒီပုံပျက်ပန်း ပျက်ရုပ်ဆိုးဆိုးကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတွဲတာလဲ၊ မလိုက်ဘူးဆို ပြီး သူတို့တွေးနေလောက်ပြီ ပူစီဖောင်းမရဲ့”

“ဟင်! မျှော်စင်၊ ကဲ၊ သူတို့တွေးချင်းတွေးရင် ကျီးကန်း ဘဲဥသို့ လာတယ်လို့ပဲ တွေးမှာပေါ့ဟဲ့။ ငါ့ကို ပုံဆိုးပန်းဆိုးပြောချင်ဦးမလား”

လက်က သူ့ခိုက်ခေါက်ကို ခပ်နာနာဆွဲလိမ်ထားလိုက်တာမို့ သူ နှုတ်နာ ရှုံ့တွနေလေ၏။ နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်လျက် အံကြိတ်ပြီး သိပ်နေတာ အတော်နာမည်မှန်းသိပေမယ့် အလျော့မပေးမိပါ။ ဒင်းက ဒီလိုနာချင်လို့ကို ငယ်ကိုမခံနိုင်အောင် စနေတာလေ။

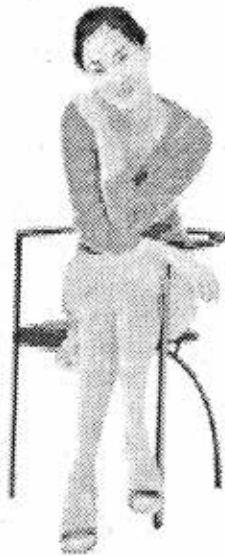
“အားလားလား... နာတယ်ဟာ ဘဲဥမရဲ့”

“ပြောလေ၊ ငါ့ကိုရုပ်ဆိုးတယ်လို့”

“မပြောတော့ဘူး... မပြောတော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ”

ငယ်က သူ့ခိုက်ကိုလွှတ်လိုက်ပေမယ့် သူက ငယ်လက်ကိုဆုပ် ကိုင်ကာ ကားဆီဆွဲခေါ်လာခဲ့လေ၏။ အဲဒီလိုမျိုး ငယ်ရဲ့သူငယ်ချင်းက ငယ်အပေါ် သည်ညည်းခံတတ်တာလေ။

အခန်း (၂)

ငယ်တို့နှစ်ယောက်က အထူးကားပဲစီးတာမို့ အမြဲ တစ်ယောက် နှစ်ရာကျပ်ကျပြီး ကားသိပ်မကျပ်လှပါချေ။ အဲဒါ သူ့ငယ်ကိုငဲ့ကွက်ပြီး လိုက်စီးမှန်းသိပါ၏။ ခုံမှာထိုင်လိုက်တိုင်း ဘေးကနေရာလွတ်မှာ ဘယ်သူမှဝင်မထိုင်ဝံ့ဘဲ ကျပ်မှာကိုသိစေသလို ကားစယ်ယာတွေရဲ့ ပြုံးစိမ် ချောင်ချင်ရုပ်တွေကို သူ့မြင်လေ့ရှိတာလေ။ ငယ်က သိပ်အဝကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးဖြစ်ကာ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ ဆုံးပြည့်ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

“ဆင်းရတော့မယ်၊ ထတော့”

“နေပါဦး၊ နင်ကလည်း”

“ထဆို ထပေါ့၊ နောက်တော့မှ လူမတိုးနိုင်ဘဲ ကားထဲကျန်ရစ်ခဲ့ဦးမယ်”

ကားအပေါက်ဝမှာ လူတွေစုနေတာမို့ သူစိုးရိမ်တကြီးပြောတာကို ဘေးမှအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ပြုံးလိုက်လေ၏။ သူက ဘကြည်ကြည်လိုက်ပြီး ငယ်လက်မောင်းကို(ပိုင်စိုးပိုင်နင်း)ကိုင်လျက် ထူလိုက်ပါသည်။

ဒင်းတော့ နာဦးမယ်၊ ငယ်နားမှာ ယောက်ျားချောချောလေးတစ်ယောက်ရှိတာကို မနာလိုဘူးထင်ပါရဲ့။ လှေကားအဆင်းအဝမှာ ရပ်စဉ်အခိုက် သူက ငယ်ကိုမကြည်သလိုလှည့်ပြောလိုက်လေ၏။ Aircon ကားမို့ အသံလုံကာ သူပြောတာကို ယိယံသကြီးကြားလိုက်ရပါသည်။

“နင့် တော်တော်အရသာတွေ့နေတာပေါ့လေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုလူနဲ့အတူထိုင်နေရလို့လေ”

“ဟင်! ငါ့ကိုလူကြားထဲ ဒေါက်ဖြုတ်ချင်ဦး။ ကဲ...”

‘ဘုန်း’ခနဲထုလိုက်တာကြောင့် ဘေးမှလူတွေပါ လန့်ကုန်လေ၏။ သူ့ဘေး ယှဉ်ရပ်နေသည့်အစ်မကြီးတစ်ယောက်က တီးတိုးရွေ့တ်လိုက်ပါသည်။

“အဆုတ်တွေတော့ ကွာကုန်တော့မှာပဲ”

“အဲဒီလိုပဲ မမရဲ့၊ သူက ကျွန်တော့ကိုဆို သိပ်အနိုင်ကျင့်တာ” ထိုအစ်မကြီးက ပြုံးစရာဖြင့် မျက်နှာလွှဲသွားပါ၏။ သိလည်းမသိ

ဒါဘဲ တိုင်သလိုပြောလိုက်သည့်သူ့ကို ငယ် စိတ်တိုသွားရပါသည်။ အနိုင်ကျင့်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ နင်ပဲ ငါ့ကိုအလျှော့ပေး၊ အရှုံးပေးလေ့ရှိတာ မဟုတ်လား... အခုတော့ မတော်တဆလေးတွေ့လိုက်ရတဲ့အမျိုးသမီးလေးကိုမှ တိုင်သတဲ့။

ငယ်၊ သူ့ကိုစကားထပ်မပြောတော့ဘဲ ကားရပ်တော့ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ကုမ္ပဏီကိုရောက်ဖို့ ဆယ်မိနစ်လောက် ဆက်လျှောက်တော့ သူ့ကို မစောင့်ဘဲ ရှေ့မှဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့မိ၏။

“ဟာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ၊ ငါ့ကိုစောင့်ဦး ဝက်ပုတ်မရဲ့”

“ဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ... နင်ပဲ ဟိုမမကိုသိပ်အားကိုးနေတယ် မဟုတ်လား။ သူ့သွားတဲ့ဘက် လိုက်သွားပေါ့”

“ဟောဗျာ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ကို အူလိုက်ပုတ်နေတာလဲ ငါးပူတင်းမရဲ့”

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါက အူပုတ် သည်းပုတ် စိတ်ပုတ်တဲ့ မိန်းမပါ။ အဲဒီလိုမိန်းမနဲ့မပေါင်းချင်ရင်လည်း လာမပေါင်းနဲ့ဟယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငယ်ရာ၊ ရုံးထဲဝင်ခါနီး အကြမ်းလျှာကြမ်း နဲ့ အော်ရလား”

“အော်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါက အကြမ်းလျှာကြမ်း အမေကျမ်းအမျိုးပဲ”

ခြေဆောင့်လျှောက်ရင်း ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ငယ်တို့ရုံးက တတိယထပ်မှာမို့ Lift ထဲဝင်ရန် အချိန်နည်းနည်းစောင့်ရတတ်သည်။ Lift နှစ်ခုစလုံး အပေါ်ရောက်နေရင်ပေါ့လေ။ Lift တစ်ခုက ရပ်သွားတာမို့ မပီလိုက်မှာစိုးပြီး အပြေးဝင်လိုက်တော့ Lift ထဲရောက်နေသည့် လူတွေထံမှ ရယ်သံထွက်လာပါ၏။ ငယ်ပုံစံက အပြေးအလွှားနှင့်မို့ လုံးလုံးလေးလို့များ မြင်ကြလေမလားဟု အားငယ်သွားရလေသည်။ အဲဒါ ဒင်းကြောင့်...

“ဒီနေ့ဘာချက်လာလဲ ငယ်”

“နင်ကြိုက်တဲ့ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်နဲ့ ရွှေငါးကြော်လာတာလေ နင့်ကိုလုံးဝမကျွေးဘူး... ဒါပဲ”

“နင်ကလည်း စိတ်ပုပ်လိုက်တာ”

“ပုပ်ပုပ်ပဲဟယ်၊ နင်တောင် ငါ့ကို ‘ဝက်ပုတ်မ’ ခေါ်သေးတာပဲ ဒီတော့ ပုပ်တယ်”

ငယ်ဘေးမှကျိတ်ရယ်သံထွက်လာတာမို့ ဘေးမှလူကို မျက်စောင်း လှည့်ထိုးလိုက်၏။ လူကို ရယ်စရာများ မှတ်နေလားမသိ။

ဟင်! ဒီလူကို ဒီကုမ္ပဏီမှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးပါလား။ မီးခိုးရောင် Suit ကို Smart ကျကျဝတ်ထားပုံက Gentleman Style နဲ့ပါပဲ။ ဘယ်ကိုလာတာပါလိမ့်။

ငယ်သတိထားမိသလိုကြည့်မှန်းသိတော့ ထိုလူက မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ အလိုလေး! သဘောကောင်းလိုက်တာနော်။ မျက်နှာကြည့်ရုံနဲ့ သူ့စိတ်ရင်း ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ ပေါ်လွင်နေသည်ပဲ။ ငယ်က စုပုပ်ထားသည့်မျက်နှာကြောကို နည်းနည်း ချလိုက်သော်လည်း ထိုလူကို ပြုံးမပြမိလိုက်ပါ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ငယ်မသိတဲ့လူကို ပြုံးပြစရာလား... ပဲ့တာပေါ့နော။

တတိယထပ်မှာ Lift ရပ်သွားတော့ ရှေ့ဆုံးမှာရပ်နေသည့် ငယ်တို့နှစ်ယောက်က အရင်ဆုံး ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ Corridor မှာလျှောက်ရင်း သူနဲ့သုံးလေးခွန်းစကားများရတာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။

“ငါ့ကို ငါးပိချက်တော့ ကျွေးပါဟာ”

“မကျွေးနိုင်ဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ၊ ငါ့ဆီမှာ ကြက်သားဟင်း ပါ၊ ပါတယ်ဟာ”

“နင့်ကြက်သားဟင်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဆိုင်ထမင်းချိုင့် မှာ စားထားတာ မသိဘူးထင်နေလား။ ငါက အိမ်ကချက်တာမျိုးပဲကြိုက် တယ်။ မကျွေးဘူးဆို တစ်ဖတ်လေးမှမကျွေးဘူး... ဒါပဲ”

“မိငယ်”

“ဘာ၊ မိငယ်လဲ။ လူကို ဝက်ပုတ်မလို့အမြဲခေါ်လာပြီးမှ ခုမှလာ မဖားနဲ့၊ မရဘူး... လုံးဝပဲ”

“ဟိုနှစ်ကောင် လမ်းမှာကိုက်လာကြပြန်ပြီလား”

ရုံးခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း ဆီးဟောက်လိုက်သည့် မန်နေဂျာဦးစိုင်း အသံကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ GM မလာခင်စဉ်ကြား အုပ်ချုပ်ရ သူမို့ ဦးစိုင်းတစ်ယောက် Power တွေ စွတ်ပြနေမှန်း သိသိကြီးနှင့် တည့်တည့်ကြီးလာတိုးရတယ်လို့၊ နေဦး၊ နာရီက ကိုးနာရီထိုးရန် (၁၅) မိနစ်တောင် လိုသေးတာလေ။

“ဦးဖုန်းကလည်း ငယ်နဲ့ကျော်စင်က တိရစ္ဆာန်တွေမှမဟုတ်တာ”

ကဲ! မှတ်ကရောပဲ။ တခြားလူတွေကို ဟောက်စားလုပ်၍ရချင်မှ ရမည်။ ‘သျှင်လွန်းငယ်’ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့မရပါလေ။ ငယ်က ငယ် မှန်တယ်လို့ယူဆရင် ငယ်ထက်အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ဘယ်သူ

တို့မှမကြောက်မရွံ့ ဟက်ခနဲပြန်ပြောတတ်တာ ဝသီလိုဖြစ်နေတာလေ။

“လူဆို အခုလိုခဏခဏစကားများမလား။ နင်တို့နှစ်ယောက် တို့ ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတကျက်ကျက်နဲ့”

“အဲဒါငယ်တို့ကိစ္စပါ။ ဦးဖုန်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက် ပြီး လိုအပ်ရင် အမှားအယွင်းရှိရင် ကြိုက်သလိုပြောလိုရတယ်။ ဆဲလည်း ခံမယ်။ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ရင် မပြောပါနဲ့”

“အံ့ဟာ! ငါက လူကြီးမို့ပြောနေတာ၊ မလေးမစားနဲ့ပြန်ပက်ရ လား”

“လူကြီးက လူကြီးလိုစည်းကမ်းတကျနဲ့နေရင်တော့ ပြောပေါ့။ ခုတော့ ဦးဖုန်းက ကိုယ်နေချင်သလိုနေပြီး ငယ်တို့လို အောက်ခြေဝန် ထမ်းတွေကိုကျ စည်းကမ်းနဲ့နေဘာနဲ့နေဆိုပြီး လမ်းပြနေတာ ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာ!”

“ငယ်ပြောတာ မှားလို့လား။ ဝန်ထမ်းအားလုံး ကိုးနာရီထိုးခင် အမြဲရောက်တာပဲ။ ဦးဖုန်းသာ GM မရောက်ခင် ငါးမိနစ်ဆယ်မိနစ်ကြို ရောက်လာပြီး ငယ်တို့အောက်ဝန်ထမ်းကို ဖိဖိဟောက်နေပြီးတော့”

“ငါက မန်နေဂျာကွ”

“မန်နေဂျာလည်း ဒီကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းပဲဟာ၊ သူဌေးမှဟုတ်
ဘဲ။ မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး အားလုံးအတုယူအားကျအောင် စံပြဖြစ်ရမယ့်
ဟာ။ ပြီးတော့ လကုန် Meeting မှာ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့သူမရှိဘူးဆို
ပြီး အဲဒီဆုက ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ ငယ်တို့သိသိကြီးနဲ့ ခံရပေါင်း
များပြီ”

“သျှင်လွန်းငယ်! နင်. . .”

သူက ငယ်လက်ကိုအသာတို့ပြီး သတိပေးပေးမယ့် ငယ်ကလည်း
သိမ်းထားတာတွေများပြီမို့ ပြောချင်တာတွေကို တောက်လျှောက်ကြီး
ပြောချနေမိတာလေ။ အားလုံးဟာ ကုမ္ပဏီသက်တမ်းတစ်နှစ်ကျော်ရှိ
ပြီမို့ ဝန်ထမ်းထူးချွန်ဆုကို ထိုက်တန်တဲ့ဝန်ထမ်းကို ရစေချင်ကြတာပါ
ပဲ။ သို့သော်. . . ဒီမန်နေဂျာထိပ်ပြောင်ကြီးက ဝန်ထမ်းတွေကို တစ်ချက်
အကောင်မပြောဘဲ အမြဲဆူငေါက်နေတတ်တာလေ။

GM အသစ် ရောက်မလာတဲ့နှစ်လအတွင်း ရောက်တာနဲ့ ဒီလို
အဝမှာ တန်းစီရပ်ရတာ သူ့စနက်ပင်။ အဲဒီလိုရပ်တိုင်း နောက်ဆုံးမှ
ရောက်လာသည့်ငယ်နဲ့သူ့ကို လူကြားထဲအရှက်ရအောင် ပြောပေါင်းလည်း
မနည်း။ သည်းခံခဲ့တာကြာတော့ မနေနိုင်ဘဲပြောမိတော့တာပါ။

ဦးစိုင်းတစ်ယောက် မျက်နှာရော၊ ပြောင်နေသည့်နဖူးကြီးပါ ရဲ

လာလေ၏။ ဒေါသတွေ မျိုချနေတာပဲထင်ပါရဲ့။

“နင် ဒီမှာဘာလုပ်ရတဲ့ဝန်ထမ်းလဲ သျှင်လွန်းငယ်”

“ Computer စာရင်းကိုင်”

“အဲဒီအဆင့်နဲ့များ ငါ့လိုလူကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပက်နေရလား
အံ့ပါရဲ့”

“ငယ်က မှန်တာကိုပြောတာပဲ ဦးဖုန်းရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲ
ရမှာလဲ။ မန်နေဂျာ၊မကလို့ GM ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ MD ပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်မှန်
ရင် ပြောရဲတာချည်းပဲ”

“နင်”

“အလုပ်ကို ကိုးနာရီဝင်ရတာကို နာရီဝက်ကျော် ဦးစိုင်းပြော
သမျှ ရပ်ပြီးနားထောင်နေရတာ နှစ်လရှိနေပြီ။ နေ့တိုင်း ဒါတွေချည်း
ထပ်တလဲလဲပြောနေတာ ငယ်တို့အားလုံး အလွတ်ရနေပြီရှင်။ တိုအေး
သောင်းဆို အောက်နှစ်ထပ်မှာ စာရင်းသွားယူစရာရှိတယ်။ မသိတာ
အေးဆီမှာ မနေက မပြီးသေးတဲ့စာရင်းတွေရှိတယ်။ ဒီမနက် သူပြီးအောင်
လုပ်ပေးမှ ငယ် အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ရမှာ။ အဲဒါတွေ ဦးဖုန်း၊ သိလား။
ဒီမနက်ဆယ်နာရီမှာ စာရင်းအသစ်စဖွင့်ရပြီ။ မနေကစာရင်းနဲ့ ရောလို့
မဖြစ်ဘူး”

“သူက မနေ့ကတည်းက ဘာလို့ ပြီးအောင်မလုပ်တာလဲ”

“အချိန်မလောက်လို့ပေါ့ရှင်၊ သူများတွေ ငါးနာရီခွဲရုံးဆင်းတာ သူ ခြောက်နာရီထိလုပ်ပေးမယ့် ပြီးမှမပြီးဘဲ။ တစ်နေ့ကုန်ဝင်တဲ့စာရင်း က ညနေလေးနာရီထိ ဝင်လာမစ် တဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့”

“ဒါဆိုလည်း OT ဆင်းပြီး လုပ်ပေါ့”

“တခြားဝန်ထမ်းတစ်ယောက်မှမရှိဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ OT ဆင်းရမှာလား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ အချိန်တန် မအပြန်ချိန် ကို စောင့်နေတဲ့ လသားကလေးက နို့ဆားပြီး ငိုနေမှာကို ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပေါ့ရှင်”

ကဲ! မှတ်ထား။ အားလုံးက ရွံကြောက်ကြီးဖြစ်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတာကို သူ့ကိုယ်သူအဟုတ်ကြီးထင်မှတ်ပြီး လုပ်နေပြောနေသမျှ ငယ်နဲ့ ဒီတစ်ကွေ့တော့ တွေ့ပြီလေ။ ဘာပြောချင်သေးလဲ။

“သျှင်လွန်းငယ်၊ နင်တော့ အလုပ်ပြုတ်ဖို့ နီးနေပြီဆိုတာ သိ ရဲ့လား”

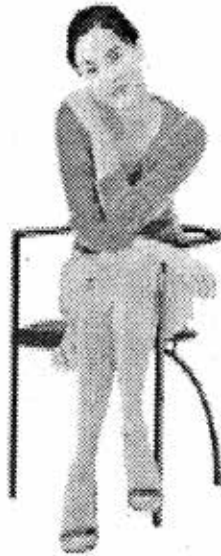
“သိတယ်၊ ပြုတ်လည်း ဂုရုမစိုက်ပါဘူး။ ငယ်အသက်အရွယ်နဲ့ ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် လိုက်လျှောက်လို့ရမှာချည်းပဲ။ အနည်းဆုံး Super Mart တွေမှာ အရောင်းစာရေးမတော့ ရနိုင်တယ်။ ထမင်းအိုးခွဲစတမ်း

ဆို ငယ်က တစ်ယောက်တည်းရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး ခေါင်းပုံထွက်သွားမယ့် ခပ်နံနံခပ်အာဝန်ထမ်းမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးမှန်းသိထားပါ။ ဝန်ထမ်း တစ်ဦးကို အလုပ်ပေါ့လျော့မှုဖြစ်ချက် အနည်းဆုံးသုံးချက်ရှာပြီးမှ ထုတ် ပယ်ခွင့်ရှိတယ်။ ငယ်ကို လူကြီးကိုမရှိမသေခံဟက်မှုနဲ့ဖြုတ်ချင်ရင် ကြီး စားကြည့်လိုက်ပေါ့။ ရပါတယ်”

ဦးစိုင်း၏မျက်လုံးများက မီးစင်းစင်းတောက်တော့မည့်နယ် ငယ် ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ငယ် မမှားပါဘူးနော်။ ဝန်ထမ်းတိုးဖို့လျှော့ ဖို့ဆိုတာကို မန်နေဂျာတစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ပြီး တော့ ခုလို နာရီဝက်ကျော်ကျော်ရပ်တိုင်း ငယ်ခြေထောက်တွေ သွေး ကျရတဲ့ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးခံရတာမို့ သည်းမခံနိုင်တော့တာလေ။

ငယ်ဘေးတစ်စောင်းမှာရှိနေသည့် ရုံးခန်းတံခါး ကျွဲခနဲပွင့်သွား တာမို့ အားလုံးသတိအနေအထားဖြစ်သွားရပါ၏။ ဦးစိုင်းက ငယ်ဘေး မှာ လာရပ်လိုက်ပြီး GM အသစ်ကို တလေးတစားကြိုလိုက်ပါသည်။ ဝင်လာသည့်လူကို ငယ်လှည့်ကြည့်မိစဉ် အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! ခုနကပဲ ငယ်တို့နဲ့အတူ ဓာတ်လှေခါးစီးလာတဲ့လူ ဖြစ်နေပါရောလား။

အခန်း (၃)

“ကျွန်တော် ‘ဇာနည်အောင်ထက်ဦး’ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က မန်နေဂျာ ဦးမြင့်ဖုန်းပါ GM ”

နာမည်ကိုယ်စီပြော၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပေမယ့် ငယ်က နာမည်လည်းမပြော၊ မရယ်မပြုံးပျက်စရာဖြင့် သူ့ကိုခေါင်းသာညိတ်ပြလျက် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။ တံခါးအပြင်မှာရပ်ပြီး အထဲမဝင်သေးဘဲ ငယ်တို့ပြောသမျှ သူ့အကုန်ကြားမည်မှန်းသိနေပါ၏။

GM ရာထူးနှင့်ရောက်လာမည့်သူဟာ MD ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ကာ ငယ်တို့ဝန်ထမ်းတွေကို လိုတိုးပိုလျှော့လုပ်မည်ဆိုပြီး ဦးဖုန်းတစ်ယောက် ဧဗ္ဗဖွပြောခဲ့သမျှ ဒီနေ့တော့ ထိပ်တိုက်တိုးတာပါပဲ။

သူပုံစံက ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေးဖြစ်နေပေမယ့် ဦးဖုန်းမျက်နှာက ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်နေချေပြီ။

ငယ်ကတော့ ဘာကိုမှကရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာနှင့်သာ ရှိနေပါ၏။ သူက အားလုံးနှင့်မိတ်ဆက်ပြီးစဉ် ရုံးခန်းထဲဝင်ရန် ခြေကိုလှမ်းပြီးမှ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သျှင်လွန်းငယ်”

“ရှန်. . . GM”

“ခဏ”

“ဟုတ်”

‘နင်တော့ နာဗြီ’ ဟူသည့်အကြည့်တို့က ငယ်ထံပြုကျလာလေ၏။ ကျော်စင်က ငယ်လက်ဖျားကို ဆတ်ခနဲခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ အားပေးလိုက်ပါသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ငယ်က ကြောက်တတ်တဲ့လူမှမဟုတ်ဘဲ။

GM ရုံးခန်းထဲကိုဝင်ကာ တံခါးကိုအသာပြန်စေတားလိုက်ပါ၏။ သူ့စာဖွဲ့ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်တော့ သူက ထိုင်ရန် မေးဆတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဦးမြင့်ဖုန်းကို မင်း အခုလိုပြောတာ လွန်တယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ် သျှင်လွန်းငယ်”

“ငယ်တို့က နိစ္စခုခံနေရတဲ့လူတွေပါ GM. . . ဒါကြောင့် ငယ်တို့ယံငယ် မများဘူးလို့ယုံတယ်”

ကဲ၊ စကားကိုတိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သည့်ငယ်နဲ့ GM တို့ရဲ့ ဆီပဲတိုက်တွေ ဆုံပွဲပါပဲ။ သူက အတော်ကြည့်ကောင်းသည့်သူဖြစ်ပြီး အနာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံကအစ ခန့်ငြားသည့်လူပါ။ ပြီးတော့ ကျော်စင်လို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ပျောက်တာကိုလည်း စိတ်ထဲမှအမှတ်ပေးလိုက်မိ၏။ အလို! ထူးဆန်းလေစွ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမျိုးဇယောကျ်ားတွေကို ငယ်မတွေ့ဖူးဘူး။ စိတ်မဝင်စားဖူးတာလေ။

“သူက မင်းထက်အသက်အများကြီး၊ ကြီးတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့ မင်းမှာ ဂါရဝတရားတော့ ရှိသင့်တာပေါ့ သျှင်လွန်းငယ်”

“ငယ်က. . .”

“တခြားဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ အခုလိုမျိုးဖြစ်သွားတော့ သူ ဘယ်အောက်ရှက်သွားမလဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ အပြစ်ဆိုတာ လူတစ်ကိုယ်တစ်မျိုးစီတော့ ရှိကြမှာပဲ။ ဒါကို ကိုယ်နားလည်တယ်။ အခု မင်းလုပ်ဆောင်ပုံက သူ့ကို လူအများမရှိသေအောင်ဖြစ်သွားသလို မင်းရဲ့ဂုဏ်ကို ဆည်း ထိခိုက်သွားစေတာအမှန်ပဲ။ မင်းနားလည်ရဲ့လား”

“ငယ်က မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောခဲ့မိတာပါ”

ကြည့်စမ်း! လေပြည်လေးနဲ့ဆုံးမနေပုံက ငယ် လုံးဝမထင်ထား တဲ့စည်းရုံးမှုပါလား။ ငယ်ကိုယ်ငယ် မှန်တယ်လို့ တစ်ယူသန်မှတ်မ ထားတာကို မြင်သာအောင်ပြောနေပုံက ပညာတတ်ပီသလိုက်တာနော် အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“မင်းအမှားကို မြင်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဖြင့် ဝန်ထမ်းအားလုံးရှေ့မှာ ဦးမြင့်ဖုန်းကိုတောင်းပန်ရမယ့် သျှင်လွန်းငယ်”

ငယ်၊ နှုတ်ပိတ်သွားရပါ၏။ တောင်းပန်ရမယ်တဲ့လား။ ငယ်အ မှာ ဘယ်လိုလူကိုမှ တောင်းပန်ရတာမျိုးမရှိခဲ့။ ‘မင်းကို အလုပ်ဖြင့် လိုက်ပြီ’ ဆိုတဲ့စကားကိုသာ ပြောလိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ထားတာနဲ့ မထင် တဲ့စကားတို့ကြောင့် လူက ဘာမှန်းပင်မတွေးနိုင်တော့တာလေ။

“မင်းမလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“ငယ် . . . ”

“မန်နေဂျာနဲ့ သူ့လက်အောက်ကလူဆိုတဲ့ရာထူးကို ခဏမမှတ်မိ ပါ သျှင်လွန်းငယ်။ အသက်အရွယ်ကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြီး မြင်ကြည့်ပါ”

“ငယ် . . . ငရဲမှာစိုးပါတယ် GM ”

“OK...ဒါဖြင့် မင်း၊ ဦးမြင့်ဖုန်းကိုတောင်းပန်မယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သျှင်လွန်းငယ်၊ ကိုယ်က ကိုယ်ဦးဆောင်ရမယ့် အဖွဲ့ဝင် ဝန်ထမ်းအားလုံးကို စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ချစ်ခင်ရင်းနှီးတာကိုပဲ မြင်ချင်တာပါ”

“ငယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိုယ့်ကိုတောင်းပန်ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အခုပဲ မန်နေဂျာကို တောင်းပန်သွားတောင်းပန်လိုက်တာက ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငယ်ကိုခွင့်ပြုပါ”

ငယ်၊ အပြင်ကိုပြန်ထွက်လာတော့ Hall ထဲရှိဝန်ထမ်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ အလုပ်ပင်လုပ်နေချေပြီ။ မျက်နှာကြီးတင်းပြီး သူ့နေရာ အဆိုင်နေသည့် ဦးဖုန်းရှိရာဆီသို့ ငယ် တည့်တည့်ပင်လျှောက်လာခဲ့ ပါ၏။ သူ့စားပွဲရှေ့ မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည့်ငယ်ကို ဦးဖုန်း၊ မော့ကြည့်စဉ် မခါင်းကိုညွတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်မိသည်။

“ဦးဖုန်း၊ ငယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်!”

ဦးဖုန်းက ထင်မထားတာမို့ ငယ်ကိုငေးကြည့်နေလေ၏။ မလှုပ်

ယောက်ရပ်နေသည့်ကောင်မလေးကို ပြောစရာစကားရှာမရဘူးထင်မိခဲ့

“လူကြီးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြီးအော်မိတဲ့အတွက် ငယ်မှာအပြစ် ရှိလို့ လာတောင်းပန်တာပါ”

“ဪ၊ အေးအေး... ရပါတယ်သမီးရယ်”

“ငယ်က ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုးပဲ လိုချင်တာပါ”

“အေး၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်... ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“တကယ်ခွင့်လွှတ်တာလား”

“အေးပေါ့”

“အဲဒါဆို... ”

ဦးဖုန်းပျက်နာက တည်ထားရာမှ အတော်လျော့လာပါ၏။ ငယ် လက်ကမ်းပေးလိုက်တာကို ကြည့်ပြီးပြီးကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက် တော့ Hall ထဲမှာ လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်လာလေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပေးတဲ့အတွက် ဦးဖုန်းကို ငယ် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

ဦးမြင့်ဖုန်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်လေ ၏။ ငယ် ထိုင်ရမည့်စားပွဲရှိရာဆီ လျှောက်လာစဉ် ကျော်စင်က ငယ် ကိုပြုံးပြလိုက်သဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်မိသည်။

“အဲဒီလို Peace လုပ်တတ်တာမျိုး နင့်ကို ဘယ်သူသင်ပေး လိုက်တာလဲ”

“အဲဒါ နင်သိစရာမလိုပါဘူး”

“အံ့မာ! အတွင်းသိအစင်းသိတွေကိုများ ဒိုင်လျှိုလေးလုပ်လေ ပြန်ပါပြီ ဝက်ပုတ်မရာ”

“လာပြန်ပြီ၊ နင်နော်၊ ငါ့ကို ရုံးမှာ လူသိရှင်ကြားနာမည်ကြီး စေချင်နေလား”

“Sorry... နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါဟာ”

“Super Glue နဲ့ကပ်ထား”

Computer ကိုဖွင့်လိုက်ပြီမို့ ကျော်စင် ဆက်ပြီးမစဖြစ်တော့ ပေ။ အာရုံက ခန့်ထည် ချောမောသည့် GM ၏ရုပ်သွင်ကို ဖျတ်ခနဲမြင် ယောင်သွားမိတာမို့ ဘုရား ‘တ’လိုက်မိလေ၏။

ယုတ်သေးပါဘူး... ယောက်ျားလေးတွေ တော်တော်များများ နဲ့ ငယ်ခင်မင်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ အခု သူ အမိန့်ပေးသလိုမျိုးလေသံနဲ့ တစ်ခါ မှပြောတာကို မကြားခဲ့ဖူးတာလေ။

‘ဇာနည်အောင်ထက်ဦး’တဲ့။ MD ရဲ့နာမည်က ‘ဦးအောင်ထက် ဦး’ဆိုတော့ သူ့နာမည်က ‘ဇာနည်’ပေါ့။ လှတယ်နော်... နာမည်နဲ့လူ

နဲ့ သိပ်လိုက်မက်တာပဲ။ ကျော်စင်နဲ့များ ကွာပါ။ ဟိုက ရုပ်ရည်ကအစ သန့်ပြန်နေတာလေ။

“ငယ်ရေ... ထမင်းစားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသိတာ”

“ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ”

“ဘာကိစ္စစောင့်ရမှာလဲ... မစောင့်ဘူး”

“ဒီစာရွက်လေး GM ကိုသွားပေးပြီးရင် ပြီးပါပြီ ငယ်ရာ။ နင်က လည်း”

“နင် ငါ့ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက် စားချင်လို့မဟုတ်လား။ မကျွေးဘူးပြောထားတဲ့ဟာ... လုံးဝပဲ။ လာ၊ မမသိတာ၊ ငယ်တို့ အကုန်စားတော့မယ်”

“စိတ်ပုတ်မ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုယ်လုံးက ဝက်ကိုယ်လုံးဖြစ်နေတာ”

“မျှော်စင်နော်၊ ခွေးစုတ်... ခွေးနာ... ခွေးပိန်... လောရည်... လဲဘား”

မသိတာတစ်ယောက် တဟားဟားဖြင့်အော်ရယ်ချေပြီ။ ထမင်းစားဆောင်မှာ လူမများတာမို့ ထိုအခန်းထဲမှာပဲ စားရန်ပြင်လိုက်ပါ၏။

ယောက်ျားအများစုက ထမင်းဘူးမပါကြတာမို့ Canteen မှာ သွားစားကြတာ များပါသည်။ အဲဒီ ကျော်စင်ဦးတစ်ယောက်သာ ငယ်တို့နဲ့အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော ပါလေရာ ငါးပိချက်ဖြစ်နေတာလေ။

“မိငယ်၊ ကျွန်သေးလား”

“အေး၊ ခွက်ဆေးဖို့”

“နင်ကလည်း”

“အစ်မတို့ ခုမှစစားတာပါ ကျော်စင်ရယ်။ လာ”

“အစ်မက စေတနာရှိပေမယ့် အစ်မညီမက ကျွန်တော့်ကိုဆို မသဒ္ဓါဘူးဗျ”

“ဪ၊ နင်က အတော်လည်း သဒ္ဓါချင်စရာကောင်းတာကိုး။

ဟွန်း! မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“အစ်မက ဘာဟင်းလဲ”

“ဪ၊ ပုစွန်လေးတွေ ပေါတာနဲ့ မျှစ်နဲ့ရောကြော်လာတာလေ။

စားမောင်လေး။ ဒါက ငရုတ်သီးငါးပိချက်”

“အား... ကျွန်တော့်အကြိုက်ပဲ။ ဟဲ့! ဝက်ပုတ်မ”

“ဘာလဲ”

“နင့်အကြိုက်၊ မျှစ်ဆိုပြီး နင်းကန် ပါးဖြဲနားဖြဲစားမယ်မကြံနဲ့နော်”

“အံမာ၊ စားတော့ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ့ပါးစပ်နဲ့ငါစားတာ နင့်အပူ မပါဘူး”

“နင် စားပြီး ဇက်ကြောတက်ရင် ငါမနေရတော့ဘူးလေ။ ကား ပေါ်မရောင် နှိပ်ပေးရတာကျ မပြောဘူး”

“အံမာ၊ နင့်ကိုဘယ်သူကခိုင်းလို့ လုပ်ပေးတာလဲ။ နင့်ဖာသာ နင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး လုပ်ပေးတဲ့ဟာပဲ”

“မြင်မကောင်းလို့ စေတနာနဲ့လုပ်ပေးတာကို ကျေးဇူးမတင်ဘူး။ ဒီငရုတ်သီးတွေလည်း နင်နဲ့မတည့်ဘူးနော်။ ပြီးရင် ဆီးအောင့်တယ် ဆိုပြီး ဆေးခန်းပြေးတော့မှ ငါ့ကိုမတနဲ့”

“ကဲ! မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ချင်ဦး”

ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတာမို့ ပေါင်ကြောကို ဆွဲလိမ်လိုက်လေ၏။ ထမင်းလုပ် ဝါးလက်စမို့ သူမအော်နိုင်ဘဲ မျက်နှာရှုံ့တွသွားလေသည်။ ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ။ ငယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တိုင်း သူ ပြာယာ ခတ်တာလည်း ငယ်အသိဆုံးပါပဲ။ သို့သော် သျှင်လွန်းငယ်ဟာ သိသိကြီး နဲ့ ဗိုလ်ကျဆိုးဆိုးလေးသာ ဖြစ်နေတာလေ။

“GM က သဘောကောင်းတယ်အစ်မရဲ့။ MD တုန်းက ရှိန် ပြီးလန့်နေရသလောက် သူက အများကြီးနားလည်ပေးတယ်။ ပြီးတော့

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တာကိုလည်း ကျွန်တော်သဘောကျတယ်”
သူ့နှုတ်မှ ချီးမွမ်းစကားထွက်လာတာကြောင့် မျက်စောင်းခဲလိုက် ပိလေ၏။

“တွေ့လားအစ်မ၊ သူက အဆူခံရပြီး ကျွန်တော်အကောင်းပြော ခံရတာကို မနာလိုဖြစ်နေပြီ”

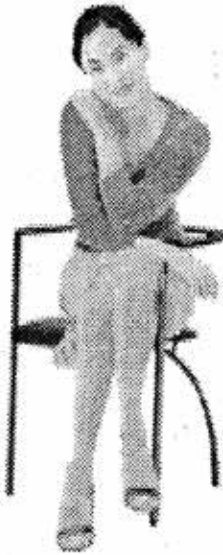
“အံမာ၊ ငါ့ကို GM ဆူတယ်လို့ တာထီသူပြောလဲ”

“အဆူခံရဖို့ နင် သူ့နောက်လိုက်ရတာလေ”

“ဘယ်ကသာ၊ သူက ဆူဖို့နေနေသာသာ ငါ့ကိုပြုံးပြတဲ့အပြုံး တောင် မပျက်ဘူး ငန့်ငအရဲ့။ ဘာမှမသိဘဲ စွတ်ပြောနေ”

သူ့ရော မသိတာပါ အံ့ဩသွားပေမယ့် ငယ်က မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ ထမင်းဆက်စားလိုက်လေ၏။

အခန်း (၄)

“ဘယ်သူ...”

“ဪ၊ ဇာနည်အောင်ထက်ဦး ပါဆိုနေမှ”

“နာမည်ကလည်း ရှည်လျား ထွေပြားလိုက်တာ မငယ်ရာ”

“မရှည်ပါဘူး ချယ်ရီရဲ့ သူ့အဖေရဲ့နာမည်ကို အကုန်ထည့်လိုက်
လို့ ရှည်သွားရတာပါ။ သူ့နာမည်က ဇာနည်ပဲ၊ ရှင်းရှင်းလေး”

“အာ... သမီးက Rဇာနည်ကိုသိပ်ကြိုက်တာ မငယ်ရဲ့။ အဲဒီ
အဆိုတော်လိုမျိုး ချောလားဟင်”

အရေးထဲမှ ဒင်းကြိုက်တဲ့အဆိုတော်ကို ထည့်ပြောနေသေးတယ်။
မိချယ်ရီကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။

“နင့်အဆိုတော်ထက်တောင် ပိုချောတာပေါ့ဟဲ့။ ဟိုကောင် ကျော်စင်လို ငပိန်လည်းမဟုတ်ဘူး။ Body Structure ရော Face ရော အပြစ်ပြောစရာကိုမရှိအောင် လှတာ”

“ဟယ်! မငယ်ကလည်း သမီးက မငယ်နဲ့ ကိုကျော်စင်ဦးကို သဘောတူထားတဲ့ဟာ။ အဲဒီ GM ကိုတော့ မကြွေလိုက်ပါနဲ့”

“အလိုတော်၊ ဒင်းကိုများ စိတ်ကူးထဲမပြောနဲ့။ အိမ်မက်ထဲမှာ တောင် ထည့်မမက်ဘူး။ ငါးကျည်းခြောက်၊ ဘဲခေါင်းခြောက်ရုပ်ကိုများ”

“မပြောမရှိနဲ့နော်၊ သမီးဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ ကိုယ် မျက် မုန်းကျိုးနေတဲ့ကောင်လေးမျိုးနဲ့ ညားတတ်တယ်တဲ့”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပြောတာ။ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးက နည်းနည်းမကြည့်မရ တစ်စက်မှမတည့်၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစောင်းစေး နဲ့မျက်ချေ။ သူဒင် ကိုယ်ဒင် ကျွက်ကျွက်ညှပ်ရန်ဖြစ်ပြီး မျက်မုန်းကျိုးနေ ကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲမှာကော့ မခွဲနိုင်မခွာရက်အောင် အမြတ် တန်ဆောင်နေကြတာကို မသိကြဘူးတဲ့လေ။ အဲဒါ ကံကြမ္မာရဲ့လှည့်စားခြင်း ကိုခံရတာတဲ့”

ကံကြမ္မာရဲ့လှည့်စားခြင်းတဲ့လား... မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်

ချဘူး။ ငယ်နဲ့သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြူစင်စွာပေါင်းလာကြတဲ့ သူ ငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပါ။ ပြီးတော့ ချယ်ရီပြောသလိုမျိုး တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်လို့မရအောင် အပြုံးတကြီးနဲ့ မုန်းတီးနေ ကြတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ယောက်မှမဟုတ်တာဘဲ။

လူတွေအမြင်မှာ ဘယ်တော့မှမတည့်ကြဘူးလို့ ထင်စရာကောင်း ပေမယ့် ငယ်အပေါ်မှာ(အငယ်ဖြစ်ပေမယ့်) သူ အဘယ်မျှအနစ်နာခံ ခဲ့သလဲဆိုတာ ငယ်သာအသိဆုံးပါလေ။ သေးသေးမွှားမွှားလေးကစပြီး ကြီးကြီးမားမားအထိ သူကောင်းခဲ့တာတွေ တကယ့်ကိုအများကြီးပါ။

အိမ်မှာအဆူခံရတိုင်း၊ မမအနိုင်ကျင့်တိုင်း၊ အတွေးခိုလ်ကျတိုင်း ငယ် တိုင်တည်ငိုယိုပြောတဲ့နေရာဟာ သူတို့အိမ်ဖြစ်ပြီး ငယ်ကိုစိတ်ပြေ အောင် ချောတဲ့သူဟာလည်း သူကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကလေးတည်း က ငယ်မျက်နှာကိုကြည့်ရုံနဲ့ ငယ်စိတ်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကို သူအလိုလိုသိနေတာ အမှန်ပါလေ။

(၅၂၈)ဆိုတာ အင်မတန်အေးမြလွန်းတဲ့မေတ္တာထုထည်ပါပဲ။ သူ ငယ်အပေါ်မှာ ဖြူစင်တာ၊ အနစ်နာခံတာ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးတတ်တာတွေ ကို ငယ် အလိုလိုသိနေပါလျက်နဲ့ ဒီလိုဆန်းဆန်းပြားပြားစိတ်တွေ ရှိ နိုင်မှာလား။

အထက်တန်းနှစ်တန်းက အခန်းထဲက မိုးစပယ်ကို သူတို့အုပ်စု စာပေးကြတာကိုသိလို့ အတန်းပိုင်ကို ငယ်ပဲ သွားတိုင်ခဲ့တာပါ။ ဆရာမက လက်ရေးကိုစစ်တော့ သူ့လက်ရေးရှည်မျောမျောလေးတွေကိုမှတ်မိကာ Corridor မှာ အတန်းတစ်ချိန်လုံး ထွက်ရပ်ရတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို ချတာကို ခံခဲ့ရတာလေ။ အဲဒီကောင်မလေးကို သူတကာယ်ပဲချစ်ခဲ့လားဆိုတာ ငယ်မသိပါ။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ရွှေရသလားဆိုပြီး သူ့နားရွက်ကိုဆွဲလိမိကာ ဆုံးမခဲ့သေးတာပဲ။

“မငယ်”

“...”

“မငယ်”

“ဟင်”

“ပေါင်းအိုး နောက်တစ်ခါတက်ပြီ။ ပိတ်လိုက်ရတော့မလား”

“အေး”

“သမီးဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ရတယ်၊ ရေချိုးချင် ချိုးတော့လေ။ ကျန်တာ ငါပဲ ဆက်လုပ်လိုက်မယ်။ သွားချိုးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြုတ်ပြီးသား အာလူးလေးတွေ နွာပြီးပြီမို့ ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်ထောင်းလိုက်ပါသည်။ ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်နှင့် မဆလာ ရောထည့်နယ်ကာ အလုံးလေးတွေလုပ်ပြီး ဆီပူပူထဲ ထည့်ကြော်လိုက်၏။ ချဉ်ပေါင်နှင့်နှစ် ရောကြော်တဲ့အထဲ ငရုတ်သီးစိမ်း အညှာချွေကာ အနည်းအကျဉ်း ထည့်လိုက်ပါသည်။ ငရုတ်သီးအကျက်မှုန့်ကို ကြက်သွန်ဖြူ၊ ဆားနှင့်ဆီနည်းနည်းစီရော၍ ဆားထောင်းလုပ်ထားလိုက်၏။ အစပ်ရှောင်တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့စားချင်တာကိုတော့ ငယ် အလိုလိုလုပ်တတ်နေတာပါပဲ။

အားလုံးပြီးသွားတော့ ချယ်ရီအတွက်ရော၊ ငယ်အတွက်ပါ သုံးဆင့်ချိုင့်လေးတွေနှင့် ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီး ရေချိုးရန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အလုပ်လုပ်လျှင် နှေးကွေးသည်မိချယ်ရီတစ်ယောက် ခုချိန်ထိ ရေစိမ်လို့မပြီးသေးပါလေ။

အန်တီသက်က အဆောင်နောက်ဘက်မှာ အိမ်သာသုံးလုံးကို အုတ်ဖြင့်ရေလောင်းအိမ်သာ ဆောက်ပေးထားပြီး အဲဒီရှေ့ကွက်လပ်မှာ အုတ်ရေကန်ဖြင့် အဝတ်လျှော်၊ ရေချိုးရန် အဆင်ပြေအောင်လုပ်ထားပေးတာပင်။ ခြံကလည်း လုံတာမို့ မိန်းကလေးတွေအတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး ရေချိုးနိုင်လေ၏။

“ချယ်ရီ၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အအေးမိမယ်”

“ပြီးပါပြီ မငယ်”

“အခန်းထဲရောက်ရင် မငယ်ရဲ့ Uniform ကို မီးပူထိုးပြီး ချိတ်ထားပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချယ်ရီ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားမှ ရေကိုတုတ်ခန်းဝန်းချိုးလိုက်ပါ၏။ ငယ်နှင့်တစ်ခန်းတည်းကျသည့်ချယ်ရီက ဘာမဆိုမတွက်ကပ်တတ်ပါ။ နှေးကွေးတာသာရှိပြီး ငယ်ထက် တစ်နှစ်ငယ်ကာ ဂိုသေသမှုလည်း ရှိပါ၏။ ငယ်လို ဟင်းချက်မတော်တာမို့ သူ့ကို ထမင်းချက်၊ ပန်းကန်ဆေးတာကိုသာခိုင်းပြီး ငယ်ပင် ဟင်းချက်လေ့ရှိပါသည်။ ချယ်ရီက မီးပူထိုးတဲ့နေရာမှာတော့ Specialist ပါပဲ။ ချိုင်းအောက်နားနေရာလေးတွေကိုတောင် ယုံအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်တိုက်တတ်သည်။ ဒါကြောင့် ငယ် Uniform ကို အမြဲတိုက်ပေးလေ့ရှိပါ၏။

ငယ်တို့နှစ်ယောက်က နှစ်ယောက်အတူ ချက်စားတာမို့ ဆန်ဝယ်လည်း တစ်ဝက်စိုက်၊ ဆီဝယ် ဆားဝယ်လည်း တစ်ဝက်စိုက်ကာ ဝယ်ထားတတ်ကြသည်။ တစ်ဖက်တစ်ခါ ရှေးဝယ်ရင် နှစ်ယောက်အတူထွက်ဝယ်ကြပြီး ကြားရက် ဟင်းရွက်ဝယ်တာကိုတော့ စောပြန်တဲ့သူက ကြိုသလိုဝယ်လေ့ရှိပါသည်။ အစားလည်းမရွေးတတ်ကြတာမို့ ပြဿနာဖြစ်

ပြန်တာအမှန်ပါ။

GM ကိုမကြေနဲ့တဲ့လား... ငယ်ကို ဒီနေ့အထိ ဘယ်ကောင်မှ ကပ်ခွင့်မရအောင် ဒင်းက Body Guard နေရာကို အလိုလို ချထားတာလေ။ သူပြောလေ့ရှိသလို ငယ်က ဘုတ်ထိုင်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ငယ်ကိုယ်ငယ် သိထားပါ၏။ ဒင်းကသာ လူကိုအရပ်ဆိုးသလို ခေါ်ဝေါ်တတ်တာလေ။

ကျောင်းတက်တုန်းကဆို ငယ်ကို ဆရာဆရာမတိုင်း ချစ်ကြတာပဲဆိုပါပဲ။ သို့သော် ငယ်က အတန်းထဲမှာ သာမန်ကျောင်းသူလေးတွေလို သူလိုစားမတော်လှပါချေ။ သူက အမြဲတမ်း အဆင့်(၁)ကနေ ကြားထဲ အမြဲချိတ်တတ်တာလေ။

အရင်ကတော့ ငယ်တို့မိသားစုက စီးပွားရေးအဆင်ပြေလှပြီး အဆုံးသွားမှ စီးပွားကျခဲ့တာပင်။ သူကတော့ မိသားစုသုံးဦးတည်းက မယူမပင် မကြောင့်မကျဘဝလေးထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပင်။ ဦးတည်းသောသားဖြစ်ပေမယ့် ကျော်စင်ဟာ ခပ်ဆိုးဆိုးမဟုတ်ဘဲ ပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းတဲ့သားလိမ္မာလေးပါပဲ။

“ဒီနေ့တော့ မငယ် စောပြီးတာပဲ။ ကိုကျော်စင်တောင် လာအိပ်သေးဘူး”

၅၂ ◻ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒင်းကိုမစောင့်ပါဘူး”

“မငယ်ကလည်း”

ကော်လံကို သပ်ရင်အောင် ပြန်ချိုးချကာ ဆံပင်တွေကို တစ်ဖက်စည်းလိုက်ပါ၏။ ငယ်က မျက်နှာကြီးတဲ့သူပို့ ဆံပင်ကိုအကုန်စည်းမဟုတ်ပါ။ Step ပုံစံ ကျောလယ်ခန့်သာ အရှည်ထားပြီး များသောအားဖြင့် ဒီအတိုင်းချလေ့ရှိလေသည်။ ပြီးတော့ ငယ်က ဆံပင်စည်းထားရင် မိမိကိုဆုပ်ထားဆွဲထားသလိုဖြစ်ပြီး ဇက်ကြောတက်တတ်သည်လေ။

“နေပါဦး၊ ပြောတော့ဖြင့် ငါ့ကိုသူနဲ့ကျိတ်သဘောတူတယ်ဆို နှင် သူ့ကိုကျိတ်ခိုက်နေလား ချယ်ရီ”

“အမယ်လေး... ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ မငယ်က သမီးကိုလိုက်နေတဲ့ကောင်လေးရှိပြီးသားပါ။ စောသေးလို့ နည်းနည်းနုနု ရှိပါသေးတယ်။ မလှူကြီးကို မကြိုက်ရပါဘူးနော်”

“လာလာချေသေး... ဘာ၊ ငါ့လူကမှာလဲ။ ငါ့လူဖြစ်ချင်တာ GM သာ ဖြစ်ပါစေလား”

“လုပ်ပြန်ပြီ မငယ်ဟာလေ၊ အနီးမှာရှိနေတဲ့အကောင်းတွေ မကြည့်ဘဲ အပေါ်မှာချိတ်ရောင်းတဲ့ပစ္စည်းကိုမှ ကောင်းတယ်ထင်နေတာ ဖြစ်နေပြီ။ အင်မိတော့မှာပဲနော်”

“ဟဲ့၊ ဘာအင်တုန်း”

“အင်ဆိုတာ အတုကိုပြောတာလေ။ မမရဲ့ GM ကြီးမှာ နံပါတ် ခြောက်ပြီးသားဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

အလို! ဟုတ်သားပဲ။ ဒါကို ငယ်ဘာလို့မတွေးမိတာပါလိမ့်။ ဒီအသက်အရွယ် ဒီအဆင့်အတန်းနဲ့ GM မှာ အနည်းဆုံး Engage ဆိုတဲ့ထားတဲ့မိန်းကလေးတွေ ရှိရင်ရှိနိုင်တာပေါ့။ အို! မဟုတ်တာ၊ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ... ဒါပေမဲ့ သေချာအောင်တော့ ငယ်စုံစမ်းသင့်တာပါလေ။

“သူပုံစံက မရှိနိုင်ပါဘူးဟယ်”

“မငယ်က သူနဲ့တစ်ခန်းတည်းအတူ အလုပ်လုပ်ရတာ ကျနေတာပဲ။ Phone တွေဘာတွေဆက်တာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခက်တာပဲ၊ နောက်မှ သူ့ Lady ကုမ္ပဏီကိုပေါက်ချလာတော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်မသွားစေနဲ့ဦး”

အမယ်လေးနော်... ပြောလိုက်မှဖြင့် လူကို စိတ်ကူးပျက်ပြားအောင် ထိုးနှက်လိုက်သလိုပါပဲလား။ မဖြစ်ဘူး... လွဲပါစေတော်၊ ငယ်လို့အဆင့်အတန်းနဲ့ အမြင့်ကိုမှန်းတာ မလွယ်ကူပေမယ့် ကံမကောင်း

ခွဲတဲ့ကာလတွေ့ဆီက ဘယ်သူမဆို ကင်းလွတ်ခွင့်ရချင်ကြတာ မေ့တာ
ပါနော်။

“ငါ့ကိုချည်းပြောမနေနဲ့၊ နင့်ကောင်လေးက မှန်မှန်ကန်ကန်
ဟုတ်ရဲ့လား။ သေချာစစ်ဦး”

“ဒီလောက်တော့ သမီး မအပါဘူး မငယ်ရဲ့။ သူက သမီး
Computer Show Room က Boss ရဲ့သားပါ”

“ဟဲ့”

“လန့်မသွားနဲ့ဦး။ သမီးကိုအမှန်အကန်လား။ အကြံအစဉ်လား
ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေတာ။ သူ့မိဘတွေပါ Pressure ပေးလာတာမို့
ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်လေး Sorry ဝဲ။ အလုပ်က နှလုံးသားထက်ပိုပြီး
အဓိကကျတယ်... မဟုတ်ဘူးလား”

အံ့မာ... ငယ်ထက်တောင်မှ စာပိုတတ်နေပါရောလား။ အမြင်
ကပ်ကပ်နှင့် ငယ်မျက်စောင်းထိုးတာကို မှန်ကြည့်ရင်းမြင်တော့ ချယ်လီ
က စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် စပ်ဖြူလုပ်ပြလိုက်သေးသည်။ ပေါ့ပါးလိုက်
တာနော်... ငယ်၊ ဒီအရွယ်တုန်းကဖြင့် အိမ်က အရှုပ်အထွေးတွေနဲ့
ပျော်စရာရယ်လို့ မယ်မယ်ရရမှမရှိခဲ့တာလေ။

ချယ်ရီက ဒီနေ့စောဝင်ရမှာမို့ အရင်ဆင်းသွားသဖြင့် ပြတင်း

တံခါးနှင့် အခန်းတံခါးပိတ်သည့်တာဝန်ကို ငယ် ယူလိုက်ရပါသည်။
သော့ကို အောက်ထပ်ရှိ အန်တီသက်အခန်းမှာ သွားအပ်ပြီး ထွက်လာ
တော့ အန်တီသက် အထူးအဆန်းမေးလေ၏။

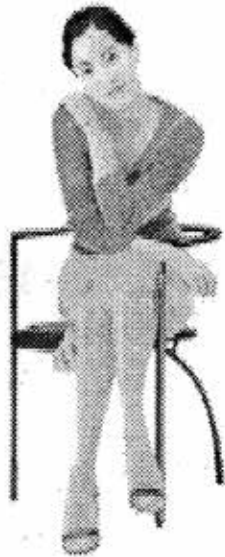
“တစ်ယောက်တည်းလား ငယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့စိတ်ကောက်
ကြပြန်ပြီလား”

“မကောက်ပါဘူးအန်တီရဲ့၊ ငယ်က တမင်စောစောထွက်တာပါ။
GM အသစ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ စောရောက်မှဖြစ်မှာမို့လေ”

“ဒါဆိုလည်း... ခြံရှေ့ကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်ဦးလေ။ သမီးတစ်
ယောက်တည်းသွားတာ စိတ်ဘယ်ချပျံ့မလဲ”

လုပ်ပြန်ပြီ။ လူတိုင်းက ဒင်းနဲ့ငယ်ကို တကယ်ပဲအမြဲတတွဲတွဲ
မြင်နေချင်ကြတာ ထင်ပါရဲ့။ အမြင်ကပ်လိုက်တာနော်၊ မခေါ်နိုင်ဘူး။
ဟုတ်တယ် လုံးဝဝဲ။

အခန်း (၅)

“ဟာ၊ ကြည့်စမ်း! ဝက်ပုတ်မ၊ ငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ လစ်မလို့ပေါ့
လေ။ ရမလား...”

ခြံပြင်ရောက်သည်နှင့် ရှေ့ခြံမှထွက်လာသည့်လူအုပ်စုထဲမှ သူ
အသံကြောင့် စိတ်ပျက်သွားရလေ၏။ ဒင်းတော့ သေခဲဦးတော့မှာပဲ၊
မခေါ်ဘဲရောက်လာတာ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်ပါလိမ့်နော်။

“သွားပြီလား မငယ်”

“အေး...”

“မငယ်နဲ့ ဒီ Uniform နဲ့ အရမ်းလိုက်တယ်၊ သိလား။ ချယ်ရီ၊
Uniform တောင် ဒီလောက်မလှဘူး”

“ဟုတ်လား... ကျေးဇူးပဲ အောင်အောင်”

“ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး မငယ်ရဲ့။ တကယ်လိုက်ဖက်
လို့ လိုက်တယ်ပြောတာပါ”

“လကန်ရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်ဟယ်”

“ဟာ၊ ဒီကောင်ဆီက စားရမှာ မငယ်ရဲ့။ ဒီလ ဒီကောင် Bonus Dollar 100 တောင် ရတာ”

“ဟုတ်လား”

“ငါ့ဆယ်ပဲ ရတာပါကွ၊ မင်းကလည်း... မဟုတ်တာ လျှောက်
ဖွနေပြန်ပါပြီ”

“မင်းပြောတော့ တစ်ရာဆိုကွ”

“အငြင်းအခုန်ဖြစ်နေကြသည့်ကောင်လေးတွေကို လှည့်ကြည့်
ရင်း ပြုံးလိုက်မိစဉ် သူက ငယ်လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ
ဆွဲခေါ်လေ၏။

“ဟဲ့! ဘာလဲ”

“နောက်ကျမယ်၊ ပြန်ပြန်လာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ငါလျှောက်နေတဲ့ဟာပဲ၊ ချော်လဲ
တော့မယ်”

အောင်အောင်တို့က ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေမို့ ငယ်တို့နဲ့ ကားစောင့်
ဂိတ်ချင်းမတူပါ။ ဟိုဘက်ကားလမ်းကိုဖြတ်ပြီး မှတ်တိုင်မှာ စီးရမှာဖြစ်
လေ၏။ သူခေါ်လာသည့်ကားဂိတ်ကိုရောက်တော့မှ လက်ကိုလွှတ်ပေး
လိုက်တာမို့ လက်မောင်းလည်းနာကာ စိတ်လည်း တိုသွားရလေသည်။

“ကဲ!”

သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်တော့ အရင်လို မျက်နှာ
မရှုံ့တွဘဲ ခပ်မှုံမှုံစိုက်ကြည့်လိုက်တာကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။

အလို! ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်နော်။ မနက်ကပဲ ချယ်ရီပြောလိုက်
တာ လောလောလတ်လတ်ရှိသေးတယ်။ ဒင်းက အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်း
နေပါရောလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကိုလူလိုမခေါ်ဘဲ ဝက်ဆွဲနည်း ဆွဲ
လာရသလား”

“နင့်ကိုယ်နင်သိရင် ပြီးတာပဲ”

“ဘာ”

“ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ။ လာ... ”

လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်တာမို့ ငယ် ရုန်းလိုက်မိပါ၏။
သူက ကားပေါ်တက်ရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ငယ်ကိုလှည့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“လာလေ...”

“မလိုက်ဘူး”

“ဒီကားမလိုက်ရင် နောက်ကားကို နာရီဝက်လောက် စောင့်ရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်တာလဲ... လာဆို”

“မလိုက်ချင်လို့ မလိုက်တာပေါ့ဟယ်။ နင့်ဟာနင်၊ သွား”

“မိငယ်၊ ငါစိတ်မရှည်ဘူးနော်”

“ငါက ပိုတောင်မှတိုသေးတယ်ဟဲ့”

“ဟာ၊ လိုက်မှာလား... မလိုက်ဘူးလား။ မှတ်တိုင်မှာ လူကုန်နေပြီ”

“လိုက်မယ် စပယ်ယာရေ”

“ခဏလေးစောင့်ပါဦး ဆရာရေ။ ဒီမှာစိတ်ကောက်နေလို့ ချောနေလို့ပါခင်ဗျာ”

ကားထဲမှလူတွေ အုံးခနဲရယ်တော့ ငယ်မျက်နှာ ပန်းရောင်သန်းသွားရပါ၏။ ဒင်းလုပ်ပုံနဲ့ ငယ်တော့ အရှက်ကိုကွဲပါရောလား။

“လာလို့ဆိုနေမှပဲ”

သူ ဆတ်ခနဲဆွဲခေါ်တာကို ရုန်းပေးမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ သူက အလျော့မပေးဘဲ အားနဲ့ဆွဲတာမို့ ကားပေါ်ထိ ပါလေတော့၏။

စပယ်ယာက ကားတံခါးကိုပိတ်ကာ ပြုံးစိစိမျက်နှာကို လွှဲထားလိုက်လေသည်။

“ရပြီဆရာရေ”

ကားက စူးခနဲမောင်းထွက်တော့ သူလက်မောင်းကိုအမြန်ဆွဲကိုင်လိုက်ရပါ၏။ ဒီအထူးကားတွေက အရမ်းမြင့်လွန်းပြီး တန်းကိုင်ရခက်သည်လေ။ သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်ကိုလှမ်းပေးရာ စပယ်ယာက လှမ်းယူရင်း အော်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ငါ့ညီကတော့ လုပ်ချင်လိုက်ပြန်ပြီ။ အချစ်တွေ တော်တော်များ နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ အစ်ကိုကို ထောင့်ငါးရာတောင် ပေးစရာတောင်မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းကောင်မလေးကိုသာပေးပါ။ ရော့၊ ဒီမှာ ထောင့်တစ်ရာ ပြန်ယူချည်”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်က တစ်ထောင်တန်ပဲထင်ပြီး ပေးလိုက်တာပါ။ ငါးရာတန် ညှပ်ပါသွားမှန်းမသိလိုက်ဘူး”

“အေးပါ၊ အေးပါ။ ဒီလိုပဲ ချောပြုရနဲ့ဆိုတော့လည်း မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ မှားတတ်ပါတယ်လေ”

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသလို ငယ်က ဗိုက်ကိုဆွဲလိမ်လိုက်လေ၏။

“အား... နာတယ်၊ ဘာလုပ်တာလဲ ငယ်ရာ”

“ဟင်း... နင် ပေါက်ကရဲလျှောက်လုပ်လို့ အခုလိုအစခံရတာ မတွေ့ဘူးလား”

“အဲဒါ နင့်အပြစ်လေ၊ ငါခေါ်လို့လိုက်ရင် ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူက စမှာလဲ”

“ဘာ... ငါ့အပြစ်ဖြစ်ရမှာလဲ။ နင့်ကြောင့်”

“ငါ့ကြောင့်မဟုတ်ဘူး ဝက်ပုတ်မရဲ့။ နင့်ကြောင့်”

“အံ့မာ၊ မျှော်စင်၊ လဒါ၊ ငါးကျည်းခြောက်၊ ငါးပုတ်ခြောက်၊ ထန်းပင်၊ လောရှည်၊ လံဘား...”

ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသည့်လူတွေထံမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာတော့၏။ သူက မျက်နှာနီနီဖြင့် ငယ်ကိုလှည့်မပြောတော့ချေ။ အံ့မယ်! စကားနည်း ရန်စဲသဘောနဲ့ တမင်ပဲ ဥပေက္ခာပြုထားတာပေါ့။ ရမလား... သူ့ကျောကို ဗြန်းခနဲပိတ်ရိုက်တာကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ အပေါက်ကို တိုးကာ ဆင်းသွားမှ ငယ် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ အလို! ဆင်းရမည်မှတ်တိုင်တောင် ရောက်ပါရော့လား။

“ကျော်ဇင်ဦး... ငါ့ကိုစောင့်ဦး”

“ညီလေးကျော်ဇင်ဦးရေ ချစ်ချစ်က စောင့်ဦးတဲ့။ အဲဒီလိုချစ်

ကြတာ... ချစ်ကြတာ”

သူက Platform ဝေါ်မှာ ပေကပ်ကပ် ဖွံ့တေတေဖြင့် စောင့်နေ၏။ ကားဝေါ်မှဆင်းတော့ အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် စပယ်ယာကို လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်မိသည်။

“သိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အစ်ကို့မှာက လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ဇနီးပါ ရှိခဲ့ဖူးပါဘူး... ညီမလေးလို ဝဝကစံကစံသမီးလေးနဲ့ ညီလေးလို ပိန်ပိန်ရည်ရည်သားလေးပါ ရှိပါတယ်”

ခရီးသည်တွေရယ်သံနှင့်အတူ ကားက ဝှေးခနဲထွက်သွားလေ၏။ ငယ်၊ စိတ်တိုတိုဖြင့်ခြေဆောင့်တော့ သူ့မျက်နှာက စုပုတ်နေရာက ပြူးလာလေသည်။

“ဘာပြူးတာလဲ၊ ဒီမှာစိတ်တိုနေတာနော်”

“ငါလည်း တင်းနေတာနော်... ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်ခါနီးမို့ မျက်နှာကြော့လျှော့တာကို အဟုတ်ထင်မနေနဲ့။ ရုပ်နဲ့အလိုက် ပုတ်စပ်တဲ့ဝက်ပုတ်မ၊ ဖက်တီးမ”

“နင်သာ ပုပ်တဲ့ ငပုတ်ဟဲ့”

“နင်ပုပ်တာက မျက်နှာမှာကအစ ဝေါ်နေတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ဒီရုပ်ခေါက်ချိုး၊ ကိုးခေါက်ချိုးမျက်နှာကို ဘယ်သူက လာကြိုက်မှာလဲ။

'ပွင့်'ကမှ ချစ်ဖို့ကောင်းသေးတယ်''

''ဘာ! နင်... နင်''

စိတ်တွေတိုလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ သူ့ကိုစိတ်ရှိလက်ရှိ ထု
ရိုက်ရန် ရွယ်ပေမယ့် ဒင်းက ခြေလှမ်းကြိုကြီးဖြင့်လျှောက်နေတာကြောင့်
မနည်းအမိလိုက်နေရတာလေ။

''တော်ပြီ၊ နင့်ကို ဒီနေ့ဘာမှမကျွေးဘူး။ ငါနဲ့ထမင်းအတူလာ
မစားနဲ့''

''မစားဘူး။ ငါ့ကို ဆိုင်က မျှစ်နဲ့ချဉ်ပေါင်ကြော် ထည့်ပေးလိုက်
တာ။ ငါးဆုပ်ဟင်းက မွှေးနေတာပဲ။ နင်နဲ့စားစရာမလိုတော့ဘူး''

ကြည့်စမ်း! ဒင်းက ဒင်းအကြိုက် ချဉ်ပေါင်ကြော်ပါတော့ မာနိုင်
တင်းနိုင်တာပေါ့လေ။ မနက်က ကြည့်လင်နေတဲ့စိတ်တွေက အလိပ်
လိုက်အခဲလိုက် နောက်ကျိကုန်ပါရောလား။

''အေးပေါ့၊ ငါ့မှာလည်း ချဉ်ပေါင်ကြော်ပါတာပဲ အာလူးကက်
တလိတ်နဲ့ ငရုတ်သီးအညာထောင်းတောင် လုပ်လာတာ၊ နင့်ကိုစေတနာ
တစ်ပြားသားမှမရှိတော့ ကျွေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ငါ ဗိုက်ရိုက်စားရုံပဲ''

အာလူးကက်တလိတ်ဆိုသည်နှင့် သူ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။
ဒင်းက အာလူးသိပ်ကြိုက်တဲ့လူမဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်များ တင်း

နိုင်မလဲ။ ထမင်းစားချိန် ကပ်လာလို့ကတော့ စတီးချိုင့်စာ မိမယ်သာ
မှတ်။

''မိငယ်''

''ဘာတုန်း''

''အာလူးကက်တလိတ်နဲ့ ငါ့ငါးဆုပ်နဲ့ လဲစားမယ်ဟာ''

''မရဘူး... လုံးဝပဲ''

''ငါ့ကို နှစ်လုံးကျွေးဟာ၊ ငါ ငါးဆုပ်သုံးလုံးကျွေးမယ်''

တွေ့လား၊ ဒင်းဟာ ရိုးတဲ့အတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ။ ဟန်
မဆောင်တတ်တာ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ။ ငယ်ကိုဘယ်လောက်ပဲ
စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်စေဦးတော့၊ နေမကူးခင် ချောတတ်တာ သူ့အကျင့်
ပါလေ။

''နင့်ငါးဆုပ်က လက်မလောက်လေးတွေပဲရှိတဲ့ဟာ ဘာလုပ်ရ
မှာတုန်း။ ပြီးတော့ ငါးဖယ်အစစ်နဲ့ဆုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါးမြစ်ချင်းနဲ့
ဆုပ်တာ... အင်ငါးဆုပ်ကြီး။ မလဲဘူး''

''နင်က ငါးကြိုက်တယ်လေ ငယ်ရာ။ ငါးစားရင် ဉာဏ်ကောင်း
တယ်လေ''

''ဉာဏ်မကောင်းရင်လည်း နေပါစေ၊ မလဲဘူးဆို မလဲဘူး...''

တော်ပြီ”

“မိငယ်”

Lift ထဲဝင်လိုက်ပြီနဲ့ သူ စကားစရပ်သွားလေ၏။ နံပါတ် (၃)ကို နှိပ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် Lift ထဲဝင်လိုက်သည့်လူကြောင့် လန့်သွားရပါသည်။
ဘုရားရေ! ဒီ GM ကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကုမ္ပဏီကို အစောကြီးရောက်လာတာပါလား... လက်မှန်ခါကို ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်တော့ (၈)နာရီ(၂၀)မိနစ်သာ ရှိသေးတာလေ။ GMက ငယ်ကိုရိပ်မိသွားပုံဖြင့် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“စောသေးပါတယ် သျှင်လွန်းငယ်ရဲ့။ ကိုယ်က တမင်ခပ်စောစောထွက်လာတာပါ”

“ဪ”

ခလုတ်ကိုလှမ်းနှိပ်စဉ် GM လက်ညှိုးကပါ ငယ်လက်ပေါ် လာအုပ်သွားသလိုဖြစ်သွားတာမို့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုသွားရလေ၏။ အို! ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

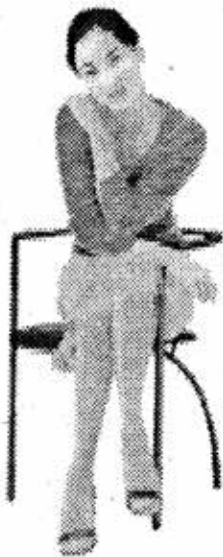
“Sorry...”

တီးတိုးတောင်းပန်မှုနှင့်အတူ သင်းခနဲရနံ့ကိုရှုရှိုက်လိုက်ရတာမို့ အလန့်တကြားဖြင့် နောက်ကိုဆုတ်လိုက်မိ၏။

“စောစောရောက်တော့ အမြဲနောက်ကျတတ်တဲ့ မန်နေဂျာကို Fine တင်လို့ရမှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

တရင်းတနှီးပြောလိုက်သည့် GM ကိုဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ထိတ်ဆန့်တကြားဖြစ်နေရသည့်ရင်ခုန်သံတို့ကို အတင်းထိန်းချုပ်နေရသည်က ငယ်ရယ်ပါလေ။

အခန်း (၆)

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ကုတင်ပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲချရင်း ရေရွတ်လိုက်တာမို့ ချယ်ရီက အင်္ကျီလဲနေရင်း အံ့ဩစွာလှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“မယ်မေးခွန်းက ထူးဆန်းလှသည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းသေချာမသိဘူး”

“ဘာလဲ၊ ကိုကျော်စင်ဦးက မယ်ကိုဖွင့်ပြောပြီလား။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ သူ့အဆောင်က ကောင်လေးတွေ မယ်အကြောင်း နည်းနည်းလေးပြောဆိုကြတာနဲ့ သူများဦးသွားမှန်းပြီး ပေါက်ကွဲထွက်လာတာ။ အဲဒါပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ Bomb...ပဲ”

ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောချလိုက်သည့်ချယ်ရီကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ တဆိတ်ရှိ ဒင်းကိုပဲ သတိတရပြောပြောနေကြတာ မြင်ပြင်းကပ်လိုက်တာနော်။ ကြည်ကြည်နူးနူးအာရုံလေးတောင်မှ နောက်သွားရသလိုပါပဲ။

“နင့်လော့ရှည်ကို နင်ပဲကြိုက်၊ ဘယ်နှယ် ငါ့ကို ဒင်းနဲ့ပဲ သဘောတူဖို့ တရားဝင်လျာထားရတယ်လို့”

“နို့... သူမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မငယ်ကို ဘယ်သူ Propose လုပ်တာလဲ။ စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

အမယ်လေးနော်... အဲဒီအဆင့်ထိအောင်ကို တွက်ချက်လိုက်တာ သင်္ချာကျောင်းသူရယ်လို့မပြောရပါလား မိချယ်ရီရယ်။ ငယ်က အခုမှစိတ်ကူးယဉ်ရုံလေးပဲ ရှိသေးတာပါ။ GM၊ လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ခန့်ထည်သည့်သူနဲ့ ငယ်လိုအပယ်ခံလေးက လနဲ့ပင်လယ်လို အလှမ်းကွာလွန်းလှတာလေ။

“ဘယ်သူနဲ့လဲလို့ဆို”

ချယ်ရီက မချီတင်ကဲဖြစ်လာပုံနှင့် ငယ်ခုတင်မှာ လာထိုင်လေ

ငယ်တို့အခန်းတွေက ပေနှစ်ဆယ်သာရှိပြီး တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်တစ်လုံးစီကို နံရံကပ်ပြီး ထည့်ထားပေး၏။ ကုတင်နှစ်လုံးအလယ်မှာ စားခွဲနှင့် မှန်တင်ခုံထားဖို့နေရာရှိကာ ဗီဒီတစ်လုံးရှိပါသည်။ ပြတင်းပေါက်က ထောင့်ဆုံးအခန်းဖြစ်တာမို့ သုံးပေါက်ပါလေ၏။

“သူက ဘာမှမပြောသေးပါဘူးဟယ်”

“ဒါဆိုသေချာပြီ၊ ဇာနည်အောင်ထက်ဦးပဲမဟုတ်လား”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲထိုးမိပြန်၏။ သိသိနိုင်လွန်းတဲ့ကောင်မလေးပါလားနော်။

“ဝန်ခံတယ်ပေါ့လေ”

“ဘယ်မှာဝန်ခံလို့လဲ”

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းမည်၏တဲ့။ စာထဲမှာ မဖတ်ဖူးဘူးလား”

“ဆိတ်ဆိတ်နေက ထောင်တန်၏လို့ပဲ ကြားဖူးတာပါဟယ်”

“အဲဒါပဲ၊ မငယ်ဟာ လိုင်းကိုကွဲနေတာ”

“ဘာလိုင်းက ကွဲရတာတုန်း”

“Theory...တွေလေ၊ အဲဒီပုံနဲ့တော့ GM က ကြိုက်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး...”

“ငါ့ပုံက တကယ်ပဲ ဘုတ်ထိုင်ကြီးဖြစ်နေလားဟင်”

ချယ်ရီက ငယ်မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြောထွက်သွားသည့်စကားကို သဘောကျကာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

အလိုလေး! ငယ်က လှောင်စရာသတ္တဝါလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ အားငယ်လိုက်တာနော်။

“ဘယ်သူပြောသလဲ... အဲဒီလို”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ နင့်လဲဘားပေါ့”

“တွေ့လား... မငယ်နော်၊ သမီးပြောထားပါရဲ့နဲ့ တစ်လွဲတွေ့ ကောက်တဲ့မလားနဲ့၊ တော်ကြာ ရင်ထဲမှာရှိတာ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အပြင် မှာတွဲတာ တစ်ယောက်ဖြစ်မှ ဒုက္ခတွေ လှလှကြီးတွေ့ကုန်ဦးမယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

ငယ်နားမလည်သလိုပြောတော့ ချယ်ရီက သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိ Style ဖြင့် ဟန်တစ်ခွဲသားပုံလုပ်ပြတာမို့ တင်ပါးကို ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက် မိတော့သည်။ ပြောစရာရှိတာ မပြောဘဲ ပဲများနေရတယ်လို့။

“မငယ် ကိုဖော်ဖော်စင်ကို သံယောဇဉ်မရှိဘူးလား”

“ငယ်သူငယ်ချင်းပဲဟဲ့၊ သံယောဇဉ်တော့ ရှိတာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့

သားတဲ့”

“လာပြန်ပြီ ဘယ်ကသီချင်းစာသားတွေ လာရွတ်ပြနေတာလဲ”

“သံယောဇဉ်နဲ့ချည်တဲ့နှောင်ကြိုးက ပိုပြီးခိုင်မြဲတာတဲ့။ မငယ် မကြားဖူးဘူးလား”

“မကြားဖူးဘူး”

“ကြည့်၊ အကောင်းပြောနေရင် ရွဲ့ပြီ”

“သံယောဇဉ်နဲ့အချစ်က တစ်ခြားစီပါ ချယ်ရီရယ်”

“ဪ၊ ခုနတုန်းကဖြင့် အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆို”

“အဲဒါက သေချာချင်လို့ မေ့ခွန်းထုတ်ကြည့်တာ”

အာရုံက သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲလွင့်သွားပါ၏။ Body spray လား။ ရေမွှေးလား။ Roll on လား၊ ဘာမှန်းမသိသည့်ရနံ့လေးကို ခုထိရနေမိ တုန်းပါလေ။ ကျော်စင်နဲ့တုန်းက ဤမျှထိ သတိမမူမိခဲ့။ သူငယ်ချင်းမို့ နှိန်ဖို့ရှက်ဖို့ မသိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပင်။ ဟုတ်တယ်... ငယ်တော့ ကိုဇာနည်ကို နှစ်သက်သဘောကျနေတာအမှန်ပါပဲ။

“မငယ်၊ သူနဲ့ဆိုတိုင်း ရင်ခုန်လို့လား”

“အင်း...”

“ဖြေပုံကလည်း တုံးတိကြီးနဲ့ ယုံချင်စရာကိုမရှိဘူး”

“ဟဲ့ မှန်တာပြောတာပဲလေ၊ လူကိုများ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးကတော့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုပဲ ဖိတ်စေချင်တာပေါ့”

“အဲဒါ ဘာစကားကြီးတုန်း”

“ကိုကျော်စဉ်ကိုပဲ ရွေးစေချင်တာလေ၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့အတွင်းသိအစင်းသိလူစားမျိုးကိုပဲ ရွေးသင့်တာတဲ့။ ဒါမှ ကိုယ့်အကြောင်းသူအကြောင်းကိုသိပြီး နားလည်မှုတွေနဲ့ ဘဝကိုထူထောင်ခွင့်ရမှာလို့ သမီးမေမေက ပြောဖူးတယ်”

“အမယ်လေးဟယ်... သင်္ချာကထိကနဲ့မှ လာတွေ့နေပါပြီ၊ ငါက အခုမှရည်းစားထားဖို့ တွေးရုံရှိသေးတယ်၊ နင်က ငါ့ကိုအိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ ထောင်ချောက်ဆင်ရတယ်လို့”

“ဟင်! မငယ်က ကိုယ်ထားတဲ့ရည်းစားနဲ့ပဲ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးလား၊ မဖြစ်ဘူး... မျက်နှာများမယ်ကြုံရင်တော့ ကိုကျော်စဉ်ကို သမီး တိုင်ရမှာပဲ”

“နင်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်အနစ်နာခံ ခွင့်လွှတ်

ထုတ်တဲ့ကောင်လေးကိုတော့ မမြင်ဘဲ တခြားလူကိုကျော်မြင်တာတော့ မငယ်၊ မတရားဘူး”

“ဟဲ့”

အလန်တကြားဖြင့် ချယ်ရီပေါင်ကိုရိုက်လိုက်ပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကောင်မလေး ဒင်းအပေါ်မှာ အကောင်းတွေချည်း မြင်နေပါလိမ့်နော်။

“မငယ်မီးစပ်က တစ်နေ့ကို အခါနှစ်ဆယ်လောက် ကိုကျော်စဉ်နာမည်ပဲ ထွက်လာတတ်တာကို။ အခု လပိုင်းလောက်လေး အသစ်မြင်တာနဲ့ပဲ ကိုဇာနည်ကိုချစ်နေပြီထင်တာ နည်းနည်းမှသာဘာဝကျဘူး”

“ငါ့နှလုံးသားက သူ့ချစ်ချင်တဲ့လူကို ချစ်တာပဲဟာ၊ ဘာ သဘာဝက ကျရမှာတုန်း”

“မငယ် သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မငယ် လိုအပ်တဲ့အချိန်၊ ဒုက္ခဖြစ်နေချိန်မှာ မငယ်ကို ဘယ်သူကူညီသလဲ၊ ဗိုက်အောင့်တိုင်း၊ ဆီးအောင့်တိုင်း၊ ဖျားနာတိုင်း ကိုကျော်စဉ်ပဲ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးခဲ့တာ၊ လမ်းထိပ်မှာ မှန်ထွက်စားရင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ဆိုပြီး မုန့်တွေ ဝယ်လာပေးတာ၊ မငယ် ဖိနပ်ပြတ်ခါနီး ဝယ်လာပေးတတ်တာကို ကျေး

ဇူးမတင် အမြင်မကြည်ရအောင် မငယ်မျက်လုံးတွေ ကန်းနေလား”
 ငယ် ဝိုင်သွားရပါ၏။ သူ့ကောင်းကွက်တွေကို ငယ် ဘာကြောင့်
 မမြင်မိတာပါလိမ့်။ ငယ်မဟုတ်တဲ့သူစိမ်းတစ်ယောက်က သူ့ကိုယခုလို
 မြင်နေတာ ငယ်အတွက် ရှက်စရာပါပဲ။ သူ့နဲ့တွေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်
 ကောက်ဖို့ ရန်ရှာအော်ငေါက်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်မိခဲ့တာအမှန်ပါ။
 “ငါချစ်တာ သူမှမဟုတ်တာဘဲ”
 “မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြင်းမယ်မှန်း သမီးသိသားပဲ”
 “ကြည့်! မတရားသဖြင့်ကြီးပါလား”
 “သူ့ကို မငယ်ရဲ့မူပိုင်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှမချိန်ကြတာ။ မငယ်သာ
 ဟိုလူကိုရွေးလိုက်ရင် မငယ်လူကို ဝိုင်းချိတ်ကြမယ့်မိန်းကလေးတွေ
 တစ်ပြုံကြီး”
 “ဘယ်လို...”
 “ဟုတ်တယ်၊ အောက်ထပ်က မမျိုးတို့အုပ်စုရော၊ လမ်းထိပ်
 Mart က ပိုင်ရှင်မမပါ ချိန်နေကြတာ။ အဲဒီမမဆို အစ်ကိုကျော်ဇင်
 ဈေးလာဝယ်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်ရောင်းတာတဲ့။ နာမည်က ‘ခိုင်’
 ဆိုလားပဲ”
 အမယ်... ဒင်းက အတော်လေးကို Popular ဖြစ်နေတာပဲ

လား။ ငယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရရှိကံနေရတာမို့ ဒင်းကိုကျိတ်ခိုက်
 နေသည့်ကောင်မလေးတွေကို သတိမထားမိပါချေ။
 “ဟုတ်မှလည်းပြောပါ ချယ်ရီရယ်”
 “မငယ်မယုံဘူးမဟုတ်လား။ ကိုကျော်ဇင်က ခပ်ရိုးရိုးဝတ်တတ်
 လို့ မငယ်အာရုံထဲမရှိတာ သူ Style ကို ခိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးတွေ
 တစ်ပြုံကြီး”
 “အံ့မာ... နင်ပဲအပြောကောင်း”
 “တကယ်ပြောနေတာ မငယ်ရဲ့။ ဒီမနက် သူတို့အုပ်စု ရုပ်ရှင်
 သွားကြည့်ကြတာ Style တွေက အပုံစားပဲ။ အားလုံးထဲမှာ ကိုကျော်
 ဇင်က အသန့်ဆုံး T-shirt အဖြူလေးနဲ့ Jeans နက်ပြာတွဲဝတ်သွား
 တာ ထင်းနေတာပဲ။ အဲဒီပုံစံကို Mart က မမြင်လို့ကတော့ တစ်ခါ
 တည်းအကြွပဲ”
 “ဘာရယ်... ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတာ၊ ဟုတ်လား”
 “အင်း...”
 “နင်တွေ့လိုက်လို့လား”
 “တွေ့တာပေါ့၊ မနက်က မုန့်ဟင်းခါးထွက်စားပြီး အပြန်မှာ
 တည့်တည့်ကြီးတိုးတာလေ။ မမျိုးဆို ချောလိုက်တာနော်လို့ ပါးစပ်က

ထုတ်ပြောတဲ့အထိ မင်သက်သွားတာ”

“အိုတွေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မငယ်ဟာမငယ်၊ အဖျင်းကြီးပြီး မထဘဲ သမီးကို ပါဆယ်ဝယ်လာခိုင်းတာကို။ မငယ်ဖို့မှန်းသိလို့ ငရုတ်သီးမှုန့်မပါစေခဲ့ လို့တောင်မှ ပြောသွားသေးတာ”

စေတနာနဲ့ပြောတာမှန်း သိပါ၏။ တကယ်ပဲ သူ့ကိုပိုင်းပြီး စိတ် ထင်စားနေကြတာလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ငယ်ဟာ အတော့်ကို မတရား လွန်းရာကျနေပြီပဲ။ သူ့ဘေးမှာ ငယ်ရှိနေတဲ့အတွက် ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ ချစ်သူအဖြစ် သူမရွေးနိုင်တာလေ။ အခွင့်အရေးတွေ ငယ်ကြောင့် များ ပိတ်ပင်သလိုဖြစ်နေပြီလား။ ဘယ်သွားသွား ငယ်ကိုပဲ သူ အမြဲ စောင့်ရှောက်နေရတာလေ။

“ဟိုတစ်နေ့ကတောင် သူတို့အုပ်စုပြောနေကြတာ ကြားခဲ့သေး တယ်”

“ဘာလဲ”

“Mart က မမကို အားလုံးက ‘မခိုင်’ လို့ခေါ်ကြတာလေ။ အဲဒါ သူ ခေါ်ရင် ‘မ’ကပျောက်သွားပြီး ‘ခိုင်’ လို့ဖြစ်သွားရော။ အသံက ခွဲ သလိုလေးဖြစ်သွားတာ တစ်မျိုးလေးပဲတဲ့။ သူက မဟုတ်ပါဘူးငြင်းတာ

ကို ပိုင်းစနေကြတာ”

တကယ်ပဲ သူ အဲဒီမမကို ချစ်များချစ်နေပြီလား။ ငယ်က ဈေး မှာသာ ဝယ်လေ့ရှိတာမို့ Mart ထဲ သိပ်မရောက်ဖြစ်တာလေ။ တစ်ရက် လောက်တော့ သွားကြည့်ဦးမှပါပဲ။

“ရေခဲသုပ်သွားစားဖို့ မကေနဲ့ချိန်းထားစာယ်”

“ငါလည်းလိုက်မယ်လေ”

“မငယ်နဲ့မတည့်ဘူးလေ”

“တခြားဟာတစ်ခုခု သောက်မှာပေါ့ဟဲ့”

“ပြီးရော... မငယ်လူဆူရင် မငယ်ပဲခံ”

ချယ်နီပြောတာကိုစိတ်မဆိုးဖြစ်တော့ဘဲ အဝတ်သာ ထလဲလိုက် မိတော့၏။

အခန်း (၇)

ကေသီနဲ့မို့မို့တို့ကိုခေါ်ပြီး လေးယောက်သား အဆောင်မှထွက်ကြ၏။ အဆောင်ခြံတံခါးကိုစေ့ထားပြီး လမ်းကြားထဲမှထွက်လာစဉ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွန်းထိုးဆော့ရင်း ပြန်လာကြသည့်ကောင်လေး ငါးယောက်ကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

သူကတော့ ဘောင်းဘီထဲလက်နှစ်ဖက်ထည့်ချိတ်ကာ အေးအေးလူလူလျှောက်လာနေလေ၏။ ဟုတ်သားမဲ့ ဒီနေ့ သူဝတ်သွားတဲ့ Style က ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ သန့်ပြန့်နေတာပါလား။

“ဒါ ဘယ်လဲ”

“လမ်းထိပ်”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ နင့်အပူလား”

“ကျွတ်! အကောင်းမေးနေတာကို”

“ဟုတ်သားပဲ မငယ်ကလည်း။ သမီးတို့ ရေခဲသုပ်သွားစားကြ
မလို့ အစ်ကိုရဲ့”

“ဟာ၊ ရေခဲသုပ်တွေရေခဲတွေက နင်နဲ့မှမတည့်တာ ဘုတ်ဆုံ
ရဲ့။ မစားရဘူး”

တွေ့လား... စလာပါပြီ ဆရာလုပ်တဲ့အကျင့်၊ တွေ့တာနဲ့ လူကို
ရန်စပြီး ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ဒီဟာနဲ့မတည့်ဘူးဆိုတာတွေလေ။ ငယ်ကလည်း
ငယ်ပါပဲ Don't ဆိုရင် ပိုပြီးလုပ်ချင်တာလေ။ ကေသီတို့နှစ်ယောက်က
လမ်းထိပ်ကိုပဲ ဆက်လျှောက်ရမလား... အဆောင်ပဲပြန်ဝင်ရမလား
ဖြစ်ပြီး မတ်မတ်ရပ်ကုန်ကြချေပြီ။

“ငါ့ပါးစပ်နဲ့ငါစားတာ ဘာဖြစ်လဲ။ နင် ဆရာလာမလုပ်နဲ့ လာ
သွားမယ် ချယ်ရီ”

“သွားလို့မရဘူး။ နင်မတည့်တာဆို သိပ်စားချင်တာပဲ။ ပြီးရင်
အချိန်မတော် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ငါပဲ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရတာ”

“နင်မပို့လည်းနေပေါ့၊ မြန်မြန်သေ၊ အေးတာပဲ”

“မိငယ်! နင်နော်”

အောင်အောင်တို့အုပ်စုက ပြူးစိစိဖြစ်ချေပြီ။ မဖြစ်ဘဲနေမလား။
အဲဒါက ငယ့်ရှေ့မှာ လက်ကာတားနေတာလေ။ သူ့လက်ကိုပုတ်ချလည်း
မရ ရင်ဘတ်ကိုပိတ်တွန်းလည်း မဖယ်၊ အတော့်ကိုခေါင်းမာတဲ့ကောင်
လေးပါပဲ။

“ဖယ်ပေးနော်... နင်တောင်မှ သွားချင်ရာသွားပြီး ပြန်လာပြီ
မဟုတ်လား။ ငါ ဒီလမ်းထိပ်လေး မုန့်ထွက်စားမှာကို ဝိတ်ပိတ်ပင်ပင်
နဲ့”

“ငါသွားတာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့လေ။ နင့်ကိုခေါ်လို့ကောင်း
မှာလား”

“ဪ၊ ငါကရော နန့်နန့်ထ လိုက်ချင်တယ်ပြောနေလို့လား။
အခု ငါလည်း မိန်းကလေးတွေချည်း သွားတာလေ။ နင်လိုက်ချင်လို့
လား”

“လိုက်မယ်”

“နင်နော်”

“နေရာတကာ လိုက်တွက်ကပ်မနေနဲ့။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ
ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားလို့ရတာချည်းပဲ။ အောင်အောင်တို့ ဝင်နှင့်

တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ကြည့်စမ်း! ဒင်းက အပိုင်ပါလား။ သူကတော့ ငယ်တို့နဲ့လုံးဝပတ်သီးပျော်ရည်မှာ မယ်၊ ကျွန်တို့ကလေးတွေကိုတော့ မလိုက်ရအောင် အဆောင်ထဲထဲဝင်နေလို့ လိုက်တာလေ။ အတော်အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်ပါပဲလား။

“နင့်ကိုဘယ်သူခေါ်နေလို့လဲ။ သွား... မလိုက်နဲ့”

“လိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ့ခြေထောက်နဲ့ငါ လမ်းလျှောက်လို့ လိုက်တာ”

“နင်သွားတုန်းက ငါမှမလိုက်ဘဲ၊ အခု နင်လည်းလိုက်စရာမရှိဘူး။ နေခဲ့... ဒါပဲ”

ချယ်ရီက ကေသီနှင့်မို့မို့ကို မျက်ရိပ်ပြကာ ရှေ့မှသုတ်ခြေထောက်လေပြီ။ သူ့နဲ့ငယ်ကတော့ ထုရင်းရိုက်ရင်းဖြင့် နောက်မှဝပ်မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အအေးဆိုင်ရောက်တော့ ဟိုကလေးသုံးယောက်က သုပ်သုံးခွက် မှာပြီးချေပြီ။

“မငယ် ဘာသောက်မလဲ”

“ကြံ့ရည်သောက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကြံ့ရည်နဲ့မတည့်ဘူးလေ၊ နင် ဝမ်းကိုက်တတ်တာကို”

“နင် လျှာမရှည်ပါနဲ့”

“မတည့်တာကို စွတ်သောက်ချင်လို့ရမလား။ သောက်ချင်ရင် ပတ်သီးပျော်ရည်မှာ”

“ငါမှ ထောပတ်သီးမကြိုက်တဲ့ဟာ၊ ဖာလူဒါသောက်မယ်”

“မရဘူး၊ ရေခဲပါတဲ့ဟာပဲ စားချင်နေ။ ထ၊ ဖျိုဘက်ဆိုင် သွား”

“ငါ အအေးသောက်ဖို့လာတဲ့ဟာကို၊ မထဘူး”

“မိငယ်၊ နင်ဟောင်းကပ်မလုပ်နဲ့စမ်း။ ဖြစ်လာရင် မျက်ရည်လေး ဝမ်းစမ်းနဲ့ သေမလို့ဖြစ်ပြီး ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ပူရတယ်ထင်လဲ။

ဆိုထ၊ ငါ နားရင်းပိတ်အုပ်မိတော့မယ်”

“အံ့မာ! နင်လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်လိုက်လေ”

“ရှူး! ဟာ... မငယ်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မရုတ်ဘူးလား... တော်ကြာ သူများတွေက တစ်မျိုးထင်နေဦး

မယ်”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ... နင့်စကားက”

“လင်မယားတွေ ရန်ဖြစ်နေတယ်ထင်မှာစိုးလို့ရှင့်။ သိပြီလား။

...”

ချယ်ရီစကားကိုဒေါသဖြစ်ပြီး အော်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူက ငယ်လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်နေပြီပဲ ပါလာရလေ၏။ တမင်ရန်လုပ်တာမဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် မျက်နှာပူစရာပဲမဟုတ်လား။

အဲဒါ ဒင်းကြောင့်... ဒင်း အခုလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေ ပြုမူနေလို့ အပြောခံရတာလေ။

“အစ်မရေ၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်နှစ်ပွဲပေးပါ။ မန်ကျည်းရည်နဲ့ပဲ သုပ်ပေးနော်။ တစ်ပွဲက ချဉ်ငန်စပ်၊ တစ်ပွဲကို အချိုပဲသုပ်ပေး။ ငရုတ်သီးမှုန့် လုံးဝမထည့်ပါနဲ့”

“အကြော်ထည့်ဦးမလား မောင်လေး”

“ပဲကြော်ရှိလား”

“အေး”

“အဲဒါဆို ပဲကြော်ထည့်မယ်၊ ဟင်းခါးပူပူလေး ချပေးနော်”

“အေးအေး... ခဏစောင့်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြည့်၊ အသုပ်ပါဆိုနေမှ ငရုတ်သီးမှုန့်နည်းနည်းတော့ ပါသင့်တာပေါ့။ အချိုချည်းသက်သက်စားရအောင် ငယ်က လေးနှစ်ကလေးမှမဟုတ်တဲ့ဟာ။ အဲဒီကျော်ဖင်ဦးဟာ ဆရာလုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်

သောက်မရှိပါလား။

ငယ်အသုပ်က အရင်ရောက်လာတော့ သူက စားပွဲထက်မှ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့်ကြက်သွန်ဖြူထည့်ထားသည့်ပန်းကန်ကိုယူ၍ တခြားစားပွဲတို့ ရွှေ့လိုက်လေ၏။ အကွက်ကိုစေ့နေတာပါပဲလား... ပြီးနောက် ရေအလုံထဲမှ အကြမ်းပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးကို သေချာဆေး။ ရေခန်းနှင့်ကျင်းပြီးမှ ရေခန်းထဲလိုက်လေသည်။

“စားလေ”

“နင့်အသုပ်က ဒီလောက်ဖြူဖျော့နေတာ ဘယ်လိုစားကောင်းမိတော့မလဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ နင်နဲ့ငရုတ်သီး လုံးဝမထည့်တာ နင်သိတယ်နော်၊ စားစရာရှိတာ မြန်မြန်သွက်သွက်စား။ Sundayပိတ်ရက် ညနေခြောက်နာရီ အဆောင်တံခါးပိတ်၊ မပိတ်ဘဲနေဦးမယ်”

“ငါတို့မှန်ထွက်စားတာ အန်တီသက် သိတယ်ဟဲ့။ နင် ဆရာမလုပ်ချင်နဲ့”

“နင့်အတွက်ပြောနေတာ”

“မလိုပါဘူး”

“ဒီခွက်က ငရုတ်ကောင်းပျားနေတာ မသောက်နဲ့၊ ဒါကိုသောက်”

တွေ့လား... ငယ်ရွှေက ဟင်းခါးခွက်ကိုဖယ်ကာ သူ့ဟင်းခါး
ခွက် ရွှေပေးလိုက်ပြန်ပြီလေ။ ဒင်းလုပ်ပုံမှန်သမျှ လူတကာ အထင်လွဲ
စရာတွေပဲ ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ အသက် (၂၃)နှစ်အကြာထိ ရှိနေခဲ့
တဲ့ သူ့နဲ့ငယ်ရဲ့အဖြူထည်သက်သက်အပေါ် ဒီနေ့အထိ ဘာ Colour
မှရှိမနေတာ ငယ်ကိုယ်တိုင် သိနေတာလေ။

ဆိုင်ထဲမှာ စကားဆက်မပျားချင်တာမို့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါ
၏။ သူက အစားမြန်သူမို့ ခဏလေးနှင့် အသုပ်တစ်ပန်းကန် ကုန်သွား
လေပြီ။ ငယ်က အစာအိမ်မကောင်းသည့်လူမို့ ဘာစားစား ညက်အောင်
စားရသဖြင့် အစာစားတိုင်း ကြာတတ်လေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းစား”

သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်မိစဉ် တစ်ဖက်အအေးဆိုင်မှ ချယ်ရီတို့
အုပ်စု မတ်တတ်ရပ်လိုက်တာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ အဆောင်
ထဲအတူတူမဝင်ရင် အားလုံး တစ်မျိုးထင်ကြတော့မှာလေ။

“မငယ်၊ သမီးတို့ဝင်နှင့်တော့မယ်နော်”

“ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ”

“အဲဒီမှာ အစ်ကိုစောင့်နေတာပဲ မငယ်ရဲ့။ သွားပြီနော်”

“ဟဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အစာကို ပြီးအောင်စားမှပေါ့”

“ဟိုမှာမစောင့်ကြဘူးလေ”

“ငါပြန်ဖို့မှာပဲဟာ”

“နင်ပဲ နောက်မကျစေနဲ့ဆို”

“ခြောက်နာရီထိုးဖို့ နာရီဝက်တောင်လိုသေးတဲ့ဟာပဲ။ မိပါတယ်”

“နင် အမျိုးမျိုးပြောရလား”

“ပြီးရင် ရေခွေးသောက်... သွားမယ်”

အသုပ်ဖိုးရှင်းနေပြီမို့ နွေးနွေးလေးဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့် ရေခွေး
ခြင်းကို ကောက်မော့လိုက်ရ၏။

ချယ်ရီပြောတာ ဖြစ်နိုင်လား။ သူ တခြားကောင်မလေး (မမပဲ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ) ကိုကြိုက်နေတာမှန်ရင် ငယ်ကို ဒီလိုမျိုးအချိန်ပေးနိုင်
မှာမဟုတ်ဘဲ။ ဟုတ်တယ်... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ထလေ၊ ဘာခိုင်းနေတာလဲ”

အဆောင်လမ်းကြားထဲဝင်တော့ လမ်းမီးတွေပင် ထွန်းနေလေ
ပြီ။ စကားပျား အော်ဟစ်ခြင်းမရှိဘဲ လမ်းလျှောက်ဝင်လာတာမို့ သူ
သတိထားမိသွားပုံရလေ၏။

“နင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေလား”

“ဘာကိုလဲ”

“နင့်ကိုမခေါ်ဘဲ ရှစ်ရှင်သွားကြည့်လို့လေ။ နင်ကြည့်ချင်ရင် နောက်တစ်ပတ် ငါလိုက်ပြီးပြန်မယ်။ အခုက ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲမို့ နင့်ကိုမခေါ်တာ”

“ရပါတယ်... ငါသိပါတယ်”

“အဲဒါဆို ဘာကိုစိတ်ကောက်နေတာလဲ”

“ငါဘယ်မှာကောက်လို့လဲ”

“နင့်မျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုးတောင် မကဘူး... (၁၆)ခေါက်လောက် ကျိုးနေတာလေ။ ဘာလဲ... ရေခဲသုပ်မစားရလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာများလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့စုပုပ်နေတာလဲ”

“ငါဒီလိုပဲနေတတ်တဲ့ဟာပဲ။ ဘာလို့လိုက်ပြောနေရတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ပြီး သော့ခတ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်အထိ ရှေ့ခြံထဲ သူမဝင်သေးချေ။ ဘာပြောစရာများ ကျန်နေသေးပါလိမ့်။

“မိငယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါပြောရင် နင်က ကောက်ဦးမှာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“နောက်ကို အင်္ကျီကိုသေချာရွေးပြီး ဝတ်ပါ။ ဒီနေ့ နင်ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီက လည်ပင်းကျယ်လွန်းတယ်”

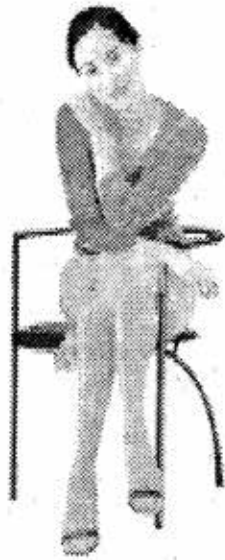
“နင်နော်”

ရန်စကားမပြောရမီ သူက ငယ်ကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျောခိုင်းကာ ရှေ့ခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ကဲ၊ စွက်စွက်ဖက်ဖက်ပြောတာ မျက်မြင်ပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒင်းနဲ့ မတည့်တာ အဲဒါတွေပေါ့။ ငယ် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ရင်လည်းမကြိုက်၊ လည်ပင်းကျယ်ရင်လည်း သဘောမကျ။ ဘောင်းဘီရှည်တွေ Quater တွေ ဝတ်ရင်လည်း ကန့်ကွက်တတ်သေးတာလေ။

ခက်ပျို ကျော်ဇင်ရယ်။ နင်ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတော့ ဘယ်လို ပုံစံမှန်းမသိသေးဘူး။ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ငါ့ကို ခုလိုထောင့်စေ့အောင် ကြည့်တတ်ပြောတတ်နေတာတွေပဲ လွန်လှပြီ။ ငါက နင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ။

အပိုင်း (၂)

အဖြူထည်

သူငယ်ချင်း... .

နင်သာ ကားချပ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရင်

ငါက စုတ်တံလေးတစ်ခုပါ... .

နင်သာ နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့ရင်

ငါက ဆူးခက်လေးတစ်ချောင်းပါ... .

နင်သာ ငှက်ကလေးဖြစ်ခဲ့ရင်

ငါက (နင် ခဏနားခိုရာ)သစ်ကိုင်းလေးတစ်ခက်ပါ... .

နင်သာ စမ်းချောင်းလေးဖြစ်ခဲ့ရင်

ငါက (နှင်စီးတဲ့)ဘေးမှ ကမ်းပါးပါ... .

နင်သာ တိမ်တိုက်လေးဖြစ်ခဲ့ရင်

ငါက (နှင့်ကိုသယ်မယ့်) လေပြည်လေးပါ... .

ဘဝအဆက်ဆက်

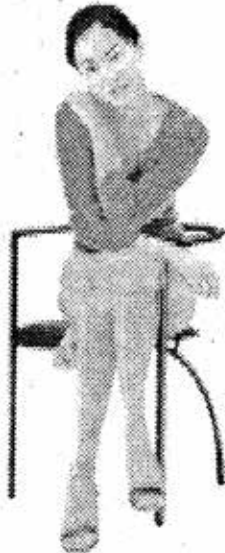
(နှင့်အတွက်)

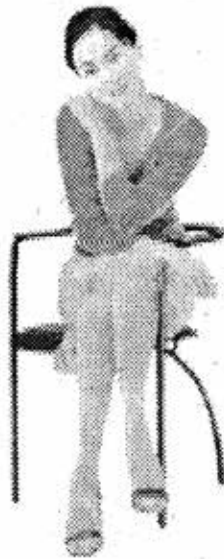
နှင့်လက်ထဲထည့်ထားတဲ့

ရင်ခုန်သံလေးပဲ

ဖြစ်ပါရစေလား

သူငယ်ချင်းလေးရယ်... .

အခန်း (၈)

“မငယ်ကို သူဖွင့်ပြောပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ချစ်တဲ့အကြောင်းလေ”

“ပေါက်ကရဲတွေ... မပြောပါဘူး”

“ဟင် အဲဒါဆို ဟိုဆိုင်ကမမကိုပဲ ချိန်ပြီလားမသိဘူး”

“မခိုင်လား”

“အင်း”

ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကြော်ထဲသို့ ကြက်ဥမွှေထားတာ လောင်းထည့်
ရင်း လက်တုန်သွားရ၏။ သေချာပြီလား... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စလုပ်

ရှားရင် ငယ်ကိုအသိပေးရမှာပေါ့။ သူတို့အုပ်စု ညနေတိုင်း အဲဒီ Market ထဲဝင်တာ နေ့စဉ်လိုဖြစ်နေတာလေ။

“ငါ့ကိုတော့ သူ မတိုင်ပင်သေးဘူး”

“မငယ် ကန့်ကွက်မှာစိုးလို့နေမှာပေါ့”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါ သူ Chance ပဲဟာ။ ဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ်ဟဲ့”

“လွမ်းစရာလေးတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ”

“ဘာကိုလွမ်းတာတုန်း”

“သမီးတို့အားလုံးက သူ့ မငယ်ကိုချစ်လိမ့်မယ်လို့ပဲ တွက်ဆကြတာလေ”

“အံ့မယ်၊ ဗေဒင်ဆရာမတွေ ကျနေတာပဲ။ လူကိုတရားသေတွက်ထားလိုက်ကြတာ။ ကျုပ်က ရှင်တို့ပြောသလို သူ့ကိုပြန်ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘဲ”

“သိပါတယ်နော်၊ မငယ်က အမြင့်ကြီးကိုနှုန်းထားမှန်း... ဟွန်း”

ချယ်ရီက ကန်စွန်းရွက်ခြေနေရင်း မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ။ အမြင့်ကိုနှုန်းတာတဲ့လား။ ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ရပါဘူး။ အခုဆို ကျေဝင်တို့မိသားစုက ငယ်တို့ထက် စီးပွားရေးအဆင်ပြေတာကြောင့်

အတာပါလေ။ အချစ်မှာ အမြင့်တွေအနိမ့်တွေ ရှိပါသလား။ ငွေကြေးတွေ လုတ်ပကာသနတွေကို ထည့်ထွက်တတ်ကြပါသလားဟင်။

ငယ်ကတော့ မထင်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ အရိုးရှင်းဆုံးပစ္စည်းတစ်ခုပဲ။

ဒါကို ရင်ခုန်ခြင်းတစ်ခုနဲ့သာ အဖြေရှာတွေ့နိုင်တာလေ။ သူနဲ့ ဆုံတိုင်း လှိုက်ခနဲဖိုသွားရတဲ့ရင်၊ ဒိတ်ခနဲခုန်သွားရတဲ့နှလုံးသားကို ငယ် သိသိနေတာမဟုတ်လား။

Intercon မှတစ်ဆင့် ‘သျှင်လွန်းငယ်’ ခဏ’ဆိုတဲ့အသံ ကြားရတိုင်း ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ခုန်ပေါက်ကုန်တာ၊ ကြာရင် နှလုံးရောဂါရမှာကိုတောင် ငယ်ကြောက်နေမိတာအမှန်ပါပဲ။

“ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာပါ ချယ်ရီရယ်။ သူနဲ့မငယ်ဘဝ အဝေးကြီးမှ တကယ့်ကိုအဝေးကြီးပါ။ လရောင်ကိုမျှော်ပြီးပွင့်တဲ့ ကြာပန်းဖြစ်ရင်တောင်မှ မငယ်က အရိပ်ကွယ်နေတဲ့အပင်ကြီးအောက်မှာ ရောက်နေရတာပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျော်ဇင်တောင်မှ မငယ်တို့ထက် ပိုသာပါတယ်”

“ဒီသီတင်းကျွတ်၊ မငယ် အိမ်ပြန်ဦးမှာလား”

သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ အရွက်ခြေပြီး ချထားသည့်ကန်စွန်းရိုးတွေကို ဓားဖြင့်သေးသေးလေးလေးတွေဖြစ်အောင် သင်လိုက်ပါသည်။

ချယ်ရီက ဥတစ်လုံးကြက်သွန်ဖြူကို စဉ်းတီတုံးပေါ်တင်၍ ငရုတ်ကျည်ပွေ့ဖြင့် အသာထုကာ အခွံခွာပေးလေ၏။

“မပြန်ဘူး ပြန်ရင်လည်း မေမေနဲ့စကားများရုံပဲရှိတယ်။ ငါပေးနိုင်သလောက် လစာကိုစုပြီးပေးတာလည်း အကောင်းမှမမြင်တာ။ သူတို့အတွက် မဆိုစလောက်လို့ယူဆပေမယ့် ငါ့မှာ ခြီးခြံချွေတာပြီး စုထားတဲ့ငွေမို့ တန်ဖိုးရှိတာကို သူတို့မှမသိကြဘဲ။ ကျော်စင်နဲ့ပဲထည့်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“မငယ်တို့မိသားစုကလည်း အေးစက်စက်နိုင်လိုက်တာ”

“အဲဒီလိုပဲ ချယ်ရီရဲ့။ မငယ်က ဖေဖေဘက်ကပါလာတဲ့သမီးဖြစ်နေတာလေ။ အသားလည်းကျနေပါပြီ။ နဂိုကတည်းက တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတတ်ခဲ့တာကိုး”

“သမီးဆို အိမ်ကိုသိပ်လွမ်းတာ။ ကိုကိုနဲ့မောင်လေးကိုလည်း လွမ်းတာပဲ။ မေမေဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း သမီး ရန်ကုန်ဆင်းတာကို ပြောလို့မဆုံးဘူး။ ကျောင်းမပြီးသေးတာကိုအကြောင်းပြပြီး ရောက်လို့သာ ဘာမှမပြောသာကြတာလေ”

“နင့်ကို တစ်အိမ်လုံးက ချစ်ကြပါတယ်ချယ်ရီရယ်။ လကုန်တိုက်သရက်သီးသနပ်တို့၊ ငါးပိကြော်တို့၊ ငါးခြောက်ကြော်တို့လုပ်ပြီး လူကြို

မို့ကတည်းက ငါသိပါတယ်။ အိမ်ဆိုတာ နွေးထွေးမှု၊ အေးမြမှုတွေ ပေးနိုင်တဲ့အသိုက်အမြှိုတစ်ခုပါ။ လောကခံရဲ့ရိုက်ပုတ်မှုတွေကို အဲဒီအိမ်ထဲကနေ စုပေါင်းပြီး တန်ပြန်တုန်ပြန်နိုင်မှာလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါမွေးခဲ့တဲ့အိမ်ကတော့ အမိုးမလုံတဲ့စရပ်သာသာလေးလို့ပဲ ငါယူဆမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ဘဝကိုလုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ဖေဖေမှ မရှိတော့တာကိုး”

“အဲဒါဆို သမီး ဒီရန်ကုန်ကိုထွက်လာတာ မှားများမှားပြီလားဟင်. မငယ်”

“မမှားပါဘူး ချယ်ရီရဲ့။ လူငယ်လူရွယ်တိုင်းမှာ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာရှိတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီရည်မှန်းချက်ပြည့်ဖို့အတွက် အရိပ်အောက်ကနေ ခဏဖြစ်ဖြစ်တော့ ထွက်ရမှာပဲလေ။ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ နှင့်ရှာရုံငွေရရုံသက်သက်ပဲ ကြည့်လို့မရဘူး။ ဒီအလုပ်က ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လောက်အကျိုးရှိသလဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီးမြင့်မားတဲ့နေရာကို ရနိုင်မလား၊ အဲဒီလိုတိုးတက်တာနဲ့ ဆုတ်ယုတ်တာကို အမြဲချိန်ဆနိုင်ရတယ်။ ရတဲ့လစာလေး ပိုန်းယူနေတဲ့ သာမန်လခစားလေးဘဝနဲ့သာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနေရင် အလကားပဲ။ ကြာရင် လူစွမ်းလူစတောင် တုံးသွားဦးမယ်။ သမီးက ဒီမှာ ကျောင်းလည်းတက်၊ အလုပ်လည်းလုပ်၊ မိဘဆီလက်ဖြန့်

မတောင်းဘဲ ရပ်တည်နိုင်တာပဲဟာ။ တော်တာပေါ့”

“ဟင်၊ သမီးထက် မငယ်က ပိုတော်တာပေါ့။ သမီးဆို ခုခိုနိထိ အိမ်ကိုဘာမှပြန်မပို့နိုင်သေးဘူးလေ။ မငယ်ဆို ဘွားဘွားအတွက်က ဘာ၊ မေမေ့အတွက်နဲ့မောင်လေးအတွက် ဘာဆိုပြီး ပစ္စည်းပစ္စယ ရောငွေပါ ပို့ပေးနိုင်တာ”

“အဲဒါတွေက သူတို့အတွက် ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ လက်ခံတာပဲမဟုတ်လား မငယ်နဲ့ စီးပွားကျတာဆိုပေမယ့် လုံးလုံးချည်းဆင်းရဲသွားတာမျိုးမှမဟုတ်တာ အခိုက်အတံ့ကာလလေး ရုန်းကန်ရတာမျိုးတော့ ရှိမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း”

သံယောင်လိုက်ကာ ‘အင်း’ လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမကောင်းလှနဂိုက ဖေဖေနဲ့အတူ အလုပ်ထဲအမြဲလိုက်နေပြီး အိမ်မကပ်ခဲ့တဲ့လူနဲ့ အိမ်နဲ့သိပ်မခင်တွယ်တာ ထားပါတော့။ မေမေတို့ဘက်ကလည်း ငယ်ကို အပြင်လူလိုပဲသတ်မှတ်ထားကြတာပဲထင်ပါရဲ့လေ။ ဒါကြောင့်ပဲ သိပ်ပြီးတွယ်တာမှမပြကြတာပေါ့။

“သမီး ရေချိုးတော့မယ်နော်”

“အေး”

ချယ်ရီထွက်သွားတော့မှ ကန်စွန်းရွက်တွေကို ရေသေချာဆေးတာ ကြက်သွန်ဖြူဆီသတ်၍ ကြော်လိုက်ပါ၏။ ကန်စွန်းရွက်သိပ်မနွမ်းဆင်လေးမှာ ဝက်ဆီဖတ်တုံးထားတာလေးတွေကို ထည့်မွှေကာ ခဏမျှ အပ်ထားလိုက်သည်။ ကျက်လောက်မှ အဖုံးကိုဖွင့်တော့ အဆောင်ထဲမှာ ငယ်ဟင်းနဲ့က မွှေးယုံသွားလေ၏။ ဒင်းတော့ စားလို့မြိန်ဦးမယ်ထင်မိရဲ့။

ထမင်းချိုင့် အရင်အဆင်သင့်ချီးပြီး ရေကိုခပ်သွက်သွက်ချိုးလိုက်၏။ အပေါ်ကိုတက်လာစဉ် ချယ်ရီက အဆင်သင့်ဖြစ်ပြင်ပြီးနေလေပြီ။

“မငယ်ဖို့ သမီး သနပ်ခါးသွေးပေးထားတယ်နော်”

“ကျေးဇူး”

“ဒီနေ့ရော ပါးကွက်လူးဦးမှာလား”

“မလူးတော့ဘူး”

“မငယ်က ပါးကွက်လူးရင် ပိုချစ်ဖို့ကောင်းတယ်သိလား”

ဟင်! ဒင်းပြောတော့ စကောထဲ ဘိန်းမုန်နှစ်ချပ် ကပ်နေသလို ကြီး ကြည့်မကောင်းဘူးဆို။ အခုတော့ ချယ်ရီပြောတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေပါရောလား။

“ဘာလဲ၊ မယုံဘူးလား။ သမီးတို့ဆို သနပ်ခါးဘယ်လောက်လိမ်လိမ်။ ညနေဆို မျက်နှာက ပြောင်သလင်းခါနေပြီ။ မငယ်က အသားအေးတော့ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးစွဲလို့ ကြည့်ကောင်းတာ။ ဟိုနေ့ညနေက မငယ်သနပ်ခါးလေးမပြုယုံတပြယ်လေးနဲ့ ပြန်လာတာ ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့”

“အပိုပြောပြန်ပြီ”

“ဪ၊ တကယ်ပါဆို ဗိုဗိုကတောင် ပြောနေသေးတယ်။ မငယ်ရဲ့ရည်းစားဆို ကံကောင်းမှာတဲ့”

“ဘာကိစ္စ ကံကောင်းရမှာတုန်း”

“သနပ်ခါးနံ့ရှူပြီး၊ ရင်အေးခွင့် ရမှာမို့လို့တဲ့ရှင့်”

“ဟယ်! နင်တို့အုပ်စုကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောတော့မယ်”

ငယ်က မျက်နှာပူသွားရပြီး သနပ်ခါးကိုမြန်မြန်လှူးလိုက်ပါ၏။ Uniform ဝတ်ပြီး ဆံပင်ပြီးနေစဉ် ချယ်ရီက ပြတင်းတံခါးပိတ်ရင်း လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

“မငယ်မောင်လေး ရောက်နေပြီ”

“အထွေးလား”

“ဟာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကျော်စဉ့်ကိုပြောတာ”

“ဒင်းကိုများ မောင်လေးမတော်နိုင်ပေါင်”

“ဒါဆိုလည်း အနောက်က လေးတစ်လုံးဖြုတ်လိုက်ပေါ့မငယ်ရ”

“ချယ်ရီနော်၊ နင်တော့ စောစောစီးစီး မုန့်ခေါက်စားချင်ပြီထင်ပါရဲ့”

“ဟင်းဟင်း... သမီးသွားနှင့်ပြီနော်။ သူ့ကို မငယ် ဆင်းလာတော့မှာလို့ပြောထားပေးမယ်”

“အေး”

အိတ်ထဲမှာ ဘီး၊ ဘောပင်၊ ရှူဆေး၊ tissue ထုပ်၊ Note book နှင့် ဝိုက်ဆံအိတ် ပါမပါသေချာစစ်ပြီး ပိတ်လိုက်၏။ ခေါက်ထီးကို လက်မှတ်ကိုင်လျက် အောက်ထပ်ဆင်းကာ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီး ထွက်လာစဉ် သူက မျိုးတို့နှစ်ယောက်နှင့်စကားလက်ဆုံကျနေလေသည်။

အံ့မယ်! အောင်အောင်တို့ ဝဏ္ဏတို့နဲ့ ငယ်စကားပြောရင်တော့ မကြိုက်ချင်ပုံပြီ။ ဒင်းကျ လှတပတကောင်မလေးတွေနဲ့ရောလို့ပါလား။ အတော်လေး တရားမျှတတယ်နော်။

“ဟော... ထွက်လာပြီ”

“သွားနှင့်ပြီနော်”

“ဟုတ်”

“မျိုးတို့မသွားသေးဘူးလား”

“နေ့လယ်နှစ်နာရီမှဝင်ရမှာ ငယ်ရဲ့”

“ဪ”

“ငါ ခေါက်ပေးမယ်လေ၊ ပေး...”

“မလိုပါဘူး”

“အဲဒါဆို ချိုင့်ပေးထားလေ”

မျက်နှာချိုသွေးတာများလား အကဲခတ်လိုက်ပေးမယ့် သူ့မျက်နှာက ပုံမှန်ပါပဲ။ ဒါဆို မျိုးတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုမရွေးတာတော့ သေချာပါတယ်လေ။ သူ့လက်ထဲ ချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ထီးကိုသေချာ ခေါက်ကာ အိတ်ဖွင့်၍ထည့်လိုက်သည်။

“ချိုင့်ပေး”

“ရတယ်၊ ငါ့ကိုခွဲပေးမယ်”

“ပေးပါ”

“ရပါတယ်ဆိုနေမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

ကဲ၊ မဟုတ်တာနဲ့စပြီး စကားများကြတော့မှာလေ။ ဒီနေ့ သူ့ချိုင့်က အရည်ပါပုံမရတာမို့ စောင်းသယ်ထားပြီး ငယ်ချိုင့်ကို တည့်အောင် ကိုင်ထားတာမဟုတ်လား။ လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်စောင့်နေစဉ် စလွန်းကား

လေး၏ဟွန်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ အလို မမချောချော လေးပါလား။

“ကျော်... အလုပ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ (မ)ခိုင်”

“ဆိုင်မှာ ကျော်ကြိုက်တဲ့ CD တွေရွှေ့ကနေပြီ။ ညနေဝင်ခဲ့ ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

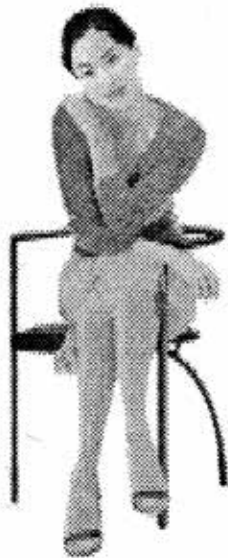
“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပုတ်သင်ညိုလို ခေါင်းချည်ညိတ်နေသည့်သူ့ကို အမြင်ကပ်ကပ် နှင့်မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ဂိတ်မှာရပ်လိုက်သည့်ကားပေါ် ပြေးတက် လိုက်ပါ၏။ ချယ်ရီပြောသလိုအမှန်ပါပဲလား။ မခိုင်ကိုခေါ်တာ ‘မ’သံမပါဘဲ ‘ခိုင်’ လို့ဖြစ်အောင် သူမည်သို့ခေါ်လိုက်တယ်မသိ။ ဘေးမှာ ငယ်ရို နေလို့ စကားတွေဖောင်အောင် မပြောဖြစ်တာထင်ပါရဲ့။

အင်း... ငယ်တော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တော့မှာထင်ပါတယ်လေ။

အခန်း (၉)

“အဲဒါ Mart က မမလေ”

“ငါမေးနေလို့လား”

“နင်သိအောင် ပြောပြတာပါ”

“မသိချင်ပါဘူး... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“နင်ကလည်း ငါအကောင်းပြောနေတဲ့ဟာ”

“မကြားချင်ဘူး၊ မပြောနဲ့”

“ပြီးရော”

သူက ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ကုမ္ပဏီထဲဝင်သွားတာမို့ ထမင်းချိုင့်ကို ငယ် သတိရသွားရလေ၏။ ငယ်တို့ချိုင့်တွေမှာ Coat လေးတွေ

ဆိုတံ့ထားတာကြောင့် ချိုင့်ချင်း မှားစရာမရှိပါ။ သို့သော် ငယ်က ငယ် ချိုင့်ထဲကဟင်း ခိုးစားမှာကို ဥစ္စာခြောက်တတ်သည့်လူဖြစ်လေ၏။

“ငါ့ချိုင့်ပေး”

“လာပြန်ပြီ၊ အပေါ်တက်မယ့်ဟာကိုပဲ၊ ရော့ရော့... ဥစ္စာ ခြောက်မရဲ့”

“ငါ့ချိုင့်ထဲကဟင်းတွေ နင်နှိုက်စားမှာစိုးလို့ဟဲ့ ငနာရဲ့”

“အောင်မာ၊ ငါ့ကို ဟင်းသူခိုးများထင်နေလား။ သူများစေတနာ မရှိရင် တစ်ဖတ်တောင်မစားဘူး”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ... ငါ ဒီနေ့ ကန်စွန်းရွက်ကို ဝက်ဆီဖတ် နဲ့ ကြော်လာတာ။ ပြီးတော့ ပုစွန်ခြောက်နဲ့ကြက်ဥ ထည့်ကြော်ထားတဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်လည်း ပါလာတယ်”

“ဟာ! ဟုတ်လား”

ကန်စွန်းရွက်ကြိုက်သူပီပီ သူ အံ့သြသွားစဉ် ငယ်က လျှာထုတ် ပြလိုက်ပြီး Lift ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ ငယ်တို့နောက်မှာ လူအုပ်စုပါလာတာ ကြောင့် Lift ထဲမှာ ကျပ်သွားရလေသည်။ သူက ငယ်လက်မောင်းကို ကိုင်၍ ထောင့်နေရာမှာ ရပ်စေ၏။ ငယ်က ငယ်ခြေထောက်ကိုတက်နင်း ခံရတာကို အကြောက်ဆုံးမဟုတ်လား။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းကောင်မလေး

တွေရဲ့ ခဲတံဒေါက်အောက်မှာ ငယ်ခြေထောက်မောင်းမောင်းလေး ပေါက် ပြဲမှာကို သေလုနီးပါးလန့်တတ်ပါ၏။

“ကျွေးနော်”

“မကျွေးပါဘူး”

ငယ်အသံကြောင့် ရှေ့မှာရပ်နေသည့်လူက လှည့်ကြည့်လိုက် လေ၏။ GM လိုလူသန့်သန့်မို့ ပြုံးပြရမလိုနှုတ်ဆက်ရမလိုဖြစ်ကာ လူ က အီလယ်လယ်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“Level 3...ကလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းတို့ GM မရောက်သေးဘူးထင်တယ်နော်”

“ရောက်လောက်ပြီရှင်။ (၉) နာရီထိုးဖို့ (၁၀) မိနစ်ပဲလို့တော့ တာ။ ရောက်နေလောက်ပါပြီ”

“Thanks...”

ဟင်! ဒါလေးပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ရတယ်လို့။ ကြည့်ရတာ GM ရဲ့သူငယ်ချင်းထင်ပါရဲ့။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပဲရောက်လာတာလား မသိ ပါချေ။ သူက ငယ် သူစိမ်းကိုအရောဝင်တာ မကြိုက်ပုံဖြင့် လက်မောင်း ကိုဆွဲညှစ်လိုက်သဖြင့် ငယ်ကလည်း အားကျမခံ သူလက်မောင်းကို

မြန်းခနဲရိုက်လိုက်မိသည်။ သူ့အလှည့်ကျ ပြောချင်သည့်ကောင်မလေး တွေ့နေပြောနေပြီး ငယ်ကိုကျ ဒီလိုပိတ်ပင်ချင်လို့ရမလား။

သုံးလွှာကိုရောက်တော့ ငယ်က ဧည့်သည်ကို GM ရုံးခန်းဆီ ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ အထဲမှာ အလင်းပြပြရှိနေတာမို့ GM ရောက်နေပြီမှန်း သိလိုက်သဖြင့် တံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in”

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ခေါင်းဝင်ရုံလေးဝင်ရင်း လှမ်းပြောလိုက် ပါ၏။ သူက File တစ်ထပ်ကြီးပိုက်ထားရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ပါ... GM”

“ဪ၊ ဟုတ်တယ်။ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကိုယ့်နဲ့ဧည့်သည် အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါလား သျှင်လွန်းငယ် Please...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်ရှင်”

ဧည့်သည်ကိုလှည့်ပြီးပြကာ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီး မှ ဘေးအခန်းထဲသို့အမြန်ပြေးဝင်ကာ Auto ရေခဲအိုးထဲ ရေဖြည့်ကာ တည်လိုက်သည်။ နံရံကပ်ဘီရိုထဲမှာ ကိတ်ခြောက်ထုပ်နှင့် Coffee mix တွေ၊ Tea mix တွေ တွေ့မိတာကြောင့် Tea mix နှစ်ခွက်ကို

Tea နှင့်ဖျော်ကာ ကိတ်ခြောက်ကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်လိုက်ပြီးမှ ဆင်ပန်းဆဲ ထည့်သယ်ခဲ့ပါ၏။

စားပွဲထက်မှာ လင်မန်းကိုတင်၍ မုန့်ပန်းကန်တွေကို ဧည့်သည် ဆွေနှင့်သူ့ရှေ့မှာ အသာချပေးလိုက်ပါ၏။ Tissue ဗူးထဲမှာ Tissue ကုန်နေပြီမို့ အထုပ်အသစ်ဖောက်ကာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အင်း... Secretary မရှိတဲ့ သူ့ရုံးခန်းက ပန်းအိုးမရှိဘဲ ခြောက်သွေ့နေသည် ဖြစ်ပေ။

အလုပ်စားပွဲမဟုတ်ဘဲ ဧည့်သည်ဧည့်ခံရာ ဆက်တီစားပွဲမှာတော့ နေပြည်တော်စေ့ချင်တာပေါ့နော်။ ခက်တာက ငယ်က သာမန်ဝန်ထမ်းမို့ အဲဒါ တွေထိ လိုက်မလုပ်ပေးခဲ့ပါလေ။ ရုံးခန်းအားလုံးကို သန့်ရှင်းပေးသည့် အဖော်ကြီး ရှိနေတာကြောင့် သူ့ရုံးခန်းထဲမှစားပွဲကို ငယ် ရှင်းပေးချင် သေးမယ့် ရှင်းခွင့်မရှိတာမဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးပဲ သျှင်လွန်းငယ်”

“ရပါတယ် GM...”

“မင်း ခုထိ Secretary မခန့်သေးဘူးလား။ အလုပ်ဝင်တာပဲ

လကျော်နေပြီ”

“မလိုဘူး ယူဆလို့ကွ”

“လိုတာရှိရင် ခေါ်လိုက်ပါ GM...ငယ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ဧကလေး သျှင်လွန်းငယ်။ မင်းကို ကိုယ်မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်”

“မင်း၊ ဦးလေးနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီလိုပဲ။ အခု ဘိုးဘိုးထားပေးခဲ့တဲ့အမွေထဲမှာ ဦးငယ်ရဲ့သားတွေ တစ်ယောက်ရှိတဲ့ကိစ္စ ငါ့ကိုလာပတ်နေလို့ ညစ်နေတာ”

“ဘယ်က ဦးလေးလဲ”

“တော်တာက ဝမ်းကွဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့မွေးစားသားရဲ့အဖေအနေနဲ့ အမွေတွေပေးဖို့ပြင်ခဲ့တာ။ ဘာဘာက အစက ကိုင်ပေးမယ့် ပင်စင်ယူတော့ ငါ့လက်ထဲလွှဲပေးထားလို့ အဲဒီချာတိတ်ကိုရှာရဦးမယ်”

“အဲ့ဒါနဲ့ လေးလေးက ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ အားလုံးအမွေအသီးသီးရပေးမယ့် လေးလေးက လူပျိုကြီးအဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့ ကလေးတွေအတွက် ဝေစုမရဘူး။ ပြီးတော့ လေးလေးက နဂိုကတည်းက တေပေသုံးဖြန်းလွန်းလို့ ဘိုးဘုရားက သေချာစီမံပေးခဲ့တာ။ သူလိုသလောက်ငွေ အကုန်သုံးခွင့်မရအောင် ချုပ်ထားတာ သိပ်ပိုင်တာပဲ။ အဲဒီကလေးကို သူကပ်နိုင်မှ OK မှာ”

“အဲဒီချာတိတ် တွေ့ပြီလား”

“ဘယ်တွေဦးမှာလဲ”

“နာမည်ရော သိရဲ့လား”

“ငယ်နာမည် ဖိုးကျော်ဆိုတာပဲ သိသေးတယ်”

မေးစရာရှိလို့ဆိုပြီး ငယ်ရပ်စောင့်နေပေမယ့် သူက သူငယ်ချင်း

ကောင်းတွေပြောနေတယ်လေ။ အလုပ်နဲ့မပတ်သက်တဲ့စကားတွေပြောနေတာကြောင့် ဧည့်သည်ကို အလိုလိုမျက်စောင်ခဲလိုက်မိ၏။ ငယ်ရပ်စောင့်ရတာ (၁၀) မိနစ်ကျော်နေပြီမဟုတ်လား။

“မင်း လက်မှတ်ထိုးဖို့တွေ ပါလာတယ်”

“အေး”

ကဲ၊ ပြီးတော့မှာပဲ။ စာချုပ်တွေတစ်ထပ်ကြီးထုတ်တာကို လက်မှတ်တွေထိုးနေသဖြင့် စိတ်တိုသွားရပါ၏။ ငယ်က မတ်တပ်ရပ်ရတာကို မုန်းမုန်းသိသိကြီးနဲ့ နှိပ်စက်ရတယ်လို့။

“Sorry...ထိုင်ပါလား သျှင်လွန်းငယ်”

“ရပါတယ် GM...”

“ညောင်းနေမှာစိုးလို့ပါ”

ဧည့်သည်က အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်တာမို့ ဘေးရှိထက်တီ အသားဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။ လက်စသတ်တော့ ရှေ့နေဖြစ်နေတာကို။

ငယ်မြင်ဖူးသမျှရှေ့နေတွေက တိုက်ပုံအနက်နှင့်အင်္ကျီအဖြူကို ပုဆိုးကြဲ တွဲဝတ်ကြတာလေ။ ဒီရှေ့နေကဖြင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်သန်သန်ပြန်ပြီး တာမဟုတ်ပါလား။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

“တော်သေးတာပေါ့။ ဧည့်ခံဖို့သတိရသွားလို့”

“အဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး”

ရင်းနှီးစွာ စလိုက်မှန်းသိပေမယ့် ငယ်မျက်နှာပူသွားရပါ၏။ ဒီအလုပ်မျိုး ငယ် တစ်ခါမှလုပ်မပေးခဲ့ဖူးတာကို။ သူက ရှေ့နေပြောတာကို သဘောကျပုံဖြင့် ပြုံးနေလေသည်။

“မင်း ဘာစားလာလဲ သျှင်လွန်းငယ်”

“ရှင်!”

“Breakfast...လေ”

“ငယ် ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းကြော်စားလာပါတယ်ရှင်”

“Good...တယ်ကွာ။ အဖြူရောင်ကြော်တာလား”

“ဟုတ်”

“အဲလိုကြော်တာမျိုး မစားရတာကြာပြီ”

“လက်ဖက်ရည်က ဘာတံဆိပ်လဲ ညီမလေး”

“Royal Myanmar...ပါ”

“ဒါကြောင့် စိမ့်နေတာကိုး”

“ကြည့်ရတာ မင်းလည်း လက်ဖက်ရည်ကြိုက်ပုံရတယ်။ ဟုတ်

သျှင်လွန်းငယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဆိုးဘူး။ ကိုယ်တို့အတူ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်လို့ အဆင်ပြေတာ

ရှေ့နေပါမက ငယ်ပါ အံ့ဩသွားရလေ၏။ မေးစရာရှိလို့ဆိုပြီး အရှေ့နေတာတွေက တခြားစီတွေလေ။ အရေးမကြီးတဲ့ Breakfast တာတာကိုမေးတာမို့ ငယ်လည်း အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေမိလေ၏။

“ကိုယ့်အတွက် Secretary လိုအပ်သလား ပြောကြည့်ပါဦး”

“ငယ် မပြောတတ်ပါဘူး”

“ဒက်ဒီ Secretary...ကိုတောင် ဟိုကိုလိုက်သွားဖို့လွှတ်ပေး ကြည့်ဟာ။ ကိုယ်ကတော့ မလိုသေးဘူးထင်ပြီး ထပ်မခေါ်တာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူနေရာကို မင်း၊ ဝင်ဝင်လုပ်ပေးနေရတာမို့ ပင်ပန်းမှန်း ကိုယ်သိ

တယ်”

“ရပါတယ်”

“မင်းကိုပဲ ခန့်လိုက်ရင်ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား သျှင်လွန်းငယ်”

“ရှင်!”

ဒီတစ်ခါမှ တကယ့်ကို မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ မဖြစ်ပါ။ ငယ်...
ဘာအတွင်းရေးမှူးသင်တန်းမှ တက်ခဲ့ဖူးတာမျိုးမရှိတာလေ။

“မဖြစ်ပါဘူး GM...ငယ်ဘာမှမကျွမ်းကျင်ဘူးရှင်”

“ပြောကြည့်တာပါကွာ။ ဘယ်နှယ်၊ တိုက်ပေါ်က ခုန်ချခိုင်း...
လန့်သွားပုံနဲ့ ဘာလဲ... ဟိုကောင်လေးနဲ့ပြဿနာတက်မှာ စိုးမိ...
လို့လား”

“ဘယ်ကောင်လေးလဲ”

“မင်းနဲ့နေတိုင်းအတူလာတဲ့ ကျော်စင်ဦးကိုပြောတာလေ”

ငယ်မျက်နှာ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ စပါပြီ... ဒင်း...
ဟိုလိုဒီလိုထင်ကြတဲ့ဇာတ်လမ်း။ GM နဲ့မကြာခဏတိုးဖူးတာမို့ ငယ်...
တို့ကို စုံတွဲလို့ထင်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“သူက ငယ်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါရှင်”

“သေချာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေတိုင်း ကြိုပို့အတူဖြစ်နေတာကရော”

“အဲ၊ အဲဒါ သူနဲ့ငယ်က အဆောင်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြ

တာပါ။ ဒီမှာ အလုပ်လာလျှောက်တုန်းကလည်းအတူတူ၊ အလုပ်ရတာ
လည်း တူသွားလို့ အတူလာဖြစ်တာပါ။ လူတွေထင်နေသလိုမျိုးမဟုတ်
ဘူး။ သူနဲ့ငယ်က အမြဲတမ်းရန်ဖြစ်နေကြတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ်ခေါ်လိုက်ပါ့မယ် သျှင်လွန်းငယ်။

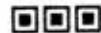
...လို့ရပါပြီ”

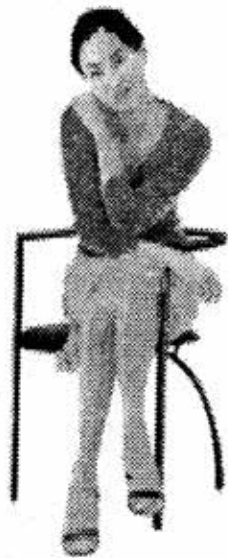
“ဟုတ်”

“ဒီနေ့ဖျော်တိုက်တဲ့ Teamix အတွက် Thanks...ပါ”

ခေါင်းကိုညှိတ်ပြလိုက်ပြီး အခန်းပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပါ၏။ Computer
...မှာ မျက်စိစုံမှိတ်၍ အသက်ကိုဝဝရှုလိုက်ရသည်။ မဖြစ်တော့ဘူး။
...နဲ့ဝေးဝေးနေမှပါပဲ။ ဒင်းက တခြားမိန်းကလေးကိုရွေးတော့မှာဖြစ်
...မယ်။ ငယ်က အချောင်နံပါတ်အတပ်ခံနေရတာလေ။

ခက်ပါ့ ငယ်ရယ်...

အခန်း (၁၀)

“အဲဒီလိုကြီး မေးတယ်”

“အင်း”

“မငယ်၊ သူ့ကိုပြန်ပြောပြသေးလား”

“မပြောပါဘူး... တော်ကြာ ဒင်းက သူနစ်နာတယ်တွေ့တာတွေ ဖြစ်လာဦးမယ်။ ကိုစာနည်းနဲ့နင်တို့လူက ကွာပါ။ ဟိုက ငါဘာပဲလုပ်ပေး ပေး... ကျေးဇူးပါဆိုတာကို အမြဲပြောတာ။ ဒင်းကတော့ အမြဲကန့် လန့်ကြီးပြောလွန်းလို့ မုန်းစရာကြီး”

“မငယ်နော်၊ ပြောပြန်ပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“မုန်းစရာကြီးဆိုတာလေ။ တကယ်လည်း မမုန်းဘဲနဲ့ အဲဒီလိုပဲ ခဏခဏပြောနေတာ”

ချယ်ရီကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ ဒင်းက တကယ်ပဲ မျက်နှာ မြင် ချစ်ခင်ပါစေဆုနဲ့ပြည့်ခဲ့တာအမှန်ပါလား။ ငယ်နဲ့ပြောဆိုရင်တော့ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လိုကြုတ်၊ ခါးကိုထောက်လိုထောက်၊ လေသံမာနဲ့ အော်လိုအော်နဲ့ နည်းနည်းမှမပျော့ပြောင်းတာလေ။

ဒါဆို တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ကရော... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ တွေ့ခဲ့ဆို ဘာသားချောမျက်နှာက သကာရည်ပုံးထဲ ပြုတ်ကျတဲ့ ထန်း လျက်ခဲလို ပြုံးနေတာလေ။

“နင်က ပွဲစားခ ဘယ်လောက်ရလို့ သူ့ဘက်က လိုက်ပြောနေ ခပြန်တာလဲ”

“မေတ္တာဖြင့် အခမဲ့ကူညီပေးတာပေါ့ မငယ်ရဲ့။ သူကဖြင့် ဟို လူကြီးဘက် ချိန်ခွင်လျှာစောက်ထိုးကြီးဖြစ်နေပြီးတော့... ဟင်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့နှုတ်က ဘယ်မိန်းကလေးနာမည်ကိုမှမရေ့စွတ် သံမကြားရတာ ဝါးအတွက်တစ်ပန်းသာတယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ ဒင်းကသာ ဟိုကောင်မလေးလိုလို၊ ဒီမမလိုလိုနဲ့ မလည် ရှုပ် လုပ်နေတာ... သိလား။ အမြင်ကိုကပ်တယ်”

“ပြောပြန်ပြီ”

ငယ်က ဟိုလက ဝယ်ထားသည့်စာအုပ်တွေထဲက မဖတ်ရသေး သည့်တစ်အုပ်ကိုဆွဲယူကာ ခုတင်ထက် လှဲအိပ်လိုက်ပါ၏။ ချယ်ရီက ထက်သည်းမျက်ပြီးတော့ အသစ်ထပ်ဆိုးရန် ပြင်နေလေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“မကေပါ ချယ်ရီရဲ့။ အားရင် မမနဲ့ခဏလောက်လိုက်ပေးပါ လားဟင်။ မို့မို့က (၈)နာရီမှပြန်လာမှာမို့ အဖော်မရှိလို့ပါ”

“ဟင်! ဘယ်သွားမလို့လဲ။ သမီးက လက်သည်းဆိုးရင်း တန်း လန်းဖြစ်နေလို့”

“Mart က (၇)နာရီပိတ်တော့မှာ။ မဝယ်လို့မဖြစ်တဲ့ပစ္စည်းမို့ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး ချယ်ရီရဲ့။ ကူညီပါဦးကွယ်”

“မငယ် လိုက်သွားပေးပါလားဟင်”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ အဲဒီကောင်မလေးဟာ တစ်ခုခုဆို ငယ်ကိုပဲ အမြဲဆွဲဆွဲထည့်တာပဲ။ အခန်းတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာမို့ ကေသီက တွန်းဖွင့်ကာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကုတင်ထက်လှဲရင်း စာအုပ် ကိုင်ထားသည့်ငယ်ကို မြင်သွားချေပြီ။

ကဲ. မကူညီတော့ ကောင်းပါ့မလား။ ငယ်က လမ်းထွက်ဖို့ပျင်း
တာနဲ့တော့ တွေ့လေပြီ။

“မိုးရွာနေတယ်မဟုတ်လား”

“ကေသို့မှာ ထီးပါပါတယ်ငယ်ရဲ့၊ လာပါ”

“မငယ်၊ သမီးဖို့ နေကြာစေ့တစ်ထုပ်လောက် ဝယ်ခဲ့ပေးနော်
လိမ္မာတယ်”

“နေကြာစေ့တော့ မရဘူး။ နင်စားချင်ရင် ဆီးစေ့ ဝယ်လာ
ပေးမယ်”

“ဆီးစေ့တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ဆားငံစေ့လောက်ဆို ဟုတ်တုတ်
တုတ်ရှိသေး”

အိမ်နေရင်းမို့ အကျိုးလက်ပြတ်နှင့်ပင် ထလိုက်ခဲ့၏။ လုံချည်ကို
ရေစိုမှာစိုး၍ ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပါသည်။ အဆောင်မှထွက်စဉ် မိုး
က ခပ်ဖွဲဖွဲသာရွာသေးတာမို့ နောက်ထပ်ထီးမယူဖြစ်ဘဲ ထီးတစ်ချောင်း
တည်းဖြင့် ကေသီနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့၏။

သံတံခါးကို လလန့်ဖြုတ်၍ထွက်လိုက်စဉ် (ရှေ့အဆောင်မှ) ကောင်
လေးတစ်အုပ် လမ်းထိပ်မှပြန်လာတာနှင့် တိုးလေသည်။ ကြည့်ရတာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာကြတာပဲထင်ပါရဲ့။ မိုးတွင်းမို့ မိုးချုပ်တာ

စောပြီး အပြင်မှာ မှောင်နေချေပြီ။

“မငယ်တို့ ဘယ်လဲ”

“ဒီလမ်းထိပ်ပဲ အောင်အောင်ရဲ့”

“နှစ်ယောက်တည်းလား။ အဖော်လိုက်ပေးရဦးမလား မငယ်”

“ရပါတယ်၊ အခုပဲပြန်လာမှာ၊ သိပ်ကြာဘူး”

“လမ်းကြည့်ကုဦးနော်”

“အေးပါ”

“ဟာ! အောင်လေးတို့ မငယ်အတွက် အရမ်းကိုစိုးရိမ်ပေးနေ
ပါလား”

“ဟဲ့”

“ဝေးဟေးဟေး”

ကောင်လေးငါးယောက်ထံမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာ၍ ငယ်ပြုံး
လိုက်မိ၏။ ခင်လိုစတာမို့ မရိုးမသားစိတ်နှင့်မဟုတ်မှန်း ငယ်သိနေ
တာပါပဲ။ အုပ်စုထဲမှာ သူပါလာတာကို မတွေ့ပေမယ့် မမေးမိ။ တော်
ကြာ ပိုပြီးစချင်စရာဖြစ်သွားမှာမဟုတ်လား။

လမ်းထိပ်ကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာစဉ် အနောက်မှ တဖုတ်
ဖုတ်ပြေးလိုက်လာသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“ဝက်ပုတ်မ၊ နေဦး”

“ကျွတ်၊ ညဘက်ထွက်လည်း သိလိုက်တာပဲ။ ဘယ်လိုကောင် မှန်းကိုမသိဘူး”

“စောင့်မလား၊ ငယ်”

“ဘာကိစ္စစောင့်ရမှာလဲ။ မစောင့်ပါဘူး”

“ဟေ့! နေဦးလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“မကြားဘူး”

“မိငယ်”

ကားလမ်းကူးနေပြီမို့ သူ့ကိုရန်လှည့်မစောင်ဖြစ်တော့ပါချေ။

Mart ကိုရောက်တော့ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး ကေသီက ထီးကို ဆိုင်ဝမှာ ထားထားသည့်ရေပုံးထဲသို့ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား ကောင်တာတွေဆီ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘာလိုချင်လို့ပါလဲရှင်”

“ဪ၊ ညီမရယ်၊ လစဉ်သုံးပစ္စည်းပါ”

“အဲဒါတွေက ဟိုကြားထဲမှာရှိပါတယ်မမ။ ဝင်သွားလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ငယ်၊ ငယ်လူကို ကေသီနောက်ပါမလာအောင် ကြည့်ထိန်းထားဦးနော်။ တော်ကြာ Casher မှာ ပစ္စည်းစစ်တုန်းမြင်ရင် ရှက်

ရောက်ကြီး”

“လာပြန်ပြီ ဘာ၊ ငါ့လူလဲ”

ကေသီက ငယ်လက်ကိုအသာပုတ်ကာ စင်တွေကြားထဲရောက်သွားလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီပစ္စည်းက ယောက်ျားလေးတွေမြင်ဖို့ မသင့်တော်တဲ့အရာပေကို။

“မိငယ်”

ငယ်အနားရောက်လာသည့်သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မိုးကာဣကင်နက်ပြာလေးထတ်လာသည့်သူက ရေတွေကိုခါချရင်း ရောက်လာလေသည်။

“နင်က ဘာဝယ်မလို့တုန်း”

“ဘာမှမဝယ်ဘူး”

“ဘာမှမဝယ်ဘဲ လိုက်လာစရာလားဟဲ့။ အားအားလျားလျား”

“အံ့မာ! ငါက နင်တို့မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာသိလို့ စေတနာနဲ့လည်း လိုက်လာရသေးတယ်။ လူကိုကျွေးဖူးမတင်တဲ့အပြင် ရန်က စောင်ချင်နေသေး။ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းကိုမသိဘူး”

“အောင်မာ! ရာရာစစ ငါက ဘာကိစ္စကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ။ အနေသာကြီး။ အောင်လေး လိုက်ပေးမယ်ဆိုတာကိုတောင် မလိုက်ခိုင်းတာ

နင်ဆို ဝေးပါ။

“ဘာ၊ အောင်လေးလဲ”

ဟောကြည့်။ ခုနကောင်လေးတွေခေါ်သလို လွှတ်ခနဲခေါ်လိုက်မိတာကိုလည်း သူသတိထားမိတာပါပဲလား။ ဒင်းကတော့ မလွယ်ပါလားနော်။

“ငါ့နာမည်ကိုကျ အဖျားတောင်ဆွတ်ပြီး မခေါ်တာ။ အောင်အောင်ကို အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး... ဒါပဲ”

“မကြိုက်ရင် လဲသေလိုက်ဟယ်။ ဟုတ်တယ်၊ နာမည်ခေါ်တာကိုပဲ Permit တောင်းရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ အမြင်ကပ်လိုက်တာ”

“အေးပေါ့၊ နင်က ငါကလွဲရင် တခြားကောင်တွေကိုပဲ ကြည့်လို့ရမှန်း ငါသိပါတယ်။ ငါ့ဆို ဘယ်တော့မှအကောင်းမမြင်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်ကြီးမှန်း”

“နင်နော်”

သူ့လက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်မိစဉ် အတွင်းမှ မမချောချောလေး ရောက်လာလေ၏။ ကြည့်ရတာ ခုထိ (ဆိုင်မပိတ်ရသေးတာမို့) မအိပ်သေးတာထင်ပါရဲ့။

“ဧည့်၊ ကျော်ကိုး... ဘာလာဝယ်တာလဲ ကျော်”

“ဘာမှမဝယ်ပါဘူး (မ)ခိုင်။ သူငယ်ချင်းနဲ့ အဖော်လိုက်လာပေးတာပါ”

“ဒါ သူငယ်ချင်းလား။ ချစ်စရာလေးနော်။ ‘မ’တို့ တွေ့ဖူးတယ်ထင်တာပဲ”

အို! မျက်နှာချိုရုံပါမက နှုတ်ကလည်း ချိုလိုက်တာနော်။ ငယ်လို တုတ်ထိုးအိုးပေါက်မပြောဘဲ လေပြည်လေးနဲ့ပြောတာကိုကအစ ထူးခြားနေတာလေ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ဒါကိုပဲခေါ်လေသလား။ ကွာမို့ သျှင်လွန်းငယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကားရပ်စောင့်တုန်းက မြင်ဖူးတာလေ... ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ နာမည်က သျှင်လွန်းငယ်တဲ့”

“နာမည်လေးပါ ချစ်စရာလေးနော်။ ရာဇဝင်ထဲက မင်းသမီးလေးရဲ့နာမည်ပဲ။ ဩော်၊ ဒါနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ကျော်မှာထားတဲ့ CD သုံးချပ်ရပြီလေ။ ဝါဝါရေ့ ‘မ’ကိုရှာပေးပါဦး။ အဲဒီသုံးချပ်ကို သပ်သပ်ထုပ်ထားပေးတယ်”

“ရှိပါတယ်မမ”

“နေပါစေ (မ)ခိုင်။ ကျွန်တော် ဒီတိုင်းလိုက်လာတာမို့ ပိုက်ဆံဝါမလာဘူး။ နောက်မှပဲ ယူပါမယ်”

၁၃၀ □ မမသဒ္ဓါမောင်

“ရပါတယ်ကျော်ရဲ့။ မသိတဲ့လူတွေမှမဟုတ်ဘဲဟာ။ ယူသွား
“ဟို... အားနာလို့ပါ”
“အားမနာပါနဲ့။ ရော့၊ နောက်မှပေးလေ”

စာအိတ်ညှိနှင့်ထည့်ထားသည့် Original CD ထုပ်က သူ့လက်ထဲ
ထဲ ရောက်လာလေ၏။ အမလေးနော်... ဒင်းကိုများ ယုံယုံကြည်ကြည်
နဲ့ ထည့်ပေးနေတော့တာပါပဲလား။ သူ့မျက်နှာထက်မှာ အားနာပြီးနေ
ရှိနေတာကိုက ငယ် အမြင်ကပ်လှတာလေ။

“သွားကြစို့၊ ငယ်”
“အင်း”
“ကျေးဇူးပဲ (မ)ခိုင်း၊ နောက်မှနော်။ ခွင့်ပြုပါဦး”
“ကောင်းပြီ”

ဆိုင်ပြင်ရောက်တော့ ကေသီက ထီးကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ငယ်မ
ထက် နွေးခနဲဖြစ်သွားတာမို့ သူ့ကို ဖျက်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်
အလို! ငယ်မကို သူ့ဂျာကင် လာခြုံပေးလိုက်တာပါလား။

“ဘာလုပ်တာလဲ”
“နင်ချမ်းနေမှာစိုးလို့လေ။ ဒီလောက်အေးနေတာ လက်ဖြင့်
လေးနဲ့ ထွက်လာရသလား။ အအေးလည်းမခံနိုင်ဘဲ အတော် ရော

ဘာနေ”

“မလိုပါဘူး၊ ပြန်ယူ”
“နင်မရည်ပါနဲ့။ ဝတ်ထား”
“ဟုတ်သားပဲ ကိုကျော်ဇင်ရဲ့၊ ကေသီတို့က ထီးပါတာပဲ”
“ထီးပါ၊ ပါပေါ့ဗျ။ ထီးကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ နှစ်ယောက် ကပ်
သီးကပ်သပ်ဆောင်းတာ ကိစ္စမရှိဘူး။ မိငယ်ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံး မိုးရေ
ခွဲနေတာကမှအကြောင်း။ နဂိုကမှ အအေးမိတတ်ပါဘိသနဲ့။ လာ၊ သွား
ကြမယ်”

ကဲ၊ အဲဒါပဲကြည့်ကြပါတော့။ သူက မိုးကာခေါင်းဆောင်းကိုပါ
ငယ်မခေါင်းပေါ် ဆွဲအုပ်ပေးလိုက်ပြီး လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့တာလေ။ ကေသီသာ
လျှောက်ဖွင့်တော့ ငယ်မအတင်းကို အဆောင်မှာ ပြောမဆုံးပေါင် တော
သုံးထောင်ဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပါပဲ။ ခက်ပါရဲ့ ကျော်ဇင်ဦးရယ်။

အခန်း (၁၁)

“သျှင်လွန်းငယ်... ခဏ”

Intercon မှ GM အသံ ထွက်လာသည်နှင့် သူက မျက်မှောင်
ကြဲကြဲ ကြည့်လိုက်လေ၏။ အဲဒါပဲ။ GM တစ်ခါခေါ်တိုင်း ဘာလုပ်ခိုင်း
အသံဆိုတာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းစပ်စုချင်တာလေ။

“ကျော်စင်ဦးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပေးပါ”

“ဟုတ်”

Computer printer မှထုတ်ပြီးသည့်စာရွက်တွေကို နံပါတ်စဉ်
အတိုင်း File ထဲထည့်ညှပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ခုံကိုရွှေ့ကာ ထရပ်လိုက်
သည်။ ဘေးဘက်ရှိ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူက ဆက်ခနဲမျက်နှာ

လွှဲသွားလေ၏။ အံ့ဟာ! ဒါက ငယ်ကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်တဲ့သဘော
ပေါ့လေ။

“ဟဲ့. GM ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

ပြောမှပဲ ပိုဆိုးလာလေ၏။ စားပွဲထက်ရှိ File တွေကို ဟိုလှန့်
လှန့်နေသဖြင့် စိတ်တိုသွားရပါသည်။ လက်ထဲရှိ File ဖြင့် သူ့ခေါင်း
ဖက်ခနဲရိုက်လိုက်ပိတော့၏။

“ဟာ... ဘာလဲ”

“ငါပြောနေတာကို နင်ဂရုမစိုက်သလိုလုပ်နေပြီးတော့ GM ခေါ်
နေပါတယ်ဆိုတာ”

“သျှင်လွန်းငယ် မလာသေးဘူးလား”

“ရှင်. အခုလာပါပြီ... GM”

လက်မှတ်ထိုးရမည့် File ကို လက်မှာပိုက်ကာ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ဒင်းက တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်ဘဲ မျက်နှာပင် လွှဲထားသေးတာ
လေ။

“ဟဲ့. ထ”

“...”

“ကျော်စင်ဦး. ထလိုဆို”

“ဘာလို့ထရမှာလဲ”

“နင့်ကို GM ခေါ်နေပါတယ်ဆိုနေမှပဲ”

“ငါ့ကိုခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကိုခေါ်တာ”

“နင့်ကိုပါ”

“သျှင်လွန်းငယ်”

“ရှင်!”

မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မဖြစ်ဘဲရှိမလား။

ဒါက Intercon က မခေါ်တော့ဘဲ ရုံးခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး အော်လိုက်
တာလေ။

“ဟို.ဟို... သူ့ကို”

“မင်းအရင်လာလေ။ ခေါ်လိုက်ရင် မြန်မြန်သွက်သွက်လာမယ်
ဆိုဘူး။ ကျော်စင်ဦး. မန္တလေးကိုပို့ထားတဲ့ (U)ရက်နေ့ကစာရင်း ရှာ
ပြီးသုလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မတ်တပ်ရပ်ရင်း သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲခေါ်လိုက်စဉ် သူက ငယ်
ထက်ကို ပုတ်ချလိုက်လေ၏။

ကြည့်စမ်း! ဒင်း အတော့်ကို လူပါးဝလွန်းနေတာပါလား။ ငယ်

ခေါ်တာကို အလိုက်သင့်လေးလိုက်လာရင် ဘာများဖြစ်မှာစိုးလို့ပါလိမ့်။ သူက ငယ်လက်ထဲက ရုန်းပြီးသည်နှင့် GM ရုံးခန်းထဲသို့ ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျက် ဝင်သွားလေသည်။

“GM ပြောတဲ့စာရင်းပါ”

“ထားခဲ့ပါ။ မနက်ဖြန် စက်မှုပို့ရမယ့် Product ကို ဂိုထောင်မှာ သွားစစ်ပေးပါ။ အမှားအယွင်းမရှိပါစေနဲ့”

“အခုသွားရမှာပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူက ငယ်ကိုတစ်ချက်ပင်မကြည့်ဘဲ ဆတ်ခနဲလှည့်ထွက်သွားလေ၏။ တောက်! မှတ်ထားစမ်း။ ငယ်အကြောင်း ဒင်းကောင်းကောင်းကြီးသိစေရမယ်မှတ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မျှော်စင်ရယ်။ နင်ပဲ မာလာ။ ငါပဲ မာလာဆိုတာလေ။

“မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ခုနစ်ခေါက်ချိုး၊ ရှစ်ခေါက်ချိုးပုံစံဖြစ်နေပြီ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“သေချာလား”

“ဟင်! ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာလားလို့ မေးတာလေ”

“ငယ်က ဘာဖြစ်ရမှာမို့လဲ GM...ရဲ့”

GMက ငယ်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေ၏။ နေပါဦး။ ငယ်နဲ့ ဒီလောက်ကြီးမရင်းနှီးပါဘဲ ဒီထိလိုက်မေးတာတော့ သဘာဝမကျဘူးထင်ပါရဲ့။ ဘုရားရေ! ငယ်ကိုများ... ငယ်ကိုများ GM...

“မင်းနဲ့ကျော်ဇင်ဦးက နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ချောင်းဖြစ်တဲ့ အကြာကွေးလို အမြဲတမ်းပူးပြီး သွားချင်တာပဲလား”

သွားပါပြီ။ အတွေးက လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် ရပ်သွားရတော့တာလေ။ ဘယ်နှယ့်ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ငယ်နဲ့သူက အများရှေ့မှာ မရိုးသေးအမူအရာမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှပြောဆိုခဲ့ဖူးတာမျိုးမှ မရှိခဲ့တာလေ။

“GM...ငယ်ကိုအထင်လွဲနေပြီ”

“ဘာကိုလွဲရမှာလဲ”

“သူနဲ့ငယ်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ ပြောဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းပုံစံက လိုတာထက် သူ့ကိုပိုနေတာကိုး”

ငယ်မျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဟင့်အင်း... ငယ်ရင်ထဲ

မှာ ရှိနေတာက GM ရယ်ပါ။ ဒါကိုမသိဘဲ သူနဲ့မှအထင်အမှားကြီးမှား
နေရတယ်လို့။ ဘယ်လိုများ ရှင်းရပါ့မလဲ။

“ကိုယ်ပြောတာ မှားနေလို့လား သျှင်လွန်းငယ်၊ ပြောပါဦး”

“ငယ်က ဒီလိုပဲ သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူ
နေကျမို့ GM အသင်မှားတာပဲဖြစ်မှာပါ”

စကားလုံးတို့က အစီအစဉ်မကျဘဲ လျှာခလုတ်တိုက်ပြီး ထွက်
လာလေ၏။ သူက လက်မှတ်တွေထိုးနေရင်း မွဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။
ဒုက္ခပဲ... ငယ်တော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ရင်ထဲက သိုသိပ်ထားသမျှ
သူ့ရှေ့မှာ ပေါ်ကုန်တော့မှာလေ။

“ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“သူနဲ့မင်းကို ရိုးရိုးလို့လေ”

“ဟင်! မဟုတ်ပါဘူး”

“သေချာလို့လား။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ကို သာမန်ထက်ပိုပြီး ပတ်သတ်မှုရှိတဲ့သူတွေလို့ပဲ မြင်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“မင်းကို ညာတတ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်ကိုထင်မထားမိဘူး”

သွင်လွန်းငယ်။ ဥပမာ မင်း နေ့တိုင်း သူနဲ့ပဲအမြဲအတူတူလာတာ။ သူ
ဦးကံတဲ့ဟင်းတွေကိုပဲ ချက်လာတာ။ သူ့အားချိန်ကိုပဲစောင့်ပြီးမှ can-
teen ထိုင်တာ။ အလုပ်လုပ်နေရင်း မကြာခဏ သူ့ကိုကြည့်တတ်တာ။
ပြန်ရင်လည်း အတူစောင့်ပြီးမှပြန်တာ။ ဒါအပြင် ကိုယ် မမြင်နိုင်တာတွေ
အများကြီးရှိဦးမှာပဲ။ ကဲ၊ မင်းဘာပြောဦးမလဲ”

ခပ်အေးအေးနှင့် အချက်ကျကျပြောနေသည့် GM ကို ငယ်
မီးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ တကယ်ဆို ဒါ ငယ်
Personal ကိစ္စလေ။ ဤမျှအထိ စွက်ဖက်ပြောမည်ဟု ငယ်လုံးထင်
မထားခဲ့။ ငယ်တောင်မှ သတိမထားမိသည့်ကိစ္စတွေကို တစ်ခုချင်း စီ
တန်းပြောနေပုံက အပိုင်ပါလား။ GM, တဆိတ်! ငယ်အပေါ်မှာ ရိုးသား
မှုရှိပါရဲ့လား။

“သူနဲ့ငယ် မျက်နှာချင်းဆိုင်အဆောင်မှာ နေတာလို့ GM ကို
ငယ်ပြောဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ တခြားအချက်တွေကို မင်းဘယ်လိုဖြေရှင်း
ဦးမှာလဲ”

“ဟင်းချက်တာကလည်း ငယ်နဲ့သူက အကြိုက်တူသွားလို့ အဲဒီ
လိုဖြစ်တာမျိုးပါ”

“ပြီးတော့ရော”

သူက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြကာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားသည့် File ကို ငယ်ထံပြန်လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ယူ၍ပိုက်ထားလိုက်ပါ၏။ နေပါဦး... ကျော်ခင်ကို ငယ်မကြာခဏကြည့်တာကိုပါ စကားထဲထည့်ပြောနိုင်တာ ငယ်ကို GM စိတ်ဝင်တစားစောင့်ကြည့်နေလို့ သိနိုင်တာပဲမဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း! ငယ် ဒါကိုဘာလို့မတွေးမိပါလိမ့်။

နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်အသာကိုက်ကာ စိတ်ကိုတင်းထားလိုက်ရ၏။ ဟုတ်တယ်၊ ငယ်က ရှက်တတ်ကြောက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ လက်မြန်နှုတ်မြန် ဆတ်ဆတ်ကျလေးကိုမှ GM ပညာစမ်းတာ နည်းနည်းတော့ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

“ကျော်ခင်ဦးက ငယ်တို့လမ်းထိပ် Mart ပိုင်ရှင်မမကို စိတ်ဝင်စားနေတာပါ။ ငယ်ကို GM ထင်တာ မှားနေတာ အသေအချာပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ မမှားဘူးလို့ယုံနေတာ သျှင်လွန်းငယ်ရဲ့”

“ငယ်ကတော့ မှားတယ်လို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဒါအလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး GM ငယ်ကိုအပြစ်ပြောတာဆို ရင်ထားပါတော့။ အခုဟာက ငယ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်ပြောသလိုချည်းဖြစ်နေတာကို သတိထားမိရဲ့လားရှင်”

သူက တဟင်းဟင်းရယ်မောလိုက်ရင်း ထရပ်လိုက်လေ၏။

အလို! ငယ်ပြောတာကို အနာပေါ်တုတ်ကျပြီး တရူးရှူးဖြစ်သွားသင့်တာမဟုတ်လား။ အခုတော့ ဟန်မပျက်ရယ်မောနေတာလေ။ မဟုတ်သေးဘူး သျှင်လွန်းငယ်။ နင့်စိတ်ထဲ ထင်ရာစွတ်ပြောနေရင် ကိုယ့်အရှက် ကိုယ်ခွဲသလိုပဲ ဖြစ်တော့မှာပါလား။

“ဒါဖြင့် ကိုယ် ဒီလိုပြောခွင့်မရှိဘူးလို့ မင်းပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆို... မင်း သူ့ကိုခဏခဏမကြည့်နဲ့လေ။ အဲဒါဆို ကိုယ်မပြောဘူး”

“ဟင်! ဘာထူးလဲ။ ဒီဘုတာပဲ ဆိုက်တဲ့ဟာကို”

“ဘယ်ဘုတာလဲ”

“အဲ”

ငယ်ကို ကြည့်မနေနဲ့ပေါ့လို့ပြောရမှာ နှုတ်မရဲပါချေ။ ဘယ်လို GM ပါလိမ့်နော်။ လူကိုချောင်ပိတ်ရိုက်သလို ငယ်စကားကိုနင်းပြီး မေးခွန်းတွေ လိုက်မေးနေတာ မုန်းစရာကြီး။

သူက ငယ်ရပ်နေသည့်အနီးမှာ ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်တာမို့ ငယ်ခြေတစ်လှမ်းကို နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ လူကို

အကျပ်ကိုင်ပြီး မေးချင်နေပုံမျိုးဖြစ်နေတာလေ။

“ပြောလေ”

“GMက GMက ငယ့်ကို အဲဒီလိုလှမ်းမကြည့်နဲ့ပေါ့။ အဲဒါဆိုရင်”

“အဲဒါဆိုဘာဖြစ်မလဲ။ ကိုယ့်အခန်းထဲကကြည့်လိုက်ရင် မလဲခုံနဲ့တည့်တည့်ကြီးဖြစ်နေတာ မကြည့်လည်း မြင်နေရတာပဲ။ အဲဒါဆိုရင် ဆက်ပြောလေ”

ငယ် ဘာမှဆက်ပြောလို့မရဘဲ ချွေးပင် ပျံလာရလေ၏။ မကြာခင်ဘူး ဒီအခန်းထဲက အမြန်ဆုံးထွက်မှပါပဲ။ ဦးနှောက်က သတိပေးလိုက်ပြီပဲ ကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်တော့၏။

“သျှင်လွန်းငယ်”

“ရှင်”

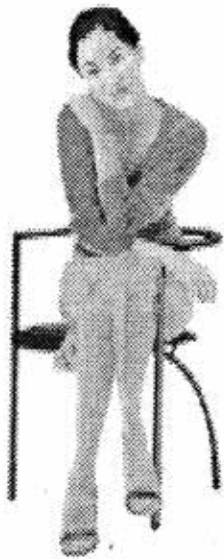
“မင်းပြောတဲ့ဘူတာမှာ ကိုယ့်ရထားလေး... ဆိုက်ချင်ရင်ဆေးအပြစ်တင်မှာလား”

ဘုရားရေ! ကယ်တော်မူပါ။ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာမှ ငယ်မျက်နှာ ရဲသွားရပါ၏။ အလိုလေး... အထဲက ကလီစာတွေ တစ်စုံပြုတ်ကုန်တော့မှာပဲ။

ရင်ထဲ တဒုန်းဒုန်းဆောင့်ခုပ်ပေါက်လာတာမို့ ရုံးခန်းထဲမှအပြေးထွက်ခဲ့ရတော့၏။

ငယ်ကို ကစားစရာလေးလို့များ ထင်နေလား... GMရယ်။

အခန်း (၁၂)

“ဘယ်လို!”

ချယ်ရီက တအံ့တဩအာမေဇိုတ်သံထွက်လာရင်း မျက်လုံးတွေ
မိ ပြူးသွားတာမို့ နှုတ်ခမ်းထက် လက်ညှိုးကပ်ထောင်ပြရင်း အချက်
ပြလိုက်ရပါ၏။ တော်ကြာ ဟိုဘက်ခန်းတွေပါကြားကုန်ပြီး ငယ့်သတင်း
က တစ်ဆောင်လုံး ယုံကုန်တော့မှာလေ။

“ဒါဆို မငယ်ကို သူချစ်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ရှုး... ငါလည်း သေချာမသိသေးဘူး”

“ဟင်! မငယ်ကိစ္စကြီးကလည်း ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ အဖျားက ရှုး
သွားပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဟဲ့၊ အဲဒီစကားက သူ ငါ့ကိုစနောက်ပြီး ပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘာမှန်းသေသေချာချာမသိသေးဘဲ ခုန်နေတဲ့ငါ့ရင်ကို ပဲ အားနာနေမိတာ။ ငါ ဘာမှတောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“သူ့ပုံစံက မသိသာဘူးလား။ သေချာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ငယ် ခေါင်းခါပြရင်း အိပ်ရာထက် မှောက်လှဲချလိုက်ပါ၏။ နှစ် ယောက်သား ရေချိုးပြီးခါစပို့ တစ်ကိုယ်လုံးအေးမြနေသဖြင့် ကောင်း ကောင်းကြီးအိပ်စက်နိုင်တာလေ။ သို့သော် ငယ်နှလုံးသားက ဒီညအဖို့ ငြိမ်သက်ဖို့မသေချာပေ။

“မှန်းဆလိုမရဘူး ချယ်ရီရဲ့။ သူက ငါနဲ့စခင်ကတည်းက တရင်း တနီးပြောတတ်တာဆိုတော့ ငါ ဘယ်လိုထင်ရမှန်းကိုမသိတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့များ သူက မငယ်ကိုအမြဲကြည့်နေတတ်တာဆို”

“အဲဒါလည်း မသေချာဘူး။ သူ့ရုံးခန်းမှန်က အပြင်က ဘာမှ မတွေ့ရတာ။ အထဲကလှမ်းကြည့်ရင် ရှေ့မြင်ကွင်းကို အကုန်မြင်နေရ တာမျိုးကြီး”

“အဲဒါဆို ဘူတာမှာဆိုက်ချင်တယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

“ကျွတ်! ငါမသိတော့ဘူးဟာ”

ချယ်ရီက ငယ်ကုတင်မှာပင် လာထိုင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်

တက်လေ၏။ အမယ်လေးနော်... ကာယကံရှင်ငယ်ထက်များ ပိုရင် မသေနေပုံပါပဲ။ ငယ်က ချယ်ရီကောင်းကောင်းထိုင်နိုင်ရန် ကိုယ်ကို စောင့်လှဲလိုက်ပါ၏။

“သမီးကတော့ မငယ်ကို ကိုကျော်ခင်နဲ့ပဲ သဘောတူထားတာ”

“လာပြန်ပြီ... နင်စကားပြောရင် အဲဒီကောင်နာမည်မပါဘဲ ပြောတတ်ဘူးလား။ ဒင်းကိုမှန်းပါတယ်လို့ဆိုနေမှ”

“ပြောပြန်ပြီ၊ အဲဒါလိုမှန်းတယ်ထင်နေတဲ့လူနဲ့ရမှ မငယ်နှုတ် ဘာပြောမလဲလို့ သမီးစောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

“လာလာချည်သေး၊ သူနဲ့ငါ သမီးရည်းစားဖြစ်ရင် ဒီရန်ကုန် မြောက် မရောက်ဘူး။ နယ်မှာကတည်းက ကြိုက်သွားတာ ကြာလှပေါ့”

“မငယ်က သူ့ချည်း ဝိုင်းကျလွန်းခဲ့တာကို။ သူ့ကိုချစ်စရာလို့ မြင်ဘဲ နိုင်စရာလို့ချည်း မြင်နေတော့တာပဲ”

ချယ်ရီကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ ချယ်ရီက ငယ်တင်ပါးကို ခုတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။ ဤကလေးမ၊ ငယ်အပေါ် အစ်မတစ်ယောက် ဆို ခင်တွယ်မှန်းသိနေတာမို့ စိတ်မဆိုးမိပေ။

“ဒီလထဲ သူ့မွေးနေ့ရှိတာမဟုတ်လား”

“သိနေရပြန်ပြီ”

“ကြည့်! မငယ်ဟာလေ၊ သူ့အလှည့်ကျ မငယ်မွေးနေမှာ မှတ်ရရလက်ဆောင်ပေးတာ သူ့ကိုတော့ ပြန်ပေးဖို့စိတ်မကူးဘူး”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ။ သူ့ဟာသူ လျှာရည်ပြီးပေးတဲ့ဟာ။ ငါ့ဘာကိစ္စ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ပေးရမှာလဲ။ အိပ်မက်တောင်မမက်ဘူး”

“အဲဒီ မငယ်ဟာ၊ ပြောလိုက်ရင် သူ့အတွက်ချည်းပဲ။ အောင်ထပ်က မမျိုးတို့က ပေးချင်နေတာမှ တုန်နေတာကို”

“ဘာပေးချင်ရတာလဲ”

“Sport Shirt လှလှလေး ဝယ်ပြီးသွားပြီတဲ့။ အဖြူရောင်မှာ အနက်စင်းလေးလို့ပြောတယ်”

“ဘာ!”

“ဟာ၊ မငယ်ကလည်း တိုးတိုးလေ”

ခုတင်ထက် ဝန်းခနဲထထိုင်လိုက်မိပါ၏။ အလိုလေး! ဒင်းက အဆောင်နဲ့ Mart မှာ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်နေတာပါလား။ ဒီကလေးမတွေက ဘာကြောင့် သူ့ကိုမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးချင်နေရတာပါလိမ့်။ သူငယ်ချင်းလည်းမဟုတ်၊ ရည်းစားလည်းမဖြစ်ပါဘဲ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားရတယ်လို့ပဲ။

“သူက ဘာကိစ္စယူရမှာလဲ”

“မငယ် ကုန်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ယူချင်ယူပါစေပေါ့”

“အောင်မာ!... အဲဒီလိုပိုင်းလုံးလုပ်ရင်မျိုး ဒင်းလုပ်ရင် ငါက နေတီမေကို Phone ဆက်ပြီး လှမ်းတိုင်မှာပေါ့။ ရမလား”

“မငယ်ကတော့လေ၊ သမီးတို့ ငယ်ငယ်ကသင်ဖူးတဲ့ နွားစားအိတ်ထဲကခွေးလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း မကြိုက်ဘူး။ သူများကြိုက်မှာ ချည်းစိုးပြီး လောဘကိုကြီးလွန်းတယ်”

“အံ့မာ... ငါ့ကိုများ စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့။ ဒင်းဟာဒင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို မှတ်မှတ်ရရကြိုက်တာအကြောင်းလား။ မိန်းကလေးတကာ ပေးသမျှလျှောက်ယူရင်လို့ ပြောတဲ့ဟာကို”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

စကားကောင်းနေစဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံပေါ်လာသဖြင့် ချယ်တာ ကလေးကို သွားဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ပြောရင်းရောက်လာသည့်မျိုးကို ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်မိသည်။

“ငယ်၊ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဧည့်သည်?”

“အင်း၊ ကောင်လေးလေ”

တောက်ကံ! သေခဲဦးမယ်။ ဒီညနေ သူ့အပြင်က ပြန်မရောက်ဘဲ ငယ်တစ်ယောက်တည်းပြန်လာခဲ့တာကို လာပြီး စစ်လားဆေးလား၊ ထုလုပ်တာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မျှော်စင်ရယ်။

ညအိပ်ဂါဝန်လေးပေါ်မှာ ရှုပ်လက်ရှည်ထပ်ဝတ်ကာ ထွက်ခဲ့၏။ ညဘက်မို့ ဒီပုံစံကို ဘယ်သူမှသတိထားမိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒင်းမှာလည်း ရှက်နေဖို့မလိုတာလေ။ လှေကားမှဆင်းခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းအောက်ထပ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကုန်သည့်သူ့ကိုမြင်တော့ ဒေါသက စဖြစ်လေသည်။ ကြည့်၊ တခြားကလေးတွေနဲ့စကားပြောရင် ငယ်နဲ့လိုမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာက ထန်းလှေတစ်ပိဿာ ငုံထားတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ကို။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟောကြည့်၊ နင်ဟာလေ၊ ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ရန်သူလိုဆက်သတော့တာပဲ”

“သံတူဟန်တူ၊ ဓာတ်တူနာမ်တူ... ဒါပဲ”

ငယ်က ဆောင့်အောင့်စုပုပ်ကာ ခုံမှာဝင်ထိုင်တော့ အေးမာမှု သူ့ကိုလက်ပြကာ ထထွက်သွားတော့၏။ ကြည့်ပါလား... ရိုးရိုးသား

သားဆိုရင် ဆက်ထိုင်ရဲရမှာပေါ့။ ခုတော့ ငယ်လာတာနဲ့ အထာပေးပြပြီး ထွက်သွားတော့တာလေ။

“နင်ဘယ်အချိန်ပြန်လာတာလဲ”

“ဟဲ့၊ ရုံးဆင်းပါတယ်ဆိုမှ ရုံးချိန်ပေါ့။ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မေးစရာလား”

“နင်နဲ့ GM...က ဘာလဲ”

“ဘာမေးခွန်းကြီးလဲ”

“ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ”

“အံ့မာ၊ နင်က ငါ့အဖေဖို့ ကြောက်ရမှာလား။ ငါ့ဟာငါ ဖြေချင်မှဖြေမှာပေါ့”

“ဝက်ပုတ်မနော်၊ နင်ဟာ နာမည်နဲ့အလိုက် သိပ်ပုတ်စပ်တာပဲ”

“အေးပေါ့၊ ငါက တခြားမိန်းကလေးတွေလိုမဟုတ်တာကိုး။

နင်ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့။ ငါက ခွားပွဲစား၊ ခွားလာရွေးလို့ သွားဖြဲပြသလိုလည်း မရယ်ပြနိုင်ဘူး။ ကြားမျိုးရှစ်ဆယ်ကိုးဆယ်နဲ့ ငါးသလောက်ပြီး မျိုးနဲ့လည်း မပြီးတတ်ဘူး။ ကိုမြတွေညိုမြတွေလို ဟန်တစ်လုံးမန်တစ်လုံးနဲ့ မူနွဲ့နွဲ့မျိုး လုံးဝလုံးဝကိုမလုပ်တတ်တာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား” သူက ငယ်ကိုရှုတည်တည်စိုက်ကြည့်နေပါ၏။ ကဲ၊ မှတ်လောက်

သားလောက်ရှိပြီဟုတ်လား။ ငါနဲ့တခြားကောင်မလေးတွေကို လာယူခဲ့
ပြောလို့ကတော့ ငါက ကမ္ဘာကြီး ၂၃၅ ဒီဂရီထက် ပိုစောင်းအောင်
ကို တစ်ဖက်စောင်းပြီး ရွဲကိုရွဲပြဦးမှာပဲ မျှော်စင်ရေ။

“ရော့”

“ဒါဘာလဲ”

“အိမ်က ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်း”

“အိမ်က ကျားသားမီးကြီး။ ငါ့ကို လမ်းဘေးက ကောက်ရသလို
ဆက်ဆံတဲ့အိမ်က ငါ့အတွက် ပစ္စည်းပို့တာဆိုရင်တော့။ ဒီလ သိန်းတစ်
ထောင်ငါးရာထိဆုကြီး ပေါက်မှာမို့လို့ပဲ”

“ကျွတ်! ထင်ရာစွတ်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ မေမေပို့ပေးတာဟာ”

“အန်တီမေ”

“အင်း”

သူက အထုပ်ကို ငယ့်လက်ထဲထည့်ပေးရင်း ကျိတ်ပြုံးလိုက်တာ
မို့ သံသယဝင်သွားရလေ၏။ ပစ္စည်းက လူကြိုနဲ့ပို့တာဆိုရင် သူ ဟိုက
နေ တစ်ခုခုကြားထားလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ငယ့်ကို ဒီလိုခိုင်လျှိုလေး ချန်လှပ်
ထားလို့ ရမယ်ထင်နေလေသလားကျော်စင်ဦးရဲ့။

“အန်တီမေ ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“အံ့မာ၊ နင် တစ်ခုခုလျှို့ဝှက်ထားတယ်မဟုတ်လား။ နင့်ရုပ်

ခြည်ရုံနဲ့ ငါသိတယ်”

“သိလည်းပြီးတာပဲ။ ငါပြန်ပြီ”

“ဟဲ့၊ ငါ့ကိုပြောဦးလေ”

သူထပြန်တာကို ထလိုက်ခဲ့တာမို့ ခြံဝသို့ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ သူ့

ခြံလှမ်းက မြန်တာမို့ ခြံတံခါးဂလန်ကိုပင် လှည့်ဖွင့်နေချေပြီ။

“မျှော်စင်”

“ဘာလဲဟာ”

“အန်တီမေ ဘာပြောလဲဆိုနေမှ”

“မသိချင်နဲ့”

“ရမလား... ပြော”

“တော်ကြာ နင်အိမ်မပျော်မှာစိုးလို့ ငါမပြောတာ ပေါက်စီမရဲ့”

“ဘာကိစ္စမို့လဲဟဲ့။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ဟယ်”

သူက ခြံပြင်ရောက်သွားကာ ရပ်နေလေ၏။ ငယ့်ကိုပြောသင့်
ပြောသင့်ချိန်ဆနေပုံဖြင့် စဉ်းစားနေပုံပင်။ နေပါဦး။ ငယ် အိမ်မပျော်
စိုးလို့ဆိုတော့ ဘွားဘွားများ တစ်ခုခု... ဖွဲ့... လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ။

ငယ်ကိုမချစ်ကြတာမှန်ပေမယ့် နှစ်တိုင်း ဘွားဘွားမှစပြီး အထွေး-
လူစေ့အောင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ငယ်ပိုနေတာတွေ
အခုဆို မမရဲ့သားလေးအတွက်ပါထည့်ပေးရတော့မှာ မဟုတ်လား။

“သိပ်သိချင်နေလား”

“အင်းပေါ့”

“ငါ့ကိုအပြစ်မတင်ဘူးလို့ နင်ကတိပေးနိုင်မှပြောပြမယ်”

“ပေးတယ်”

“လွယ်လွယ်မပြောနဲ့လေဟာ”

“ဪ၊ အေးပါ။ တကယ်ပါဆိုမှပဲ”

သူက ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ ခြေထောက်-
လမ်းပေါ်ရှိခဲလေးကို အသာကန်လိုက်လေ၏။ အံ့မာ၊ ရုပ်ကိုက လွယ်-
လို့လို့ လူမင်းလို့လို့ Style နဲ့ ပဲက များလိုက်တာနော်။ အမြင်ကပ်လေ
ကြီး။

“ပြောမယ်”

“အင်း”

“မေမေက နင့်အမေနဲ့ဘွားဘွားကို တိုင်ပင်ပြီးပြီတဲ့”

“ဘာတိုင်ပင်တာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ့ကိုလက်ထပ်ပေးဖို့လေ။ ကဲ၊ ရှင်းပြီလား။ ငါသွားပြီ”

“ဟင်!”

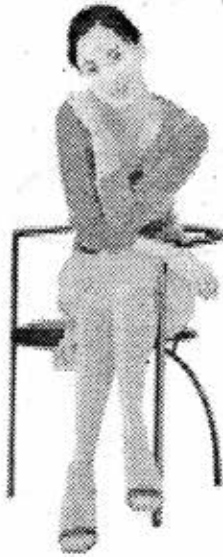
ငယ် မင်သက်ပြီး ကျောက်ရုပ်လို ရုပ်ကျွန်းရစ်ခဲ့ရပါ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရား... ကယ်မတော်မူပါ။ မေမေတို့က ငယ်နဲ့သူ့ကိုလက်ထပ်ပေးမလို့
တဲ့လေ။

No Absolutely, No, So Sorry, Cut down! ဝဲ ကျော်စင်
ရေ။

အပိုင်း (၃)

‘ရင်နှင့်အမျှ’

• (နင်)

Korea...ကားကြိုက်သလို

• (ငါ)

ဘောလုံးပွဲကြိုက်တာမို့

မကန့်ကွက်ကြေး...

• (နင်)

Super Coffeemix...ကြိုက်သလို

• (ငါ)

Hi-Tea Teamix...ကြိုက်တာမို့

ရန်မစောင်ကြေး...

• (နင်)

Korea...မင်းသားကြိုက်သလို

• (ငါ)

India...မင်းသမီးကြိုက်တာမို့

မျက်စောင်းမခဲကြေး...

◆ (နင်)

ဆောင်းရာသီကြိုက်သလို

◆ (ငါ)

မိုးရာသီကြိုက်တာမို့

နာခေါင်းမရွံ့ကြေး...

◆ (နင်နဲ့ ငါ)

၃ နဲ့ ၄ လိုမျိုး

ကျောချင်းကပ်ဖြစ်နေပေမယ့်

နှလုံးသားနှစ်ခုက

(ဟိုးအရင်ဘဝကတည်းက)

၄ နဲ့ ၃ လိုမျိုး

ရင်ချင်းအပ်ပြီး

အသည်းချင်း ထပ်တူဖြစ်ခဲ့တာမို့

(ဒီဘဝမှာ)

(ငါ့ကို နင်)

ဘယ်သောအခါမျှ

မမှန်းကြေး...

မမှေကြေး...

အခန်း (၁၃)

To kill two birds with one stone.

(တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်)တဲ့

ဒီစကားကတော့ ဦးမိုးထက်မောင်အတွက် အရေးပါတဲ့စကားပုံ

တစ်ချက်တည်းနဲ့ နှစ်ချက်၊ မက သုံးလေးချက်လောက်ပြတ်မှသာ
အဖို့ တွက်ချေကိုက်မှာလေ။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မွေးသဖေခင်က သားသုံးယောက် ရှိပါလျက်နဲ့

အဟုတ်တဲ့ အနုတ်စုတ်ကုတ်စုတ်တောသားလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်
ပြီး မွေးစားခဲ့တာလေ။ အဖေမသေခင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ညီတူမျှ
အမွေတွေ ခွဲပေးခဲ့တာလည်းမှန်ပါရဲ့။ သို့သော် သူက စီးပွားရေးကို

ဝါသနာမပါတဲ့လူဆိုတော့ အဖေအမေတွေ အကုန်ပြောင်အောင် သုံး
တော့တာပါပဲ။

ဒါကိုသိထားတဲ့အဖေက သူ့ကိုရသင့်တဲ့တစ်ပုံမှာ သုံးပုံတစ်ပုံ
ပဲ ထပ်ဖွဲ့ပြီး ပေးခဲ့တာတဲ့လေ။ ကျန်တဲ့နှစ်ပုံကိုတော့ မွေးစားသား
သားဖြစ်တဲ့ကျွန်ုပ်ကို သူ့နဲ့ပူးတွဲတရားစင်လွှဲပေးခဲ့သတဲ့။ ဒင်းလေး
ရှာတွေ့မှ သူ့ဝေစုကို Percentage နဲ့ထုတ်ယူခွင့်ရမတဲ့လေ။

တောက်! အဲဒီကျော်ဟာ ငါးကြော်သာဆို သူ ကျွတ်ကျွတ်သ
ငါးစားချင်တော့တာပါပဲ။ မွေးစားသားအကောင်က ဟန်ခပ်ကြီးကြီး
အဖေဆီက ဘာဆိုဘာမှမယူဘဲ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ အိမ်ကဆင်းသွား
ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒင်းရဲ့ကလေးကိုမှ အဖေက
ပြီး အမွေပေးခဲ့တာပါလိမ့်။ ဒါဆို သားလေးယောက်အတွက် လေးပုံပေး
ခဲ့တာပေါ့။ ကိုကြီးနဲ့ကိုလေးက မသက်ဆိုင်တော့တာမို့ ထားလိုက်။ သူ
အဲဒီကောင်ကို ဘယ်လိုကဘယ်လို ပူးတွဲပြီး ပေးခဲ့တာပါလိမ့်။

မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ဒင်းအကောင်လေးကို မြန်မြန်ရှာ
ပဲ။ ဒင်းကိုရှာတွေ့ရင် သူ့အတွက် သိန်းဆယ်ဂဏန်းလောက် ထုတ်နှ
ရမှာကို။

စဉ်းစား၏။ ခေါင်းကုတ်စဉ်းစား၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစား၏။

ဆောင်၍ စဉ်းစား၏။ ထရပ်ကာ လမ်းလျှောက်ပြီးစဉ်းစား၏။ အတွေး
တော့ Calculator နဲ့ အထပ်ထပ်တွက်ထုတ်နေတာလေ။

“ဟဲ့!”

Phone သံမြည်သွားတာမို့ လန့်သွားရပါ၏။

သူ့နေတဲ့တိုက်ခန်းက အသံလုံတာမို့ တစ်ခန်းလုံး Phone သံ
သွားတာကို။

“ဟဲ့လို!”

“လေးလေး၊ ကျွန်တော်ပါ။ ကောင်းဆက်”

“အေး၊ ပြော”

“လေးလေးညီ၊ ဘယ်မှာနေလဲသိပြီ”

“ဟေ! တယ်ဟုတ်ပါလား”

“မဟုတ်နဲ့ဦး လေးလေးရဲ့... အဲဒီဦးလေးရဲ့သားက ရန်ကုန်
ကန်နေတာတဲ့”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါ သူ့နေတဲ့အဆောင်လိပ်စာ ရလာခဲ့ပြီ”

“နေဦး... နေဦး။ မင်း သူ့ကိုသွားမတွေ့သေးနဲ့ဦးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ၊ ကလေးက အခုရှိလှမှ (၁၉) (၂၀) ပေါ့။ ဒီကိစ္စတွေ နားလည်ဦးမှာလဲ”

“ရှင်းပြရင် လက်ခံမှာပါ လေးလေးရ”

“အေးပါ၊ ငါကြည့်လုပ်ပါ့မယ်။ ငါ့တာဝန်ထားပါ။ အဲဒီကောင်လေးကို ငါသွားရှာပါ့မယ်ကွ။ ဘယ်မှာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကုမ္ပဏီမှာတဲ့”

“ပြီးရော ပြီးရော၊ ငါ့ကို နာမည်နဲ့လိပ်စာသာပြော။ ငါသွားရမှာမယ်။ အေး၊ ဒါပဲ”

Phone ကို အသာချထားလိုက်ပါသည်။ အင်း၊ ငါတော့ အိမ်ထဲမှာ ဝတ်ညွှတ်တွေကို ဖြတ်သန်းရတော့မှာ ကံကောင်းလေစွ။ ဒီကောင်လေးက လည်လည်ဝယ်ဝယ်မရှိလောက်ဘူးလို့ သူယူဆထားတာကို။ ဒီတော့ အဲဒီကောင်လေးကို သူ့အနီးခေါ်ပြီး လိုသလိုကြိုးဆွဲရုံပင်။ ပြီးတော့ ဒင်းရမယ့်ဝေစုထဲက နည်းနည်းချင်းသဲ့ပြီး ညာယူရုံပဲမဟုတ်လား။ ဒါတော့ သူ့ဝေစုက မလျော့တဲ့ ဒီကောင်လေးငွေပဲ တစ်စကုန်သွားမှာပေါ့။ အလိုလေး... မှန်းချက်ကတော့ good ချည်းပဲ။ ဒင်းနဲ့တွေ့ရင် အဆင်ပြေဖို့အရေးကြီးတာပါပဲ။

ညက လာပေးသွားသည့်အထုပ်ကိုဖြည့်လိုက်စဉ် ဆွယ်တာအဖြူပေး ထွက်လာပါ၏။ အိုး! အန်တီမေကိုယ်တိုင် ထိုးပေးထားတာ ထင်မိရဲ့။ ရင်ဘက်ဘယ်ဘက်မှာ SLN ဟူသည့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို ချည်အန်ကံရောင် ထည့်ထိုးပေးထားတာမို့ ထင်းကနဲဖြစ်ပြီး လှပလွန်းနေတာပင်။ ဆွယ်တာကိုဖြန့်လိုက်ရာ အထဲမှာ ခေါက်ထူညှပ်ပေးလိုက်သည့် စာအိတ်ခေါက်ချိုးလေး ခေါက်ခနဲကျလာလေ၏။

အလို၊ အန်တီမေတစ်ယောက် စာတစ်တန်ပေတစ်တန်နဲ့ ငယ်တို့ ဆက်သွယ်ပါရောလား။ စာအိတ်ကိုအသာဖွင့်၍ စာခေါက်ဖြူလေး ဖြန့်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“သမီးစောင်းစောင်းလေး...”

အန်တီမေ စာရေးပေးလိုက်တယ်။ ဆောင်းဝင်ပြီမို့ သမီးတို့အားမှာစိုးလို့ အန်တီမေ ထိုးထားပေးတဲ့ ဆွယ်တာလေး ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော်။

သမီးငယ်ရေ၊ နယ်နဲ့ဝေးတဲ့မြို့ကြီးပြကြီးမှာ အရွယ်ရဲ့အသိညစ်သမီးရုပ်တည်နေနိုင်မှန်း အန်တီမေသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ အဝလမ်းကြောင်းမတူတဲ့လူတွေနဲ့ လက်တွဲမိမှာကိုတော့ အန်တီမေ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် သမီးဦးဦးနဲ့ အန်တီမေက သမီးရဲ့ဘွားဘွား

နဲ့မေမေကိုတိုင်ပင်ပြီး အစီအစဉ်ဆွဲထားတယ်လေ။ အဲဒါကတော့ သမီးနဲ့သားကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတာပါပဲ။ သမီးတို့နှစ်ယောက်လုံးက အတွင်းသိအစင်းသိမို့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးလေ။ သားကလည်း သမီးအပေါ် အတော်ကလေး သံယောဇဉ်တောကို အန်တီမေတို့ သိထားပြီးသားပါ။ ဒီတော့ သမီးရဲ့သဘောထားကို အန်တီမေတို့သိအောင် ပြန်ဖြေပေးနော်။

ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ သမီးဖောင်းဖောင်းလေး၊ ကာယသုခစိတ္တသုခ နှစ်ဖြာပြည့်စုံပါစေလို့...

သမီးကိုသိပ်ချစ်တဲ့အန်တီမေ
(ဒေါ်သီရိမေ)

စာဖတ်အပြီးမှာ သက်ပြင်းကိုရှိုက်လိုက်မိ၏။ ငယ်ကို ဒီလိုဒီလိုတွေ စီစဉ်ပေးတာ တရားမျှတမှုရှိပါရဲ့လား။ မိသားစုနဲ့ခွဲနေတဲ့သမီးစိုးရိမ်ကြတာက ထားပါတော့။ သို့သော် ငယ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်တားဆီးချင်ကြတာကတော့ မမျှတပါချေ။

အင်းလေ၊ ဒါက အတင်းကြီး မလုပ်မဖြစ်လုပ်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘဲ။ ငယ်နဲ့သူ ညှိနှိုင်းနိုင်ရင်တော့ ပြေလည်ကောင်း ပြေလည်နိုင်

တယ်လေ။

“မငယ်၊ အပြင်သွားမလို့ဆို”

“အင်း”

“တစ်ယောက်တည်းသွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရေချိုးပြီး တက်လာသည့်ချယ်ရီက ကျောက်ပျဉ်ကိုချရင်း မေးလိုက်လေ၏။ စာကို ဘူးထဲထည့်သိမ်းပြီးပြီမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ မနက်ဖြန် ဒင်းဗွေးနေ့မို့ ဘာပေးရမလဲစိတ်ကူးနေတာပါ။ သူ့အမေက ငယ်မို့ရော သူ့ဖို့ပါ ဆွယ်တာတွေပေးလိုက်တာမို့ ဒီဆောင်းတွင်းအတွက် ဘာပေးရမလဲစိတ်ကူးက မထွက်။ သူ့များတကာ မဆီမဆိုင်သူတွေက သူ့အတွက် အင်္ကျီပင် ဝယ်ပြီးနေတာလေ။ နေပါဦး၊ မဆီမဆိုင်လို့ပြောရအောင် ငယ်ကရော သူ့နဲ့ဆိုင်နေလို့လား။

အတွေးကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူသွားရပါ၏။ အို၊ ငယ်က သူ့နဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာမို့ သက်ဆိုင်တဲ့လူလို့ တစ်နည်းပြောနိုင်တာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်နော်...

“သူ့ကိုခေါ်မသွားဘူးလား”

“ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်။ မခေါ်ပါဘူး”

“ဪ၊ မငယ် ဘယ်သွားသွား။ သူပါနေကျမို့ မေးကြည့်တာပါ။ မမျိုးတို့ဆို မငယ်ရဲ့ bag အိတ်လေးလို့ သူ့ကိုခေါ်ကြတာ သမီးကြားတယ်”

“ဘယ်လို! bag အိတ်လေး၊ ဟုတ်လား။ ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ခေါ်မှာပေါ့။ မငယ်အပြင်ထွက်တိုင်း Slim bag ပါသလို သူ့ကို အမြဲခေါ်တာကိုးလို့”

အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံအိတ်ပါမပါ သေချာစစ်နေရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြပါရဲ့။ သူ့ကို Body guard ရာထူးခန့်ချင်နေတဲ့ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိတာသိပေမယ့်၊ အခုလို ငယ်အိတ်ကလေးလို့သတ်မှတ်ပေးထားတာကို သဘောကျမိတာအမှန်ပါပဲ။

ချယ်ရီက အဝတ်ရွေးနေရင်း ငယ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ငယ်က အပြင်ထွက်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေပေမယ့်၊ သူ့လိုက်ရှုပ်မှာစိုးပြီး ချယ်ရီတို့အုပ်စု ရုပ်ရှင်သွားတာနှင့်ရောပြီး လိုက်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားတာလေ။

“မငယ်နော်၊ အဖြူရွေးဝတ်ပြန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မငယ် အဲဒီအဖြူဝတ်တိုင်း လူကြည့်ခံရလို့ကို ကျော်စင်နဲ့အမြဲ စကားများရတယ်လေ။ မေ့ထားပြန်ပြီလား”

“အဲဒါ သူ့နဲ့အတူသွားလို့ အပြောခံရတာပါ ချယ်ရီရယ်။ Uniform အဖြူပဲ အမြဲဝတ်နေရတဲ့ဟာ။ တစ်ခါတစ်လေ အပြင်သွားအဝတ်လေးဝတ်တဲ့ဟာပဲ ဝတ်မယ်... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဝတ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ တော်ကြာ... ဝိန္တီဝိန္တီ ဝမ်းအသံတွေ ကြားရမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာ”

“လျှာမရှည်စမ်းနဲ့ဟယ်။ တော်ကြာ ရုပ်ရှင်ချိန်မမိဘဲနေဦးမယ်။ မြန်မြန်လုပ်ဦး”

“ရုပ်ရှင်က နောက်ကျစရာမရှိပါဘူးမငယ်ရဲ့။ ကြိုတင်လက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးသားပဲ။ ပြီးတော့ Taxi နဲ့သွားကြမှာ။ Don't worry”

“ဟဲ့၊ လေးယောက်တောင်မှ Taxi ဆန်ပို့မလား”

“နောက်ခန်းမှာ သုံယောက်ထိုင်မှာပေါ့မငယ်ရဲ့။ မငယ်လိုဟောင်းဟောင်းလေး တစ်ယောက်မှမပါတဲ့ဟာ။ အားလုံး Model size ”

ချယ်ရီကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူပြုံးလိုက်မိ၏။ ခုခေတ် Model တွေလိုပိန်အောင် မနည်းကြိုးစားနေကြပေမယ့် ငယ်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ပြည့်ပြည့်လေးကို ပိုသဘောကျတာအမှန်ပင်။ မြန်မာအမျိုးသမီးဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်ပြည့်နေမှ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်တာနဲ့ ပိုလိုက်ဖက်တာမဟုတ်လား။

ပြောသာပြောတာ၊ ဘယ်လိုပဲ အဟိုက်တွေ၊ အပြတ်တွေ၊ အတိုတွေ၊ အခွဲတွေ၊ ခေတ်စားနေပေမယ့် မြန်မာဆန်ဆန် ရင်စေ့ရင်ဖုံးနဲ့ ချိတ်ထဘီဆိုတာ ဘယ်တော့မှနီးမသွားတဲ့ဝတ်စုံအစစ်အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ပင်ကိုအလှကို တမင်ကြီးဖော်ပြစရာမလိုအောင် အမို့အမောက် အနှိုက်အဟိုက်ကို ထင်ပေါ်စေတာလေ။

ငယ်က မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်လေ့မရှိပေမယ့် ငယ်မင်္ဂလာဆောင် တဲ့အခါတော့ ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မိခဲ့တာတော့ အမှန်ပါလေ။ အခုဝတ်ထားတာက Blouse ဖွဲ့လေးဖြစ်ပြီး လက်ဖောင်းလေး ချုပ်ထားသည့် Ready made လေးပါပဲ။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး နုငယ်နေမှန်းသိပေမယ့် သိပ်ကြီးသတိမထားရင် မသိနိုင်ပါလေ။

“ငါ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှတာကို မနာလိုလို့မဟုတ်လား”
“အံ့မယ်! သူတစ်ယောက်တည်းလှတာကျနေတာပဲ မငယ်နော်”
“ဟုတ်တယ်လေ။ ပြောတော့ဖြင့် Mart က မခိုင်လှတာကို နတ်သမီးတစ်ပါးလိုလိုပြောလိုက်တာမှ ညွှတ်နေတာပဲ။ သွားကြည့်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ရွှေတွေသီးနေအောင်ဝတ်ပြီး မိတ်ကပ်တွေ ဖုန်နေအောင် လူးထားတာ ကော်ပတ်ရှပ်နဲ့ပဲတူတဲ့ဟာ”
“အဲ့ဒါ မငယ်မှ မနာလိုတာပါနော်”

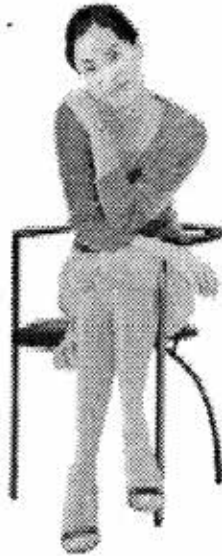
“အမယ်လေး၊ မနာလို မရှိပေါင်ရှင်။ နှင့်အစ်ကိုကြိုက်ချင်သပ ဆိုလည်း သွားကြိုက်ပေါ့လေ။ ငါကတော့ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးလူးရုံ ပါးကွက်ကြားအလှမျိုးကိုပဲ လှတယ်လို့လက်ခံတယ်မှတ်”

“သမီးလိုလားဟင်”
“ဟုတ်ပျို”

ချယ်ရီက ကလေးပီပီ တဟိဟိနှင့်ရယ်လေ၏။ အင်း၊ ငယ်ကတော့ ရယ်ရင် တဟားဟားနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေလို ဝါးလုံးကွဲရယ် တတ်တာလေ။ လူမကြားအောင် အသံတိုးတိုးနဲ့လည်းမပြောတတ်။ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့ကွယ်ပြီး ရှက်စနိုးဟန်မျိုးနဲ့လည်း ဟန်လုပ်မရယ်တတ်တာ အမှန်ပါ။

ဒီလိုဟန်မဆောင်ဘဲ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပြောလေ့ရှိတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်ယောက်ျားမျိုးက သဘောကျပါ့မလဲ။ သူတောင် ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ခုလိုခေါ်ပြောဆက်ဆံနေတာဖြစ်မှာ။ ဟုတ်မှာပါ။ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ငယ်ကို သူမကြိုက်တဲ့သဘောရှိနေရင် ငယ်တို့ကိုစွဲက Easy...ပါပဲ။

အခန်း (၁၄)

အဆောင်မှာ ငါးယောက်သား ထွက်သည်နှင့် ရှေ့ခြံမှ သူထွက်လာတာ တိုးလေ၏။ ချိန်းထားရင်တောင် လွဲရင်လွဲဦးမည်။ ခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး လာဆိုရတယ်လို့။

“ဒါက ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ရုပ်ရှင်”

“လိုက်မလားအစ်ကို၊ သမ္မတရုံက ကားကောင်းတယ်ဆိုလို့ သွားကြမှာ”

“ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာနဲ့သွားကြမှာလဲ”

“Taxi...နဲ့”

“ဘယ်နှစီး ငှားမှာလဲ”

“တစ်စီး”

ချယ်ရီပါးစင်ကို ငယ် လှမ်းပိတ်လိုက်ပေမယ့် သူက ကြားဖြစ် အောင်ကြားသွားပါ၏။ ဒီတိမ်ကတော့ သူစစ်ဆေးစုံစမ်းစစ်စုတဲ့အကွက် ထဲ တည့်တည့်ကြီးကို ကျတော့တာပါပဲလား။

“ငါတို့ဟာငါတို့ ဘယ်နှစီးငှားငှား၊ နင့်အပူလားဟဲ့”

“ဒီငါးယောက် တစ်စီးတည်းစုပြီး စီးလို့ဖြစ်မလားမိငယ်ရဲ့။ နင့် ကိုယ့်လုံးနဲ့ နောက်ခန်းမှာ သုံ့ယောက်တောင်မဆုံဘူး။ လာညာမနေနဲ့။ ပြော၊ နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အဲ”

ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမလဲစဉ်းစားမရခင်မှာ ချယ်ရီက မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးနေချေပြီ။ သူ့ကို ငယ်မကြောက်ပေမယ့် ကလေးဖြစ်သည့် ချယ်ရီက ကြောက်လေ့ရှိသည်ကို။

“မငယ်က... မငယ်က...”

“မပြောနဲ့၊ ငါ့ဟာငါ ဘယ်သွားသွား နင့်အပူပါစရာလား”

“ဒါဆို ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မှာ ချယ်ရီတို့လေးယောက်ပဲလား”

“ဟုတ်”

“အဲဒါဆို သူ့ကိုထားပြီး သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်”

ဟိုလေးယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားစဉ် ငယ်ခြေလှမ်း ခွေလိုက်သည်နှင့် သူက ငယ်လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲထားလိုက် လေ၏။ ကဲ၊ ဒင်းနဲ့ငါနဲ့တော့ စပြန်ပါရောလား။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်း”

“ငါမပါဘဲ နင်ဘယ်တုန်းက အပြင်သွားဖူးသလဲမိငယ်”

“အံ့ဟာ! ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ပြောနေလိုက်တာ။ နေရာတကာ နင်ဝင် ပါရအောင် ငါ့ကို နင့်သမီးများထင်နေလား လဒရဲ့”

“ငါစကားအကောင်းပြောနေရင် ကောင်းကောင်းဖြေနေ”

“ကောင်းကောင်းမဖြေတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“မိငယ်”

သူက ငယ်လက်မောင်းကိုဖိညှစ်ပြီး ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူ့ရင်ဘတ် နား ထိလှမတတ် ယိုင်သွားရလေ၏။ ဘယ်လက်ဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကိုသာ တွန်းမထားလိုက်မိရင် တကယ်ပဲ ရင်ခွင်ထဲပစ်ကျတော့မယ့်အဖြစ်ကို ရောက်ရတော့မှာလေ။ သင်းခနဲရလိုက်သည့်ရနံ့မွှေးမွှေးလေးကြောင့် နှလုံးသားဆီမှ ဒုတ်ခနဲဆောင့်ခုန်လိုက်သံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရ

ပါ၏။ ဘုရားရေ! မဟုတ်သေးပါဘူး။ တကယ်ဆို ဒီအချိန်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘုန်းခနဲထုပြီး ပိတ်အော်လိုက်ရမှာလေ။

“ပြော”

“ဘာလဲ”

“နင်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲဆိုတာ မှန်မှန်ပြောလေ”

“Shop. . . Shopping...”

တောက်! အရေးထဲမှာ အသံက တုန်နေရတာယ်လို့။ ငယ်မာသာ ငယ် Shopping ထွက်တာ သူ့ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ဝင်စွက်ဖက်ရလားဆိုပြီး အော်ချင်တဲ့အားတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ဒီလိုရဲတင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုး သူတစ်ခါမှလုပ်ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အစဉ်အမြဲ ငယ် ထုရိုက်ခဲ့သမျှကိုသာ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေခဲ့တဲ့သူမဟုတ်ပါလား။

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ငါပါလိုက်မယ်”

“ဘာ၊ ငါ့ဖာသာငါ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားချင်လို့ ထွက်လာတဲ့ဟာ။ နင်လိုက်စရာလား”

“လိုက်မယ်လို့ ငါပြောနေပြီမဟုတ်လား။ လာ. . .”

“နင်”

ငယ်လက်ကောက်ဝတ်ကို ပိုင်ပိုင်ကြီးဆွဲခေါ်နေပြီမို့ လူက ယိုင်ချွားပြီး ပါလာခဲ့ရလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒင်း အတော့်ကို လူပါးဆနေတာပါလား။ ငယ်ကို သူ့စိတ်နဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လုပ်စေချင်နေတာတော့ ဆတာဝမကျတာအမှန်ပါလေ။

“နင်နော်၊ ငါ့လက်ကိုလွှတ်စမ်း! နင်တော်တော်လွန်နေပြီ”

“ဘာလွန်လို့လဲ”

“ငါ့နောက်လိုက်မလို့ပြင်နေတာ မလွန်လို့ ဘာဖြစ်ရမလဲ”

“မိငယ်”

“ဘာလဲ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း! နင် ဘယ်သူနဲ့ Date ထားလဲ”

“ဘာ!”

သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ရင်း ရယ်ချင်မိသွားရပါ၏။ လက်စသတ်တော့ ငယ်ကိုမယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာကို။ ဒီနေ့ လှတပတလေးဝတ်မိသွားတာနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ Date လုပ်ပြီး လစ်တယ်လို့ထင်ရတယ်လို့ပဲ။ ရယ်စရာပါလား ကျော်ဇင်ရယ်။

“ဘာပြုံးတာလဲ၊ မေးနေတာကိုဖြင့် မဖြေဘဲနဲ့”

“Shopping ထွက်ပါတယ်ဆိုနေမှ၊ ငါက ဘယ်သူနဲ့ De...
ရမှာလဲဟဲ့။ ကြံကြံဖန်ဖန် ကျော်စင်ရယ်၊ တကယ်ပဲ”

“သေချာလား”

ပြီးနေရင်းမှ သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ငယ်ကိုများ ညှစ်
စားနဲ့ချိန်းပြီး လစ်တယ်ထင်ရတယ်လို့။ ကျော်စင်တို့ကဖြင့် ဟာသ...
လား။

“အဲဒါဆို ငါနဲ့အတူသွားမယ်”

“ဟင်! ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ငယ်မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး ငြင်းရတော့၏။ အမလေးလေ၊ ဒါ...
မွေးနေ့လက်ဆောင် အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ရှာပြီး ငယ်မလို့ဆို...
ဒင်းပါလို့ဖြစ်မလား။ ခက်ပါ့ ကျော်စင်ဦးရယ်။

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲဒါ နင်မရိုးသားလို့ပဲ။ ငါ အန်တီ...
ပြန်တိုင်မှာနော်။ အပြင်လေး တစ်ခါတစ်လေထွက်တာနဲ့ ဇာတ်လမ်း...
နေပြီလို့။ ငါမတိုင်ဘူး မထင်လေနဲ့”

အမလေးလေ၊ အားကိုးနေလိုက်တာနော်။ ငယ်မေမေကို...
ယောက္ခမလို အားကိုးတာကြီးတိုင်တန်းမယ်ဆိုပါလား။ လာလာချည်...
“အဲဒါနဲ့ ငါက ကြောက်ရမှာလား”

“မိငယ်နော်”

“ဘွားဘွားကိုလှမ်းတိုင်ရင်တောင် မိငယ်တို့က လုံးဝမကြောက်”

“နင်မရိုးသားလို့ ငါ့ကိုမခေါ်ချင်တာပေါ့”

“ကဲ၊ သိပ်လိုက်ချင်နေလား”

“လိုက်မယ်”

“ဒါဖြင်လည်း လိုက်ဟယ်”

ကဲ၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ။ ဒင်းပါတော့ ငယ်ဦးနောက်ခြောက်
ရ သက်သာသွားတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ နို့မို့ သူ့ဘာလိုချင်လဲလို့
အစ်ချိန်လုံးစဉ်းစားပြီး လိုက်ရှာနေရဦးမှာ။ ခုတော့ ဒင်း လက်ညှိုးထိုး
ပြလိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို ငယ် ငွေချေပေးလိုက်ရုံသာ။ ကံကြမ္မာက အဲဒီလို
ငယ်ကိုမျက်နှာသာပေးနေတာလေ။

“Taxi စီးမှာလား”

“မစီးပါဘူး”

“ဘယ်အထိသွားမှာလဲ”

“မြို့ထဲပဲ၊ ရွှေဥညံသည်ပဲ စီးရအောင်လေ”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကားမှတ်တိုင်ဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။
ဒီနေ့မှ သူက T-shirt အဖြူနှင့် Jeans နက်ပြာ ဝတ်ထားရတယ်

လို့၊ ငယ်နဲ့ဆင်တူဖြစ်နေတာကြောင့် ပြုံးစိမ်းဖြစ်သွားရပါသည်။ ပြီးတော့
သူ့ Ever smile ရုပ်လေး ကပ်ထားတာမို့ ငယ်သဘောကျမိတာကြောင့်
လည်း ပါတာပေါ့နော်။

“ဘာလဲ၊ ကြိုက်လို့လား”
“အံ့မာ! ဘာကိုကြိုက်ရမှာလဲ”
“အကျီလေ၊ ကြိုက်ရင် နင့်ဖို့ ငါဝယ်ပေးမှာပေါ့”
“မလိုပါဘူး”
“နင် ကပ်စေးနဲ့မှန်း ငါသိလို့ဝယ်ပေးမှာပါ ဝက်ပုတ်မရဲ့”
ကြည့်၊ စကားအကောင်းပြောတယ်ဆိုပြီး ငယ်ကိုဝက်ပုတ်မရဲ့

ခေါ်နေတာလေ။ မျက်စောင်းကိုခဲရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်စဉ် သူက ထို
တိုးပြောလိုက်လေ၏။

“နင်အဲဒီလိုမျက်စောင်းမျိုး တခြားယောက်ျားတွေကို သွားမထိ
မိစေနဲ့”
“အံ့မယ်၊ ထိုးတော့ဘာဖြစ်လဲ”
“နင့်မျက်စောင်းက Welcome...လို့ လက်ကမ်းကြိုနေတာ
ငတ်မရဲ့”

“ဘာ! ငါ့ကိုများ မသိနားမလည်သေးတဲ့ဆယ်ကျော်သက်ကလေး

အဆင်မပြေလား လဒရဲ့။ သေဦးမယ်”

“နင်သိရင် ဆင်ခြင်ပေါ့”
“ဘာကိုစွဲ ဆင်ခြင်ရမှာလဲ”
“နင်နော်... အကောင်းပြောရင် ခွတိုက်မယ်မပြင်နဲ့။ နင့်ကို
အတနာနဲ့သတိပေးနေတာ”
“ဘာစေတနာလဲ။ ငါ့ကို မနာလိုတိုရှည်နဲ့ လိုက်ပိတ်ပင်နေပြီး
အတနာ စိတ်ပုတ်ကောင်”

“နင်မခေါ်ချင်ဘဲ လိုက်တယ်ဆိုပြီး ပြဿနာမရှာချင်စမ်းပါနဲ့။
အလည်း လိုက်ချင်လွန်းလို့ လိုက်တယ်ထင်နေလား... ဝေးစွ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ပါလာသေးလဲ။ နင့်ဖာသာနင် လျှာရှည်ခြေရှည်
နဲ့ ပါလာပြီးတော့။ ပါးစပ်က မိန်းမလိုပစ်စပ်များတဲ့အကောင်”

“နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်တော့နော်”
“မပိတ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ”
“ဟိုမှာ ကားလာနေပြီမို့ ပိတ်ခိုင်းတာ။ နင်ပြောချင်ရင် ကားပေါ်
ရန်ဆက်ဖြစ်လည်းရတယ်။ ငါက သိပ်ရှက်တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်
ဘူး... လာ”

ကဲ့၊ အဲဒီအကောင်က အဲဒီလိုလေ။ တကယ်ပဲ ကားက ဆိုက်လာ

ပြီမို့ သူ့ဆွဲခေါ်ရာဆီ ခပ်သုတ်သုတ်ပါလာရတော့၏။ ကားက နေ့ခင်း
ချောင်သလို ခုံလွတ်တွေရှိနေတာမို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ သုံးယောက်
ခုံမို့ သူက ငယ်ကို ပြတင်းပေါက်နားထိ တိုးထိုင်စေပြီး အလယ်မှာ
ထိုင်လေ၏။

ခဏအကြာမှာ နောက်တစ်ဂိတ်မှတက်လာသည့်ကောင်မလေး
က ခုံတွေကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီ သူ့ဘေးမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ သူ့မျက်နှာမှာတော့ အီလယ်လယ်။ ကောင်မလေးက မေးစေ့
မှည့်နီလေးပါပြီး ချစ်စရာအတော်ကောင်းလွန်းပါ၏။ ဒါကိုတောင် ဒင်
မျက်နှာက သူ့ပဲ အသားပဲ့ပါသလိုဖြစ်နေတာမို့ ရယ်ချင်လာတာလေး

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အတင်းကပ်နေရတာလဲ။ ငါ ဒီမှာညှပ်နေ
ပြီ”

“နေရာလဲမယ်”

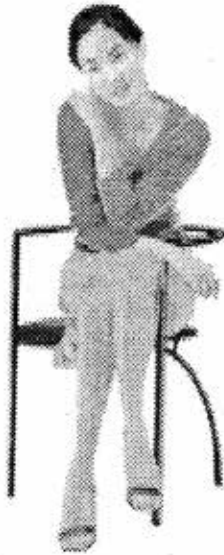
“ဘယ်လို”

“လဲမယ်ဆိုနေမှ မြန်မြန်ထဟာ”

တကယ်ပင် ထရပ်ပြီး ဖယ်ခိုင်းနေပြီမို့ ငယ် ရွှေထိုင်လိုက်ရပ်
၏။ ကောင်မလေးကဖြင့် သတိထားမိပုံပေါ်ပါချေ။ ဒင်းကြီးကျယ်ပုံက
ဖြင့် အော့ချရပါရဲ့။ အဆောင်က ချာတိတ်မတွေနဲ့ဖြင့် ရောချင်သလို

Martက မမကိုလည်း ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာပေးဖြင့် အထာလေး
နေပြီး ခုကျမှ အရူးထရတယ်လို့ ပဟောဦးပါလား... ကျော်စင်။

အခန်း (၁၅)

ကားပေါ်မှဆင်းစဉ် ငယ် မအောင်နိုင်တော့ဘဲ တဟားဟားအော်
ရယ်မိတော့သည်။ သူက ဘေးဘီကိုခွဲကြည့်ကာ ငယ်ပါးစပ်ကို အတင်း
ထိက်ပိတ်နေလေ၏။

“ဟာ... ဘာလို့ အသံမြဲကြီးနဲ့အော်ရယ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“ရယ်တဲ့ဟာပဲ၊ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ။ တကတည်းမှပဲ ဘေးမှာ
အကောင်မလေး လာထိုင်တာကိုများ ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ”

“လာထိုင်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာက အကြောင်းလဲ ပြောပါဦး။ ဒီနေရာလေးမှာ မွဲနီလေး တောင်မှပါသေးတဲ့ဟာ။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးကို များ ရွံ့သလိုပုံစံနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ကျွတ်! နင်မသိပါဘူး”

“ငါက ဘာမသိမှမလဲ”

သူက ငယ်ကိုးမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ငယ်မျက်နှာ က ပြုံးစိစိပုံစံကို ခုထိထိန်းနေရတာလေ။

“ပြောလေ”

“အေး၊ အဲဒီကောင်မလေး ဘာရေမွှေးသုံးလဲ၊ နင်သိလား”

“ဘယ်သိမှလဲ”

“ဒီလောက်မွန်ထူနေတာတောင် မသိဘူး။ ညှပ်ပို့”

“ဒါဖြင့် ဘာရေမွှေးလဲ”

“နားကပ်တစ်ဖက်တည်း ဖောက်ပန်ထားတာရော မြင်လား”

“ဟင်! တစ်ဖက်တည်းလား”

“ကျွတ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုတုံးတယ်လို့ပြောတာပေါ့။ မှတ်ထား၊ ဘယ်ဘက်တစ်ဖက်တည်း ဖောက်ထားရင် . . . “ဂေါ်လီ” လို့ခေါ်တယ်။ Style ထုတ်ချင် Star လုပ်ချင်လို့ဖောက်တာ။ ညာလက်တစ်ဖက်

တည်းဖောက်ရင်”

“ညာဘက်ဖောက်ရင် ဘာတဲ့လဲ”

“ကျွတ်! ပြောရင်မကောင်းဘူး။ လာ သွားစို့”

“ဟင်၊ ဘာလဲလို့”

“မသိချင်နဲ့တော့ဟာ”

“နင်ကလည်း ငါသိချင်တဲ့ဟာကို”

“မကောင်းဘူးလို့ပဲ မှတ်ထားကွာ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီကောင်မလေး နားကပ်ပန်ထားတာ . . . ဘယ်လား ညာလား”

သူက ငယ်ကိုးဒေါသထွက်ပုံဖြင့် ရှုတည်တည်ကြီးကြည့်လိုက်လေ ၏။ တကယ်ပို . . . အဲဒီခေတ်အပြင် ခေတ်သင်္ကေတတွေ ငယ် လုံးဝသိ မထားတာလေ။ ကားပေါ်တက်လာကတည်းက လူတွေကို သူ ဒီလိုမျိုး သေချာ စေ့စေ့စပ်စပ်မြင်တတ်လိမ့်မည်ဟုလည်း လုံးဝထင်မထားတာ အမှန်ပါ။

“ဟင်လို့”

“မသိချင်စမ်းပါနဲ့ဟာ”

“နင်ကလည်း ပြောတုန်းကဖြင့်ပြောပြီး ငါ့ကိုမရိုးမရွဲဖြစ်အောင်

လုပ်ရသေး”

“ဘာဝယ်မှာလဲ... ပြော”

“ကြည့်၊ စကားလွှဲတာလည်း ပေါ်တင်ကြီး”

သူက ငယ်နဲ့စကားဆက်များချင်ပုံမပေါ်တာမို့ ငယ် နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရပါ၏။ မြို့ထဲပိုင်းမှာ လူကျပ်ပြီး ခါးပိုက်နှိုက်လည်းပေါ်တာမို့ သူ့ကို လူကွဲသွားမှာစိုးပြီး နောက်မှအမြန်လိုက်လျှောက်ကာ လက်မောင်းကိုဆွဲချိတ်လိုက်မိသည်။ ကဲ၊ ဒင်းဘာပြောဦးလေမလဲ။

“ကျစ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လျှောက်စမ်းပါ ငယ်ရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလောက်လူရှုပ်နေတဲ့ဟာ၊ နှစ်ယောက်ကြီးလျှောက်လို့ ဘယ်အဆင်ပြေမှာလဲ”

“နင်ပဲ့တယ်လို့ထင်နေတာမဟုတ်လား။ အေးပေါ့လေ၊ နင်က Model style လေးတွေနဲ့ပဲ တွဲခုတ်ချင်မှာပေါ့။ ငါသိသားပဲ”

“မိငယ်၊ နင်နော်”

“ငါပြောတာမမှန်လို့လား။ ငါ့ကိုဒီလောက်မဝါဘဲ နင် ဝက်ပုတ်မလို့ခေါ်ကတည်းက သိတယ်။ မကိုင်ဘူးဟယ်၊ ရှေ့က ကိုယ့်ဟာကိုယ်၊ ကြွ”

“ကျွတ်”

ငယ်က တမင်ပိတ်ပြောကာ လက်ကိုဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကိုပါ ရင်လိုက်ပါ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ငယ်က သိပ်အချောအလှကြီးမဟုတ်တာအမှန်ပါ။ သူကတော့ ချယ်ရီတို့ပြောသလို အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် လူချောစာရင်းဝင်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကောင်မလေးအများစုရဲ့တွဲချင်ပုံ Style နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျရှိနေသူလေ။ ငယ်နှုတ်ကဘယ်လိုပဲ မှီချိုးနှစ်ချိုးတမင်ကြီးပြောတတ်ပေမယ့် ငယ်ပြောသလောက်သူက ကလန်ကလားနဲ့ အမြင်ဆိုးစေတဲ့ကောင်လေးမှမဟုတ်တာဘဲ။

“အဲဒါက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“နင်ပဲ ရှေ့ကသွားချင်တယ်ဆို”

“မိငယ်နော်၊ လူကြားထဲ နင်ဂျစ်လိုက်တိုက်မနေနဲ့၊ လာ”

“နင့်ဟာနင်သွားပေါ့”

“ကျစ်၊ နင် ငါ့ကိုတမင်လိုက်ချိတ်နေတာကို ငါမသိဘူးထင်နေလား။ ရတယ်၊ ချိတ်ရုံမကဘူး။ ဒီလိုသွားရင်လည်း ဖြူမယ်မထင်နဲ့။ လာ”

သူက မပြောမဆိုနဲ့ ငယ်ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲဖက်ကာ ဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။ အရင်ကလည်း မကြာခဏ သူ ဤသို့ပြုမူတတ်ပေမယ့် ဒီနေ့

တော့ဖြင့် ငယ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရတာက ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။
ညကပဲ သူလာပြောသွားတဲ့အကြောင်းကြောင့်များလား။ ဘာမှန်းသေချာ
ကနဏာမသိနိုင်ဘဲ သူ့လက်တွေကိုရုန်းဖယ်ရင်း ဆက်လျှောက်လာ
လေသည်။

“နင်နော်၊ လွှတ်စမ်းပါ။ လူကြားထဲ သူများတွေ တစ်မျိုးတစ်မည်
ထင်စရာ”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးတစ်မည်ထင်မှာလဲ”

“ကြည့်ပါလား။ ဖယ်စမ်းပါ။ ပုကပူနဲ့”

“ထီးဆောင်းမယ်လေ၊ ဖွင့်”

အိတ်ထဲမှ ဖဲထီးအပြာလေးကိုဖွင့်လိုက်တော့ သူက ကိုင်ဆောင်
ပေးလေ၏။ အံ့ဟာ! ငယ်တို့နှစ်ယောက်က သူများတွေ အတွဲထင်ချင်စရာ
ပုံစံပေါက်နေပြီလေ။ နေပါဦး။ ငယ်ခေါင်းထဲကို သူနဲ့ငယ် ဘာညာဘာ
ညာလိုအတွေးမျိုးတွေ ဘယ်နှယ်က ဘယ်လိုဝင်လာတာပါလိမ့်။ သူ့နှုတ်
က ဒီလိုမျိုးအစပျိုးပြီး ဘာမှထပ်မပြောဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေနေ
တာမဟုတ်လား။ ဒါဆို မနက်ကဖတ်လိုက်ရတဲ့ အန်တီမေ့စာကြောင့်
ပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်လေ။

“အကျီအရင်ဝယ်မယ်နော်”

“အင်း”

သံယောင်လိုက်ပြီး အင်းလိုက်ရပေမယ့် သူပြောလိုက်တာကို ငယ်
သေချာမကြားလိုက်မိတာအမှန်ပါ။ T-shirt လေးတွေ ချိတ်ရောင်း
နေသည့်ဆိုင်ရှေ့မှာ သူခြေစုံရပ်လိုက်မှ ငယ်ခြေလှမ်းတို့ကိုလည်း ရပ်
လိုက်မိတာလေ။

“ဒါမျိုးလေးတွေရှိသေးလား အစ်မ”

“ရှိတယ် မောင်လေး”

“အဖြူနော်”

“အဖြူတော့ကုန်ပြီမောင်လေးရဲ့။ အပြာနုလေးနဲ့ အဝါဖျော့လေး
တွေ ရှိတယ်လေ”

“ရှာကြည့်ပါဦးအစ်မရဲ့။ မိန်းကလေး size ထဲက ရှာမတွေ့ရင်
ယောက်ျားလေး Middle size ရရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ခဏလေးနော်”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက အထုပ်ထုပ်တွေကို ချပြီးရှာနေစဉ် သူက
ခုနုပြထားသည့်အကျီတွေကိုဖြန့်ကာ သေချာကြည့်နေလေသည်။

အမလေး... စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပါပဲလား။ ငယ်ဖြင့် ဘာလုပ်
လုပ်၊ စိတ်က သိပ်မရှည်တာလေ။

“ရပြီ မောင်လေး။ ဒီမှာ”

“Middle လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတစ်ထည်မျိုး လဲပေးပါအစ်မ။ ဒါက အပ်ငြိုပြီး Reject အထည်ဖြစ်မယ်။ ရေစီးကြောင်း ပါနေလို့ပါ”

“ဟောတော်၊ ငါ့မောင်က မြင်တတ်သားပဲ”

“အဲဒီ colour ပဲနော်။ ငါးထည်တောင်ယူမှာမို့ လျော့ပေးဦး”

“အေးပါ... အေးပါ”

ငါးထည်ယူမည်ဆိုလျှင် ငယ် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ငါးထည်ဆို အနည်းဆုံး နှစ်သောင်းနီးပါးကျတော့မှာလေ။ ဒီလောက်အများကြီးဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။

“ငါးထည်တောင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါ့အလုပ်ငါလုပ်တာ။ အစ်မ၊ ဒီအသေးသုံးထည်ကို သပ်သပ်တစ်အိတ်။ ဒီအကြီးနှစ်ထည်ကိုတော့ တစ်အိတ်၊ ခွဲထည့်ပေးပါ”

“အေးအေး”

သူက ဂျင်းဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကပ်ထဲမှ ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်

အပြားလေးကိုနှိုက်ကာ ငါးထောင်တန် (ဘယ်နှစ်ရွက်မှန်းမသိ) အခေါက်လေးကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်အမ်းငွေကိုမရေဘဲ လှမ်းယူကာ အကျီထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကိုင်ဆွဲလိုက်လေသည်။ ကဲ၊ အကျီဝယ်တဲ့အလုပ်က ပြီးပြီတဲ့လေ။

“နင်ဘာဝယ်မှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ဟာ၊ နင်ဦးနှောက်မှကောင်းရဲ့လား။ shopping ထွက်လာဘယ်ဆိုပြီး မိငယ်၊ နင် ငါ့ကိုမလိုမို့တပတ်လုပ်မယ်မကြဲနဲ့နော်”

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင် ဘယ်ကောင်နဲ့ချိန်းပြီး လာတာလဲ မှန်မှန်ပြော။ တောက်၊ ငါ့လက်သီးတွေ ဟားလာပြီ”

“အောင်မယ်! ငါ့ကိုများ လက်သီးနဲ့ထိုးချင်ရတာလို့။ နင်လက်များနဲ့ပဲ ထိပုံထိကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါက ငြိမ်နေမယ်မထင်နဲ့”

“ငါပြောတာ နင့်အကောင်ကိုပါကွ”

“ဘာအကောင်နဲ့မှမချိန်းဘူး။ လူကိုများ စွပ်စွပ်ခွဲခွဲနဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော”

သူက လက်ထဲမှခေါက်ထီးလေးကိုလိပ်၍ အကျီအိတ်ထဲ ရော

ထည့်လိုက်ပါ၏။

“ရေတောတယ်”

“အအေးသောက်ရအောင်”

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်မှ ပူရာမှ အေးသွားရပါ၏။ ဒင်းကို ဘယ်လို မေးရပါ။ နင်ဘာလိုချင်လဲလို့မေးမိရင် ငယ်ကို တစ်မျိုးထင်သွားမှာနဲ့ သေးတာလေ။ သူက အအေးမှာလိုက်ပြီး လက်မှနာရီကိုထိုင်ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်လေ၏။

“ကျွတ်! ဒီနာရီတော့ ဓာတ်ခဲကုန်ပြန်ပြီထင်တယ်”

ငယ်ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲအကြံရသွားရပါ၏။ ဓာတ်လိုက်တာနော်

စဉ်းစားမရဖြစ်နေတုန်း အကြံက ရသွားရတယ်လို့။

“မြန်မြန်သောက်၊ ပြီးရင်သွားမယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“သွားရင်သိမှာပေါ့”

ငယ်ဦးဆောင်ပြီး နာရီဆိုင်ထဲဝင်သွားတော့ သူက ငယ်လက် ကို ဆက်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ ရော်... ဒင်းကတော့ အလန့်တကြား ပါလား။

“ဘာလဲ”

“နင် ဘယ်ကောင်ဖို့ဝယ်မလို့လဲ”

“အံ့မာ၊ နင့်ဖို့ဟဲ့... နင့်ဖို့”

“မလိုချင်ပါဘူး။ ကွမ်းဝယ်ပေးလို့ ဆေးပြန်ပေးတာ ရိုးနေပြီ”

“ဪ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါက နင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်

ဒီနေ့ထွက်လာတာ ဘာပေးရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ။ သိပြီလား”

“ဒီလိုလား”

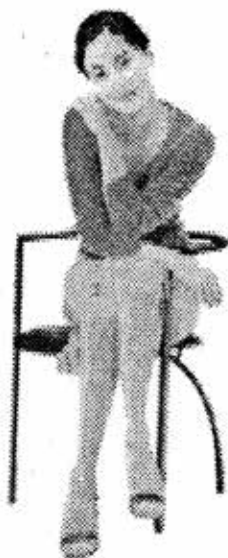
“အေး၊ ဈေးနှုန်းမမေးနဲ့ ကြိုက်တဲ့နာရီကိုသာ လက်ညှိုးထိုး”

“ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့လေ။ သျှင်လွန်းငယ်တော့ သိန်းချီကုန်

ပြီး ငိုမဲ့မဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်ရချေရဲ့”

သူက ပြုံးစစ်ပြောကာ ဆိုင်ထဲ ဆက်ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဆိုင်ထဲမှ ကောင်မလေးတွေမျက်နှာက အမြဲပြုံးပြနေမှန်းသိပေမယ့် ဒီနေ့ပိုပြီး များ မျက်နှာချိုနေလေသလား။ သူ့ကို ငယ် ဗိုက်ခေါက်လိမ့်ချင်လာတာ တကယ်ပါလေ။

အခန်း (၁၆)

“မယ်တို့နှစ်ယောက် date ပြီးထွက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ဂျ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ မဟုတ်ကဟုတ်က ပေါက်တတ်
ကရတော့”

“ဘာမဟုတ်မှလဲ။ မယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတွဲထွက်သွား
တာ အဆောင်ကလူတွေအားလုံး မြင်လိုက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူ့
အတွက်ဆိုပြီး နာနီတောင် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာဆို။ သူက အဆောင်
မှာ ကြွားလို့မဆုံးဖြစ်နေတာတဲ့”

“သေလိုက်ပါတော့ဟယ်၊ ဒင်းကတော့ သူ့များတွေ ယုန်ထင်
ကြောင်ထင်ဖြစ်အောင်ကို လျှောက်လုပ်နေတော့တာပါလား။ ငါ့ဖာသာ

ငါအပြင်ထွက်တာပါဟဲ့။ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ပြီးတော့ မငယ်ဖို့လည်း အစ်ကိုက အကျီတွေ့ ဝယ်ပေးသေးတယ်ဆို။ ပြဋ္ဌာန်းလေ”

တောက်! ဒင်းကတော့ ငယ်လက်နဲ့အတော်လေးကို နီးနေဖို့ ရော လာ။ မနက်ဖြန်မွေးနေ့မှာ ဒင်းခိုက်ခေါက်မှာ လက်သည်းတံဆိပ် ခတ်နိုင်ပေးဖို့ သေချာနေပြီလေ။

“အကျီဝယ်ပေးတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ထင်သလို date လုပ်ပြီးထွက်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ငါက သူ့ဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးတာ”

“အင်းလေ၊ မငယ် သူ့ကို နာရိဝယ်ပေးတာက ထားတော့ သူ မငယ်အတွက် အကျီဝယ်ပေးတာကျတော့ရော”

“ဟယ်၊ အတင်းကြီးလိုက်စစ်နေတော့တာပါလား။ ဒီမှာကြည့် T-shirt လေး သုံးထည်ဝယ်ပေးတာများ အဆန်းလုပ်လို့။ အဲဒါ သူ့ ဆင်တူဝယ်ရင်း ပေးတာ”

“ဆင်တူ”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချယ်ရီက အကျီထုပ်ကို ကုတင်ထက်တင်ပြီး တစ်ထည်ချင်းဆွဲ

ထုတ်ဖြန့်ကြည့်နေလေ၏။ အကျီဝယ်ပေးတာကိုများ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဆုပ်ပြီး စကားလုပ်ပြောနေရတယ်လို့ပဲ။

“ဟင်းဟင်း...”

“အံ့မယ်၊ တော်တော်သဘောကျနေ။ ငါ့ဆီက တောင်းမယ်တော့ မပြင်နဲ့နော်။ ဒင်းလက်သီးစာအရင်မိမှာကို ကြိုဈေးထား”

“မတောင်းပါဘူးနော်။ ဘာအထိမ်းအမှတ်နဲ့ပေးတာမှန်း သမီး ဆီပါတယ်”

“ဘယ်လို! ဘာအထိမ်းအမှတ်တုန်း”

“ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ”

“ဘာ!”

“မငယ်ကတော့လေ ရှေ့ကစုံပြီး နောက်ကပေါ်တယ်ဆိုတာ အဟုတ်ပဲ။ မငယ်နှုတ်က ဘယ်လိုပဲမဟုတ်ဘူး ငြင်းနေငြင်းနေ။ အခု တော့ အကျီဆင်တူ Fashion တောင် ဝတ်ပြတော့မှာ။ ဘာငြင်းမလဲ ဆိုသဲ့”

ငယ်က တအံ့တကြဲဖြင့် ချယ်ရီကိုကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာသဘော နဲ့ပြောနေတာလိမ့်။ ဤကလေးမ ပြောနေသမျှ ဘာတစ်ခုမှနားမလည် ပါချေ။

“နင်ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ဟောကြည့်၊ ဒီလောက်အကောင်ကြီးပြနေတာတောင်မှ အနီတောင် မမြင်သေးပါလား။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေးစုံတွဲဖြစ်ပြီဆိုရင် ချစ်သူဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အင်္ကျီဆင်တူဝတ်တဲ့ Fashion ခေတ်စားနေတာလေ။ Sport shirt ရင်ဘတ်မှာ ယောက်ျားလေးက “အယ်လ်အို”ဆိုရင် မိန်းကလေးက “ဗီအီး” ပါတဲ့စာတန်းလေးတွေနဲ့ ရောင်စုံဝတ်ကြတာ မမြင်ဘူးလား”

“ဟင်!”

ငယ်မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ အလိုလေး၊ ဤသို့ဤနယ် Style တွေပါလား။ ငယ်ကဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ် သူဝယ်ပေးတယ်ပြောတာနဲ့ အလွယ်တကူပဲ ယူလာခဲ့တာလေ။ ဒီလိုမှန်းသာကြိုသိခဲ့ရင် ငယ် မယူမိပါဘူး။

“အဲဒါတွေ ငါမသိပါဘူး။ သူပေးတာကိုပဲ ယူခဲ့တာ”

“သူကတော့ မငယ်ကို ပေါ်တင်ကြီးပြောပြီး ပေးခဲ့ပါ့မလား။ ဒီလိုပဲ အိညှောင့်ညှောင့်အထာလေးနဲ့ပဲ ပေးခဲ့မှာပေါ့။ မငယ်လက်သံက ပြောင်ကပြောင်နဲ့”

“အံ့မာ၊ နင်ပြောမှပဲ၊ ငါက အားအားရှိ ဒင်းကိုထုနက်နေတာ

ကျနေတာပဲ”

“မဟုတ်လို့လား။ သမီးတို့ရှေ့မှာတော့ မငယ်က သူ့ကိုသိပ်ခိုလ်ကျ အနိုင်ကျင့်နေတာလေ။ ကွယ်ရာမှာတော့ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို နိုင်မလဲ ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ”

“ဘာ”

ချယ်ရီက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် ငယ်ကိုလျှာထုတ်ပြလိုက်ပြီး အင်္ကျီတွေကို သေချာခေါက်ပေးနေလေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ အားလုံးရဲ့ အမြင်မှာ သူနဲ့ငယ်ကို စုံတွဲလို့ အတိအကျကြီးကို စွဲချက်တင်လိုက်ကြတာပါလား။

“နင်ပြောမှ ငါနဲ့သူက ဘာလိုလိုကြီးဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းပါ၊ ငြင်းငြင်း။ ဘယ်အချိန်ထိတင်းခံပြီး ငြင်းနိုင်မလဲလို့ သမီးတို့စောင့်ကြည့်နေဦးမယ်”

“ကြည့်ပေါ့၊ ဒင်းနဲ့ငါ့ကို အိမ်က သဘောတူထားတာတောင်မှ ငါစိတ်မကူးတာ... အဝေးကြီး”

“ဟယ်! အဟုတ်”

ငယ် ပါးစပ်ကိုအမြန်စေ့လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားချေပြီ။ ဒီပါးစပ်ကတော့ Internet မသုံးရဘဲ ငယ်တို့ကိစ္စကို ကြော်ငြာသလို ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။ ချယ်ရီက အံ့သြနေရာမှ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အကျယ်ကြီးထအော်ဖို့ပြင်လိုက်စဉ် ငယ်က ချယ်ရီပါးစပ်ကိုအမြန်ဆုံး လှမ်းဆိတ်လိုက်ရပါ၏။

“အု... ဝူး”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူးနော်”

“အု...”

“ချယ်ရီ မငယ် တကယ်ပြောနေတာနော်။ မဟုတ်ဘူးလို့”

ချယ်ရီက ခေါင်းကိုခါကာ ငယ်လက်ကိုဖယ်နေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကြီး(၇)ဆူစလုံး ကယ်မတော်မူကြပါ။ ငယ်တော့ ဒုက္ခတွေ့အကြီး အကျယ်ဖြစ်ကုန်တော့မှာလေ။

“တိုးတိုးနော်... တိုးတိုးပြောမှလွတ်ပေးမယ်”

“အင်း... အုး”

ငယ် အသာလွှတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ချယ်ရီက အသက်ကိုအရင်ထ ရှူပြီးမှ ငယ်ကိုလက်ညှိုးညွှန်ကာ တဟိဟိရယ်လေသည်။ လုပ်ပုံကိုက ငယ်က သူတို့ရှေ့ ရယ်စရာဖြစ်နေပြီလား။

“ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ”

“ဟင်းဟင်း... နောက်ဆုံးပြောချက်က မငယ်ဆီမှာ အဆုံးသတ် သွားတာမဟုတ်လား။ ပြောတော့ဖြင့် ဦးဇေယျကျော်ထင်”

“ဟယ်! ဇာနည်အောင်ထက်ဦးပါ”

“အင်းအင်း... ဇာနည်အောင်ထက်ဦးဆိုပြီး နောက်ဆုံးတော့ ငယ်ချစ်ဦးဆီမှာ တိုက်ပွဲကျသွားရတာလေ”

“အောင်မယ်၊ ဘာငယ်ချစ်ဦးရမှာလဲ။ ငါက ကိုကြီးကိုပဲယူမှာ”

“အံ့မယ်၊ ကိုကြီးတဲ့၊ ဟား ဟား ဟား ဟား...”

“ဟဲ့တိုးတိုးလေ၊ သူများတွေကြားကုန်တော့မှာပဲ။ ညကြီးနိုးချုပ်”

“မငယ်ရယ်ရင်လည်း ဒီလိုအကျယ်ကြီးပဲလေ။ ခုမှလာရှက်နေ သေးတယ်”

ချယ်ရီပေါင်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်တော့ ချယ်ရီက “အား” ခနဲ အော်လိုက်ပြီး ပေါင်ကိုပွတ်လေ၏။ ရင်ထဲက ကိုကြီးကိုသိပြီးသားကိုများ ဟန်လုပ်ပြောနေရတယ်လို့။

“မငယ်နှုတ်က ကိုကြီး ကိုကြီးဆိုပြီး ‘တ’ နေလည်း အလကား ပဲ။ အစ်ကိုက ‘တစ်ငယ်တည်း ရင်ထဲက ငယ်’ ဆိုပြီး အပိုင်ချီတော့မှာ လေ”

“တစ်ပင်တည်း ရင်ထဲက နွယ်ပါဟယ်၊ နင်လုပ်မှပဲ သီချင်းတွေ အကုန်ပျက်ပါပြီ”

ငယ်က အကျီထုပ်ကို ဘီရိုထဲထည့်သိမ်းလိုက်စဉ် အဆောင်ရှေ့မှ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။

“ဟော...”

ချယ်ရီက စပ်စပ်ရုရုဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ည(၉)နာရီထိုးနေပြီမို့ အိပ်ရန်ပြင်ရတော့မှာလေ။ အိပ်ရာထဲမှ ကိုဖယ်၍ ခါနေစဉ် ချယ်ရီက ငယ်ကိုလက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“အစ်ကိုလို့ထင်တာပဲ”

“ဟဲ့, ဟုတ်လို့လား။ ဒီအချိန်ကြီး”

“ဟုတ်မှာပါ။ ဟောကြည့်၊ မငယ်ကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြီး ခေါ်နေပြီ”

“ဟယ်... ဒီကောင်တွေ အချိန်မရှိအခါမရှိ၊ ဘာလာလုပ်မှန်း

မသိ၊ ဒင်းတွေ သေဦးမယ်”

“ကျိန်းလိုက်ပြန်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် မငယ်ရဲ့မောင် အသက်ရှည်နေတာဖြစ်မှာ”

“ဘာမောင်လဲ”

“နောက်လည်း ခေါ်ရမှာကို”

“ချယ်ရီနော်၊ နင်တော့ ငါလုပ်တာနဲ့ ဘူးသီးပုတ်ဘဝရောက်တော့မယ်”

“ဟိဟိ... ချစ်လို့စတာပဲဟာ၊ သမီးရော လိုက်လို့ရလား”

“ဘာလို့မရမှာလဲ။ ငါတို့ကိုများ မယုံသင်္ကာနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ပြီ”

ချယ်ရီက ငယ်ပခုံးကိုနောက်မှတွန်းလာရင်း လှေကားမှဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ ဝင်းတံခါးသော့ခတ်ပြီးချိန်မှ ဘာအရူးထပြန်တယ်မသိ။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ငါ ညနေက ပြောဖို့မေ့သွားလို့”

“ဘာလဲ”

“မနက်စောစော ဘုရားသွားဖို့လေ”

“နင့်ဟာနင် သွားပါလား။ ကိုယ့်မွေးနေ့ ကိုယ်သွားရမယ့်ဟာကို ငါမအားဘူး၊ ထမင်း ထချက်ရဦးမှာ”

“နင်မညစ်နဲ့နော်... နင့်မွေးနေ့ကျ ငါလိုက်ပို့ပေးရပြီတော့၊ ဝက်ပုတ်မ”

“အဲဒါ နင့်ဟာနင် လိုက်ပို့တာလေ။ ငါကပို့ပေးပါလို့ အကူအညီ

တောင်းနေလို့လား။ မလိုက်ဘူး”

“မရဘူး၊ လိုက်ရမယ်။ နင်နော်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမွေးနေ့မှာစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးမယ်မရှိဘူး။ စိတ်ပုတ်ဖို့ပဲသိ။ ထမင်းထချက်စရာမလိုဘူး။ နေ့လယ်ကျ canteen မှာ ငါဝယ်ကျွေးမယ်”

“ဒါဆို Breakfast ကရော”

“စလာပြီ၊ အစားပုတ်မ။ နည်းနည်းလေးမှ သဒ္ဓါစရာမကောင်းဘူး။ ဘုရားအဆင်းမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမယ်ဟာ။ ကဲ၊ ကျေနပ်လား”

“အဲဒီလိုမှပေါ့၊ ပြီးရော”

“မမေ့နဲ့နော်၊ ငါ့စောင့်နေမှာ”

“အေးပါ”

“သွားပြီ”

သူ့လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ချယ်ရီက သံတံခါးကြားမှ သူ့လက်ကို မမိတ်မိလှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ ဒီကလေးမကတော့ လျှာရှည်တော့မှာလေ။

“အစ်ကို့၊ အစ်ကို့ကို မငယ် နာရီဝယ်ပေးတာ ဘယ်လောက် တန်လဲဟင်”

“တစ်သောင်းခွဲ”

“ဟယ်! အဟုတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့ကိုဝယ်ပေးတဲ့ T-shirt သုံးထည်လည်း တစ်သောင်းခွဲပဲလေ။ နင့်အစ်မကပ်စေးနဲ့ကို ငါးသောင်းတန်ပူဆာမိရင် သွေးတက်ပြီး ဂန့်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟင်! ခွေးစုတ်ခွေးနာ၊ ငါ့ကိုများ”

ငယ် လှမ်းရိုက်လိုက်ပေမယ့် သူက ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ကာ ရှောင်လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့မှ လက်ညှိုးကွေးကာ ကရော်ကရော်လုပ် ပြလိုက်သဖြင့် ငယ်ဒေါသထွက်ကာ ခြေဆောင့်လိုက်ပါသည်။

ငယ်က သူများကို တစ်ခုခုပြန်မလုပ်ရရင် ညကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်တတ်တာလေ။ ဒင်းတော့ မနက်ဖြန်မွေးနေ့မှာ သေဖို့သာ ပြင်တော့ မျှော်စင်ရေ။

အခန်း (၁၇)

“ဟယ်! အစောကြီး နှင်းတွေကျနေပါလား”

ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီးမှ အသာပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရပါ၏။ လျှပ်စစ်
အိမ်ဖြင့် ရေခဲခဲတည်ကာ ရေချိုးလိုက်ပါသည်။ Uniform ကိုသေသေ
ဆပ်သပ်ဝတ်လိုက်ပြီး ချမ်းတာမို့ အခန်းထည်ဝတ်ရန် ရှာမိလေ၏။

အိုး၊ သူ့မွေးနေ့မှာ သူ့အမေကိုယ်တိုင်ထိုးပေးတဲ့ အခန်းထည်
လေး ဝတ်သွားမှပါပဲ။ ဒါမှ အန်တီမေလည်း ကျေနပ်သွားမှာလေ။

ဆံပင်ကို ခေါင်းစည်းကြိုးလေးဖြင့် ခပ်ပွပွစည်းကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်ခဲ့၏။ ချယ်ရီအပျင်းထူနေတာကို နှိုးပေမယ့်၊ မထတာမို့ ဆော့ပင်
ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးဆွဲပေးခဲ့ပါသည်။ လှေကားကိုအသံမပြည်အောင် ခြေ

ဖွင့် ဆင်းခဲ့၏။

“သမီးငယ်လား”

“ဟုတ်၊ အန်တီသက်”

“ခြံတံခါးသော့ ယူသွားဦးသမီး။ နှင်းတွေကျနေလို့ အန်တီသက် မဖွင့်ရသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးအသာဟ၍ လှမ်းပေးသည့်သော့ကိုယူ၍ ခြံဝသို့လျှောက်ခဲ့၏။ ခြံတံခါးသော့ကိုဖွင့်ကာ သော့ကို အဆောင်ရှေ့ရှိပန်းအိုးထဲ သွားထည့်ချိန်အထိ ဒင်းက ပေါ်မလာသေးပါ။ ပြောတော့ဖြင့် ငါးနာရီထဲ ဆိုပြီးတော့ အခု ခြောက်နာရီထိုးနေတာတောင် ဒင်း မနိုးသေးတာလေ။

ခြံတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ထွက်လိုက်မှ သူက ရှေ့ခြံထဲမှထွက်လာလေ၏။

“ငါက နှင်မနိုးသေးဘူးထင်နေတာ”

“အံ့မာ၊ ငါက အမြဲငါးနာရီ ထနေကျဟဲ့”

ပြောလည်းပြော တံခါးကိုအတွင်းသို့လက်နှိုက်ကာ ဂလန့်ပြန်ထိုးပြီးလှည့်လိုက်စဉ် တအံ့တသြခြစ်သွားရပါ၏။ ဗုဒ္ဓေါ့! သူဝတ်ထားသည့် ဆွယ်တာဖြူလေးက ငယ့်ဆွယ်တာနှင့်ချွတ်စွပ်တူနေတာလေ။

အမလေးနော်... အဲဒီထိဆင်တူဖြစ်အောင် ထိုးပေးရတယ်လို့။

“လာလေ၊ ဘာရင်လုပ်နေတာလဲ”

“နင် အဲဒီအင်္ကျီ ဝတ်လာရလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့မွေးနေ့အတွက် မေမေပို့ပေးလို့ဝတ်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ဆင်တူဖြစ်နေလို့”

“အဲဒါ နှင့်အပြစ်ပဲလေ။ နှင့်ဟာနင် တခြားဟာ မဝတ်ဘဲ ဒါပဲ ဝတ်လာတာကိုး။ သွားစို့”

ဟုတ်သား... သူက မွေးနေ့လက်ဆောင်ရထားတာမို့ ဝတ်တာ အကြောင်းမှမဟုတ်တာလေ။ ငယ်ကသာ မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ ဒီဆက်ကရည်ပြီး ဒီဆွယ်တာကိုယူဝတ်မိတာ။ ငယ့်လက်ကပဲ အပြစ်ရှိတာကိုး။ ညှာလက်ခုံကို ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် တဖက်ဖက်ရိုက်တော့ သူက ပြုံးစရာဖြင့် ငယ့်လက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါလေသည်။

“အေးနေပြီမဟုတ်လား။ ငါ့ကိုင်ပေးထားမယ်”

“အံ့မာ! ရာရာစစ၊ အသားက လိုချင်သေးတယ်။ ဖယ်စမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ ငယ်ရ၊ ဒါမှ နှစ်ယောက်စလုံး နွေးသွားမှာပေါ့”

“ဖယ်ပါ၊ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အေးပေါ့၊ နှင့်မျက်လုံးက GM ကိုပဲ ကြိုက်နေတာကိုး”

“ကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ သူ့ကိုရင် ငါ တစ်သက်လုံး မကြောက်
မကျဘဝနဲ့နေရမှာ။ သူက GM လုပ်၊ ငါက သူ့Secretary လုပ်
ကျစ်... ဘယ်လောက် OK...လဲ”

သူ့ကျိတ်ရယ်လိုက်တာမို့ ငယ်စိတ်တိုသွားရပါ၏။ ကြည့်စမ်း
ငယ်ကိုလှောင်တာပေါ့လေ။ ငယ်ရုပ်ရည်နဲ့ ဒီလိုမြင့်မြင့်မှန်းလို့မရဘူး
သူ တစ်ထစ်ချစွပ်စွဲလေမလား။ အိုလေ၊ ငယ်အသက် အငယ်လေး
သေးတာပဲ။ ဖူးစာမှန်ရင်တော့ ငယ်နဲ့ GM နီးနိုင်တာပဲနော်။

“မှန်းချက်ကတော့ သမုဒ္ဒရာလှိုကျလောက်ပါပေရဲ့”

“နင်နော်”

“ဟိုကဖြင့် နင့်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်သံတောင် ရပ်သွားလောက်
တယ်”

“အံ့ဟ၊ သူနဲ့ငါမျက်လုံးချင်းစကားပြောတာဖြင့် နင်မသိဘဲနဲ့များ”

“မသိဘဲနေမလား ပဲပုပ်မရဲ့။ နင်အိမ်ကလီများတာလည်း ငါ
နေတာပဲ။ နင့်ခေါင်းထဲရှိတာ သူ့ရာထူးနဲ့ချမ်းသာတာတွေလေ။ နှလုံး
သားမှမပါတဲ့ဟာကို။ ဘယ်မှာလဲ အချစ်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးလို တွက်
ချက်နေပြီးတော့များ”

“တွက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ အချစ်က ပြုတ်စားလို့မရဘူး။ ငွေ

သယ်ပြီးချက်စားလို့ရတာ”

သူက နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး Taxi တားလိုက်လေ၏။ မဟုတ်
သေးပါဘူး။ မွေးနေ့ဆုတောင်းဖို့ ဘုရားသွားမယ့်လူနဲ့ အချစ်အကြောင်း
တွေ ပလံ့စီနေအောင် ပြောနေမိတာ ငယ်တို့ဦးတည်ချက်များ မှားနေပြီ
တာ။ ခုချိန်ထိ အိမ်ကသဘောတူတာကို သူ အစမပျိုးတာမို့ ကျေးဇူး
အင်နေမိတာအမှန်ပါလေ။

“မိငယ်”

“ဘာလဲ”

“နင် ချမ်းသာတဲ့လူကိုပဲယူဖို့ စဉ်းစားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ့ကိုရော”

ဘုရား ပြောတော့ဖြင့် ဒဲ့ပါလား။ သူမေ့ထားတယ်လို့ ထင်နေတာ
မှတော့မဟုတ်ပြီ။ ပြဿနာပဲ။ ငယ်က တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
နေနေတာလေ။

“ငါ့ကိုရောလို့ဆို”

“ကျော်ဇင်နော်၊ မွေးနေ့မှာ ခေါင်း ဘုမထွက်ချင်နဲ့”

“ငါအတည်ပြောနေတာလေ”

“လုံးဝမစဉ်းစားဘူး”

“နင်ကလည်း ငါနဲ့နင်က ပိစိညှောင့်တောင့် နပ်ချေးတွဲလောင်း ဘဝကတည်းက အတူတွဲလာခဲ့ကြတာပါဟ။ ဦးစားပေးချင်းပေးရင် ငါ့ဘက်ကို ဆင်ခြေလျှော တောက်လျှောက်ကြီးပေးသင့်တာပေါ့”

စောစောစီးစီး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ပြောလာသည့်သူ့ကို ငယ် ထု လိုက်မိ၏။ အေးနေတာမို့ Taxi ကားမှန်တွေကို တင်ထားသဖြင့် ကား ထဲမှာ နွေးနေပါသည်။

“ခွေးနာ၊ ငါမိုက်ဆာနေတဲ့ဟာကို မညစ်ပတ်နဲ့”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ နင်က တော်တော်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်။ ဘေးနားရှိနေတဲ့လူကိုကျမမြင်ဘဲ မိုးကိုမျှော်ကြည့်တဲ့ကောင်။ မျက်စိ မိုးထိုးမ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လူဆိုတာမြင့်မြင့်မှန်းမှ ဘဝတိုးတက်တာဟဲ့။ နင် မသိဘူးလား။ ရင်လောက်မှန်းမှ ဒူးလောက်ရတဲ့လေ”

“လောကမှာ ငွေက အရေးကြီးဆုံးအရာမဟုတ်ပါဘူးခင်မယ်။ ငွေထက်အရေးပါတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ နင့်လခလေးနဲ့ GM ရဲ့အချစ်ကို မမျှော်လင့်စမ်းပါနဲ့”

“နင်တော့ သေဦးမယ်။ ငါ့ဖာသာငါ သူ့ကိုချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ဟဲ့”

“ဒါဆို ငါပို့တဲ့မေတ္တာက နင့်ဆီဘာလို့မရောက်သလဲ”

“ရောက်သားပဲ၊ Mart က မခိုင်ဆီကို”

သူက အလန်တကြားဖြင့် ငယ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ နှင်း ဆွဲကြားက မှန်ဝါးဝါးမြင်ကွင်းကို ငယ်ငေးနေမိသည်။ ခုချိန် ကိုကြီး နီးရော နီးပြီလားဟင်။

“နင် ငါ့ကိုမနာလိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“(မ)ခိုင်နဲ့လေ”

“တွေ့လား။ အဲဒါကြောင့် အဆောင်မှာဝိုင်းပြောနေကြတာ။ နင် တကယ့်ပဲအိကြာအစစ်။ ခေါ်ပုံကိုက ကြာမျိုးခြောက်ရာနဲ့”

“ဘာလဲဟ”

“မခိုင်ကိုခေါ်တဲ့လေသံလေ... ဟိုကလည်း နင်ရောက်တာနဲ့

‘ကျော်’ဆိုပြီး အရည်ပျော်သွားတာ၊ ဟွန်း... အမြင်ကပ်စရာကြီး”

“သေချာတယ်၊ နင် ငါ့ကို J ဝင်ပြီ”

“သေလိုက်ဟယ်၊ နင့်ဟာနင် မမနဲ့မောင် ဇာတ်လမ်းဆက်ထွင် စမ်းပါ။ ငါကတော့ ကျဲကြီးမှကိုကြီး၊ တစ်ရွေးမှမလျှော့ဘူး”

“ငွေမက်မ၊ ဂုဏ်မက်မ၊ မိုးမျှော်မ”

သူ ပွစိပွစိရေရွတ်တာကို ငယ်ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူငယ်ချင်းဆိုမှတော့ နင်နဲ့ငါကြားမှာ Pure White (သန့်စင်တဲ့အဖြူရောင်)ပဲ ရှိသင့်တာပေါ့ ကျော်ဇင်ရယ်။ နင်က မခိုင်ကိုရရင် ချမ်းသာမယ်။ ငါက ကိုကြီးကိုရရင် လူရောစိတ်ပါ ချမ်းသာတော့မှာ ဒီတော့ နင်နဲ့ငါကြားကကြီးကို သံမဏိကြီးမျိုးနဲ့မချည်ဘဲ ခပ်ဆွေးဆွေး အပ်ချည်မျှင်နဲ့ပဲ ချည်ထားလိုက်တာပေါ့နော်။

ကားပေါ်မှဆင်း၍ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်ခဲ့၏။ ဓာတ်လှေကားမှာ လူကျပ်နေတာမို့ ရိုးရိုးလှေကားမှသာ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘုရားပန်းဝယ်တော့ သူက နင်းဆီ(၂၁)ပွင့်ဝယ်သဖြင့် စိတ်တိုရသေး၏။ ဒီမှာဝယ်တော့ ဈေးကြီးတာပေါ့။ အောင်သပြေတစ်စည်းဝယ်ပြီးမှ ဘုရားရင်ပြင်ဆီ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။

“နင်းဆီသက်စေ့ဝယ်တာ မနေညနေကတည်းက ကြိုတင်ဝယ်ထားပါလားဟဲ့။ ဒီမှာဝယ်တော့ ဈေးကြီးတာပေါ့”

“နင်ကလည်း အဲဒါ မနေ့ကပန်းပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့ဟ။ ဒီနေ့ဝယ်မှ ဒီနေ့ပန်းရမှာပေါ့။ ကပ်စေးနဲ့ကြောင်း ကြားမနေပါနဲ့”

“ပြီးရော၊ ဇောတိကဖြစ်မယ့် ရွှေချည်ထိုးရဲ့”

စောစောပိုင်းပေမယ့် စေတီရင်ပြင်ထက်မှာ လူတွေရှိနေပါ၏။ တနင်္လာနေ့မွေးနေ့မွေးရက်တိုက်တဲ့သူအတွက် ဒီနေ့ဟာ ပျော်စရာနေ့လေးဖြစ်ပါစေလို့ ငယ် ဆုတောင်းပေးနေမိတာအမှန်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့အတွက်ရည်စူးပြီး ရွှေသင်္ကန်းအလှူငွေတစ်သောင်းခွဲကို ဂေါပကအဖွဲ့ထံမှာ လှူဖို့လည်း ရည်စူးခဲ့တာလေ။ ငယ်မွေးနေ့ငွန်းကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ငယ်ကိုယ်စား ရွှေသင်္ကန်းတစ်ထုပ် ကပ်ပေးခဲ့တာပါ။

“ဘုရားတစ်ပတ်ပတ်ပြီးမှ ကန်တော့ကြရအောင်နော်”

“အင်း”

ရင်ပြင်ကို လက်ယာရစ်တစ်ပတ် လှည့်ပတ်ပြီးမှ နေ့နံထောင့် ဘုရားရှေ့မှာ သူ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ငယ်က နောက်နား နည်းနည်းရွှေကာ စေတီတော်ကို အာရုံနှစ်၍ ရှိခိုးပူဇော်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ကိုအတတ် နိုင်ဆုံးကြည်လင်အောင် ရှင်းလင်းပြီး ခေါင်းထဲဘာမှမကျန်အောင် ဟင်းလင်းဖြစ်စေကာ (၁၅)မိနစ်ခန့် တရားမှတ်နေမိပါ၏။

နံနက်ခင်းလေညင်းက တသုန်သုန် ဖြည်းညှင်းစွာတိုက်ခတ်နေ၏။ မျက်စိပြန်ဖွင့်ချိန်အထိ ဘုရားရှိခိုးနေသည့်သူက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်သေးပါချေ။ ဘာဆုတွေများ ဒီလောက်ထိတောင်းနေပါလိမ့်နော်။

ငယ်အသာထပြီး ဂေါပကရုံးမှာ အလှူငွေသွားထည့်ပြီး ပြန်လာ

တော့မှ သူ ရေသပ္ပယ်နေတာကို မြင်ရလေ၏။ အင်း... ရေလည်း
(၂၁)ခွက်ပေါ့လေ။

“သွားကြစို့”

“ရွှေပြားမကပ်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ အလုပ်နောက်ကျလိမ့်မယ်။ အလှူငွေပဲ ထည့်လိုက်
တာပေါ့”

“နင် ဘာဆုတွေတောင်းနေလို့ ဒီလောက်တောင်ကြာနေတာ
လဲ”

“သိချင်လား”

“အင်း”

“နင့်ကိုအပိုင်ရဖို့ ရတနာဘုံဆိုက် သိန်းတစ်ထောင် ပိုက်ပါလို၏
လို့”

“ခွေးနာ”

ဘုရားပေါ်မှာမို့ ပါးစပ်ကိုအမြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။ တကယ်ပဲ ဒီဆု
တောင်းလေသလား။ သူ့မျက်နှာမှအပြုံးကိုမြင်တော့လည်း ငယ်စိတ်
ထဲ ဇဝေဇဝါရယ်လေ။

အခန်း (၁၈)

ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ နေထွက်နေပြီမို့ နှစ်ယောက်သား ဆွယ်
တာတွေကို ချွတ်လိုက်ပါ၏။ ပခုံးထက် ခပ်ဖွဖွလေးချည်တာကို မတိုင်
ပင်ဘဲ အတူလုပ်မိသွားတာမို့ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ”

“Good morning...ပါ GM”

“Morning ပါ။ ကိုယ်မေးတာ ဖြေဦးလေ သျှင်လွန်းငယ်ရဲ့”

Lift ရှေ့ရပ်နေစဉ် နောက်မှရောက်လာသည့် GM ကြောင့်
ငယ် လန့်သွားရပါ၏။ အမလေးနော်... ဒီ GM ကတော့ အလုပ်ကြီး
စားလွန်းလိုက်တာပြောပါနဲ့။ အမြဲတမ်းကို အစောကြီးကို ရောက်ရောက်

လာတာချည်းလေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငယ်တို့နှစ်ယောက် ရယ်မော နေချိန်မှ တည့်တည့်ကြီးလာတိုးရတယ်လို့။

ငယ်နံဘေးလာရပ်ရင်း မေးလိုက်သည့် GM ကို ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရမယ်မှန်းမသိဘဲ ခဏမျှကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ GM က မျက်ခုံးပင့်ကာ ထပ်မေးနေပြီမို့ ဖြေရတော့မှာလေ။

“ဟိုလေ၊ ဒီနေ့ ကျော်စဉ်မွေးနေ့မို့ ဘုရားတက်ပြီး ဒီကိုတန်း လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ဆွယ်တာ ဆင်တူဝယ်ဝတ်ကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး GM...ကျွန်တော့်မေမေက ကျွန်တော်တို့မွေးနေ့ တွေအတွက် ရည်စူးပြီး ထိုးပေးလိုက်တာပါ”

“ဪ”

GM ကပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ Lift ဖွင့်ပြီမို့ တခြား ဝန်ထမ်းတွေနှင့်အတူ Lift ထဲသို့ ထင်လိုက်ကြပါသည်။ ငယ်နံဘေးတစ် ဖက်တစ်ချက်စီရပ်နေသည့်အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကြောင့် အနေကျပ်နေ မိ၏။ တစ်ယောက်က ငယ်လေးစား၍ အားကိုးချင်သည့်လူ၊ နောက် တစ်ယောက်က ငယ် ရင်းနှီးချစ်ချင်ရသည့်သူငယ်ချင်း။ ကဲ၊ နင် ဘာ တွေ့စဉ်းစားနေလဲ သျှင်လွန်းငယ်။

“မိငယ်”

“ဟင်”

“GM ပြောနေတယ်လေ။ မကြားဘူးလား”

တီးတိုးသတိပေးလိုက်သည့်သူ့အသံကြောင့် GM ကို အမြန် မော့ကြည့်လိုက်ရ၏။ GMက ငယ်ကိုပြုံးကြည့်နေတာပါလား။

“ဘာလဲဟင်”

“နေ့လယ်ကျရင် ကိုယ်နဲ့ အပြင်မှာ ထမင်းအတူလိုက်စားနိုင် မလားလို့ မေးတာလေ”

ဒုက္ခရေ ဒင်းကျွေးမယ့်နေ့မှာမှ GM က ငယ်ကိုလိုက်ကျွေးမလို့ တဲ့လေ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငယ်ကိုကျွေးချင်မွေးချင်တဲ့စေတနာ တွေ ရေစီးကမ်းပြုဖြစ်နေကြတာပါလိမ့်နော်။ ကျော်စင်ကတော့ မွေးနေ့မို့ ကျွေးချင်တာ ထားပါတော့။ GM က ဘာကြောင့်ကျွေးချင်ရတာပါလိမ့်။

“အတော်ခေါင်းစားနေလား”

“ဟိုလေ၊ ငယ်ကို ကျော်စင်က ကျွေးမယ်လို့ပြောထားလို့ပါ”

“ဟုတ်လား”

အသံတိတ်သွားပါ၏။ Lift ထဲမှထွက်ပြီး corridor မှာလျှောက် ခဲ့စဉ် GM က ရှေ့မှာလျှောက်နေရင်းမှ ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်လိုက်

လေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ငယ်ရောသူပါ ခြေလှမ်းမှားလုမတတ်ဖြစ်ပြီး အမြန်ရပ်လိုက်ရပါ၏။

“ကျော်ဇင်ဦး”

“ဗျာ”

“မင်းနဲ့ သျှင်လွန်းငယ်က အဆောင်ချင်းနီးတာပဲ။ သူ့ကိုဘယ် အချိန်ဝယ်ကျွေးကျွေး ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ် ဒီနေ့လယ်အချိန် ကို ယူလိုက်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး GM... ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့ ဝယ်ကျွေးမယ်လို့ ငယ် ကို ကတိပေးထားပြီးပြီ”

“ညနေဖြစ်ဖြစ် မင်းကျွေးရင်ဖြစ်တာပဲ ညီ။ ကိုယ် သူ့ကို ဒီနေ့ လယ်ကျွေးချင်လို့ပါ”

အလိုလေး! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လုနေကြပါလိမ့်။ တော်ကြာ နှစ် ယောက်သားတင်းပြီး ငယ်ကိုမကျွေးတော့ဘူးဆိုမှ အချောင်ငတ်တော့ မှာလေ။ ဒင်းကိုကြည့်တော့လည်း နည်းနည်းမှအလျှော့ပေးမည့်ပုံမပေါ်။ GM ကိုကြည့်တော့လည်း ဒီနေ့ မရမက ငယ်ကိုအပါခေါ်မယ့်ပုံစံကို ခက်ပြီကော... သျှင်လွန်းငယ်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့ GM အလျှော့ပေးသင့်တယ်လို့ ယူ

ဆပါတယ်”

“ဟင်းဟင်း... သျှင်လွန်းငယ်က အမြဲတမ်းထမင်းချိုင့်ယူလေ့ ရှိတယ်လေ၊ ညီ။ ပြီးတော့ သူ့ချက်တဲ့ဟင်းတိုင်း မင်းပဲအမြဲစားခဲ့ရတာ ပါ။ အဲဒါတွေကိုထောက်ထားပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆန္ဒကို ဝဲကွက်ပေးသင့်တာပေါ့။ ကဲ၊ ကိုယ်မေးလိုက်မယ်နော်။ သူ့သဘောနဲ့ ပဲ ကိုယ်တို့ဆုံးဖြတ်ကြမယ်။ သျှင်လွန်းငယ်”

“ရှင်”

“မင်း၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်မလား။ ဒါမှမဟုတ် သူနဲ့လိုက်မှာလား”

ငယ် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့ မြားဦးက ငယ် ဆီမှာ အဆုံးသတ်သွားရတာလေ။ သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိစဉ် မျက် မှောင်ကြုတ်လျက် အံကျိတ်လိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သိနှင့် ပြီပေါ့နော်... နင်နဲ့ငယ်က သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးမို့ GM ကို ဦးစားပေးသင့်မှန်းသိပြီး ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါကျော်ဇင်။

“ငယ် GM နဲ့လိုက်မှာပါ”

GMအပြုံးက အောင်မြင်သည့်ဟန်အပြည့်နှင့်ပါ။ Attache-case ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုရော တခြားလက်အလွတ်ကိုပါ ဆန့် တန်းလျက် ခေါင်းအနည်းငယ်စောင်းကာ ပခုံးအသာတွန့်ပြုလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ” ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်လေ။

သူက ငယ်ကိုတစ်ချက်မှမကြည့်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းကိုဆက်သွားလေ၏။ ပခုံးထက်ချည်ထားသည့်ဆွယ်တာကိုလည်း ဒေါသတကြီးဆွဲဖြုတ်ကာ ခါလိုက်လေသည်။ နင်ဒေါသထွက်သွားတာလား ကျော်စင်။

“Sorry ပဲ သျှင်လွန်းငယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ဒီနေ့မှဒီနေ့ မင်းကိုလိုက်ကျွေးချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်လာလို့ပါ”

“ရပါတယ် GM...”

“မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေမှာပါ GM...ငယ်က အမြဲစိတ်ကောက်လေ့ရှိတဲ့လူပါ။ သူ့စိတ်ပြေအောင် ငယ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“OK...ဝင်ကြစို့”

GMနှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် အခန်းထဲမှလူတစ်စု၏ သို့လောသို့လောမေးခွန်းတွေ ပျော်ဝင်နေသည့်မျက်ဝန်းတို့က ပြုကျလာလေသည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ခုံမှာဝင်ထိုင်တော့ သူက ငယ်ကိုကျောပေးပြီး Lab Top ကို သဲကြီးမဲကြီးနှိပ်နေလေ၏။ ဒါက ငယ်ကိုနာကစ်ကြောင်း ဆန္ဒပြတဲ့သဘောပေါ့လေ။

“ကျော်စင်...ဟဲ့”

“.....”

“ငါခေါ်နေတယ်လေ”

“အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ စကားလာမပြောနဲ့”

“အမလေးဟဲ့၊ ကြီးကျယ်ရန်ကော”

ငယ်က File ကို စားပွဲထက် အသံမြည်အောင် ပစ်ချလိုက်ပြီး ဆိုင်ခုံကိုဆွဲယူထိုင်လိုက်ပါ၏။ မွေးနေ့ရှင်ကိုစိတ်ခုအောင်လုပ်တာ ငယ်အရားပါရဲ့လား။ ငယ်မွေးနေ့တုန်းကတော့ Sunday ပိတ်ရက်မို့ အစ်နေကုန် စိမ်ပြေနပြေ သူနဲ့လျှောက်သွားဖြစ်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီနေ့က အာစားစား၊ ငယ် မရှင်းရပါဘဲ သူချည်း ဒိုင်ခံရှင်းပေးခဲ့တာပါ။

အခုတော့ သူ့မွေးနေ့မှာ သူ့စိတ်ပျော်အောင် ငယ်ဘာကြောင့် မလုပ်ပေးမိပါလိမ့်။ ရင်ထဲက တိတ်တခိုးစွဲလန်းနေမိတဲ့ကိုကြီးကို ဦးစားပေးပြီး ဘက်လိုက်မိတာမှားသွားပြီးလား။ သူနဲ့ငယ်က အမြဲအတူစားနေကျလို့ ကိုကြီးပြောတာလည်းအဟုတ်ပါပဲ။ ငယ်ချက်တဲ့ဟင်းတိုင်းကို သူ့စားရတယ်ဆိုတာလည်း မှန်နေတာပါလေ။ ဒါဆိုရင် ကိုကြီးနဲ့ထမင်းလိုက်စားဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ ငယ် မမှားပါဘူးနော်။

ကျွတ်! စိတ်တွေရှုပ်လိုက်ပါဘိ။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ထဲစိတ်မပါဘဲ အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်နေတော့တာလေ။ ဘေးဆိုရုံသူ့ကို မကြာ

ခဏလှမ်းကြည့်မိပေမယ့် ငယ်ထံသို့ သူ့အကြည့်တို့က တစ်ချက်မျှ ရောက်မလာပါချေ။ ကျော်ဇင်၊ စိတ်မကောက်စဖူး နှင့် ငါ့ကိုစိတ်ကောက်တာ မလွန်လွန်းဘူးလား။

“သျှင်လွန်းငယ်၊ ခဏ”

Intercon မှ GM အသံ ပေါ်လာတော့ အလန်တကြားခြင်း သွားရပါ၏။ ဆုံလည်ခုံကိုအသာရွှေ့ကာ ထရပ်လိုက်ချိန်အထိ သူ့လှည့် မကြည့်ပါ။ ခါတိုင်းဆို GM ခေါ်တိုင်း ငယ်ကို ဘုကြည့်ကြည့်တတ် သည့် မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာကိုမမြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနယ်

“ငယ်ရောက်ပါပြီ GM...”

“ခဏထိုင်ဦး”

“ဟတ်”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ဒီနေ့လယ်အစီအစဉ်ကို ကိုယ်ဖျက်မလို့”

“ရှင်!”

“Sorry ပါ သျှင်လွန်းငယ်။ ကိုယ့်စိတ်က တစ်မျိုးကွ။ သူ့မျှား နဲ့ယှဉ်ရင် ကိုယ့်ဘက်ကသာမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့အကျင့်က ခုချိန်ထိ အန်စွဲနေပြီလေ”

ငယ် ဘာမှနားမလည်သလို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေတော့ သူက

ညှိငြိမ်စွာပြုံးလိုက်လေ၏။ ငယ်ကို ကလေးဆိုပြီး အခုထမင်း၊ အခု ထမင်းဆိုပြီး အပြောင်းအလဲလုပ်ပြလေသလား။ ငယ်လေးစားရတဲ့ ကြီးက ဒီလိုမျိုးစိတ်ထားပြောင်းလဲတတ်တာများလားဟင်း

“GM...ဘာကိုဆိုလိုတာပါလဲ”

“ဪ... ကိုယ်က ကိုယ့်လက်အောက်ကချာစိတ်နဲ့ ပြိုင်ဘက် ဘဝသဘော သက်ရောက်သွားလို့လေ။ တကယ်ပါ မင်းကို ဒီနေ့ Lunch အောက်ကျွေးဖို့ တကယ်ဆန္ဒရှိတာကို ယုံပေးပါသျှင်လွန်းငယ်။ ကိုယ်...”

“ဒါဆို ငယ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး GM, စကားပူဖို့ရမယ့်စာရင်းကို ရေး အက်စနဲ့မို့လို့ပါ”

ငယ် ခုံမှထရပ်လိုက်တော့ သူက မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားပြီး လက် အထောက်လျက် တားမြစ်လေ၏။ ငယ်က စိတ်မြန်တဲ့လူပါ။ ဘာပဲလုပ် ဆင်သပ် သိပ်စဉ်းစားလေ့မရှိဘဲ ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်း ထလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိ တယ်လေရှင်ရယ်။

“Please... မင်း၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား သျှင်လွန်း ငယ်။ ကိုယ် ဒီနေ့လယ် လေဆိပ်မှာ ဧည့်သည်သွားကြိုရမှာမို့ အစီအစဉ် ဖျက်လိုက်ရတာပါ”

“ဟတ်ကဲ့၊ ငယ်စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ကိုယ်၊ မင်းကို Dinner တစ်ရက်ရက် လိုက်ကျွေးမှာနဲ့”

“ရပါတယ် GM၊ ငယ်က အပြင်စာတွေထက် ငယ်ကိုယ်တိုင်
ချက်စားတဲ့အိမ်ချက်ကိုပဲ ပိုနှစ်သက်လို့ပါ”

“ကျွတ်! ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းစိတ်ခုနေတာအမှန်ပဲ သျှင်လေး
ငယ်”

သက်မကိုရှိက်လိုက်မိ၏။ ငယ်မှားတာ၊ ငယ်ကိုက မှားတာ
လေ။ အစောကတည်းက သူ့ကိုငြင်းပြီး ကျော်စဉ်ကိုပဲ ဘက်လိုက်
မှာ။ အခုတော့ လူကြီးနဲ့ကလေးချင်းယှဉ်ပြီး ငယ်ရှက်ရပြီလေ။ ပြီးတော့
ကျော်စဉ်ကို အားနာ မျက်နှာပူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာအမှန်ပဲ။

“စိတ်ခုတာမဟုတ်ပါဘူး GM စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာ
ငယ်ထက်လေးလငယ်တဲ့သူငယ်ချင်းရဲ့မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ဆန္ဒ
ဖျက်မိတာကြောင့်ပါပဲ။ ငယ်သွားပါရစေ”

ဖျက်ခနဲကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့၏။ ခုံမှာပြန်ထိုင်ပြီး အထဲ
လုပ်နေပေမယ့် စိတ်က ကစဉ်ကလျားနှင့်ပါလေ။ ကျော်စဉ်၊ နင်စိတ်
ပြေအောင် ငါဘယ်လိုချော့ရပါမလဲ။ အမြဲတမ်း ငါ့ကိုသာချော့ခဲ့တဲ့
ကို ဒီတစ်ခါငါ ချော့ရတဲ့အလှည့်ဖြစ်နေပြီကို။ ငါစိတ်မကောင်းကြာ
နေမိတာအမှန်ပါပဲ။ သူငယ်ချင်းလေးရယ်။

အခန်း (၁၉)

ထမင်းစားချိန် သူ ထရပ်လိုက်တော့ ငယ် ခုံမှထပြန်သေး။

“လည်းလိုက်မယ်” လို့ပြောရမှာလား။ မဟုတ်သေးဘူး... တော်ကြာ
တွေ့ရေ့ ငယ်ကိုထအော်လိုက်မှ အရှက်ရမှာလေ၊ နေပါစေတော့။

“ငယ်၊ ထမင်းဘူးမပါဘူးလား”

“မပါဘူး မသိတာ။ မနက်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ စားလာတာ
မိုက်သိပ်မဆာဘူး”

“ထမင်းမစားရင်လည်း တစ်ခုခုတော့စားမှပေါ့ငယ်ရဲ့။ တော်
ကြာ ဆာပြီး ခိုက်အောင့်တာတွေဘာတွေဖြစ်နေဦးမယ်”

“ငယ် ကော်ဖီပဲဖျော်သောက်လိုက်ပါ့မယ်မသိတာရဲ့။ ဆာမှလေ”

“မုန့်ရော”

“အင်း၊ မုန့်တော့မဝယ်ရသေးဘူး”

“ဒါဆို မသိတာ ဝယ်လာခဲ့ပေးမယ်လေ။ ပေါင်မုန့်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲအစ်မ။ ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ”

“နေနေ၊ အစ်မ စိုက်လာပေးမယ်။ Computer ကိုင်နေတဲ့ လက်မအားတဲ့ဟာကို”

မသိတာထွက်သွားတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ပေ။ GMက (၁၁)နာရီကတည်းက ထွက်သွားချေပြီ။ စာရင်းကို အခြေသတ်လုပ်ပြီးမှ ဇက်ကို ဟိုဒီချိုးပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို မိုးပေါ်ဆန့်ကာ အကျောဆန့်လိုက်မိ၏။

“နင်ဘာမှဆင်းမစားဘူးလား”

“အယ်လေး... လန့်လိုက်တာ”

ရုတ်တရက်မို့ ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်ရမိ၏။ ဘုရား... ဘုရား စကားမပြောဘဲ စိတ်ကောက်နေတဲ့လူက ငယ်နောက်ကနေ ဘယ်အချိန်က ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နင်က အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ ပြောတာကိုး”

“နင့်ဟာနင် တွေးချင်ရာတွေးနေပြီးတော့များ... ရော့”

“ဒါက ဘာလဲ”

ငယ်စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်သည့်ဖော့ဘူးကိုငုံကြည့်ရင်း မေးတော့ သူကပြန်မဖြေဘဲ သူ့စားပွဲပေါ်မှာပွနေသည့် File တွေကို သေချာစီထပ်နေလေ၏။ အံ့ဟာ! ဒါက ငယ်ကိုစကားမပြောချင်ဘူးဆိုတဲ့ အချိုးနဲ့ပေါ့လေ။

“မေးတာဖြေလေ”

“ဖွင့်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့။ နင့်မှာ မျက်စိမပါဘူးလား”

“ဟယ်၊ မွေးနေ့ရှင်ကလည်း ဒေါသကြီးပဲ”

“ငါစိတ်သိပ်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတယ်၊ မြင့်မြင့်မှန်းတော့ ဟပ်လျားထိုးလဲရောမဟုတ်လား။ ငါသာဝယ်မကျွေးရင် နေ့လယ်စာ ငတ်ဦးမယ်”

စလာပါပြီ ကိုဗျစ်တောက်။ ငယ်က လေးလကြီးပြီး ဆရာလုပ်ရတယ်မရှိ၊ သူချည်းဦးဆောင်ပြီး ဆူနေတာလေ။ အင်း၊ ပြောလည်းခံလိုက်ပါတော့မယ်။ ဒီနေ့တစ်ရက်တည်းမို့ သည်းခံတယ်မှတ် မျှော်စင်ရေ။

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုအလိုက်သိလွန်းတဲ့သူငယ်ချင်း

ပို့ ငါချစ်နေရတာ'

“စကားကိုဆင်ခြင်ပြော၊ ပုံမှန်ဆက်ဆံ။ ဒီလောက်ငွေမက်တဲ့ နင့်ကို သိန်းအုပ်ပုံထဲပစ်ချပြီး ဖို့သတ်ပစ်ချင်တယ်။ အဟုတ်ပဲ”

ငယ်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ တဟားဟားရယ်ချလိုက်တော့ သူက မျက်လုံးကျယ်ကာ ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားလေ၏။ ရုံးခန်းက လုံ တာဖို့ ငယ့်အသံက အပြင်ကိုမရောက်နိုင်ပါချေ။ သို့သော် သူ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ငယ့်ရယ်ချင်စိတ်က ထိန်းမရနိုင်ခဲ့။

“ဟာ! အရှက်မရှိ အာခြံကြီးနဲ့အော်ရယ်နေပြန်ပြီ အာခြံခြောက် မရဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါသဘောကျလို့ရယ်တာပဲဟာ၊ ရယ်မှာပဲဟယ်”

“နင်ဟာလေ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေမရှိဘူး”

“အံ့ဟာ ငါက ကိုရီးယားမင်းသမီးလို ဘယ်ကောင်လေးကို ရည်းစားစကားပြောနေလို့ ဣန္ဒြေမရှိဘူးပြောရတာလဲ။ စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့”

“ကျွတ်၊ အာခြံကြီးနဲ့ရယ်နေလို့ပြောတာကွ။ စားစရာရှိတာ စားစမ်းပါ”

“စားရသေးတာပေါ့လေ။ မွေးနေ့ရှင် ဒို့ထက်မက ကျွေးမွေးနိုင်ပြီး သိန်းထုပ်ပုံကြီးရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ငယ်ကပြောရင်းဖြင့် ဖော့ဘူးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ငယ်ကြိုက်သည့် ထမင်းပေါင်းနံ့က ရုံးခန်းထဲမှာ မွှေးကြိုင်သွားလေသည်။ ကြည့်မိမိ ငယ့်သူငယ်ချင်းလေးက ဘယ်လောက် အလိုက်သိပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ အပြည့်အလုံ့ရပါစေဗျာ။ ဒါမှ နင့်ကို ငွေပုံပြီး တင်တောင်းနိုင်မှာ။ အဲဒီတော့မှ ငြင်းဖို့မကြံနဲ့”

“တောင်းပါ၊ တောင်းပါ။ အဲဒီအချိန် နင်ဖော့တီကဖြစ်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ အနုမျောမရှိ ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ခွစာမ၊ ရွဲ့ပြောလို့ပြောမှန်းမသိ”

ငယ် တဟိဟိရယ်ကာ ထမင်းပေါင်းစစားတော့ သူက ရေသန့်ဘူးဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲ ရေထည့်ပြီး ငယ့်စားပွဲပေါ်မှာ လာတင်ပေးလေ၏။ တွေ့လား... ငယ့်သူငယ်ချင်းက ငယ့်အပေါ် အဲဒီလိုအလိုက်သိ တတ်တာလေ။

Phone သံ မြည်သွားသဖြင့် သူ့စားပွဲထက်ရှိ Phone ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို့ ‘နေ့မိုးဆောင်း’ ကုမ္ပဏီက ပြောနေပါတယ်”

“အေး၊ အဲဒီမှာ မိုးကျော်ဆိုတာ ရှိလားဟေ့”

“ဗျာ!”

“ဖိုးကျော်လေ... ကျွတ်၊ နေပါဦး။ နာမည်အရှည်က ကျော်စွာ ဦးဆိုလားပဲ။ ဦးကျော်မြင့်သားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော်မြင့်သားဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ပါပဲခင်ဗျာ”

“အေး၊ မင်းနဲ့ပြောချင်လို့ပဲကွ”

“ပြောပါခင်ဗျာ၊ ဦးက ဖေဖေနဲ့ဘာများပတ်သတ်လို့ပါလဲ”

“မင်းအဖေရဲ့အစ်ကိုဆိုပါတော့၊ ဒီညနေ တစ်နေရာရာမှာ ဆုံမှ ပြောမယ်ကွာ။ Phone ထဲမှာ ငါမပြောချင်ဘူး။ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဦး”

“အေး၊ အဲ့ဒါဆို ရုံးဆင်းတာနဲ့ မင်းတို့ကုမ္ပဏီရှေ့ ကော်ဖီဆိုင် မှာ ငါစောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

Phone ချပြီး ဇဝေဇဝါဖြင့် စဉ်းစားနေမိ၏။ ဖေဖေအစ်ကိုတဲ့၊ ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာတာပါလိမ့်။ သူသိထားသလောက်ကတော့ ဖေဖေက မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတာပါပဲ။ မေမေနဲ့အကြောင်းပါပြီး သူတို့မိသားစုဇာတိအဖြစ် နယ်မြို့လေးမှာ အခြေချဖြစ်ခဲ့တာလေ။

ထားပါတော့။ ညနေရုံးဆင်းရင် သူအကြောင်းစုံသိရမှာပါပဲ။

မိငယ်တစ်ယောက် GM အပေါ် လိုတာထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ် ရိပ်တွေပြနေတာတော့ သူအခံရခက်လွန်းပါတယ်။ မိန်းကလေးအများစု ၏ငွေမက်မှုကို သူအပြစ်မတင်ပါ။ သို့သော် သူချစ်သောငယ်ကိုတော့ ဒီလိုစာရင်းထဲ အပါမခံချင်ပါလေ။

ပထမတော့ ပြောင်ပြောင်နောက်နောက်ကြီးလျှောက်ပြောတယ် လို့ပဲထင်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ GM ခေါ်လိုက်တိုင်း အလန်တကြားဖြစ် ဖြစ် သွားတဲ့ငယ်ပုံစံ၊ ဖျက်ခနဲ အမ်းတမ်တမ်း ပန်းရောင်သမ်းသွားတဲ့ ငယ်ဖျက်နာလေး၊ သဘောတကျ ပြုံးတုံ့တုံ့လေးဖြစ်သွားတဲ့ ငယ်နှုတ် ခမ်းတစ်စုံ။

ဒါတွေကိုမြင်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှ သူ့ရင်ထဲလှိုင်းထန်ခဲ့ရတာအမှန် ပါပဲ။ အောင်လေးတို့အုပ်စုတွေ သူမခံချင်ဖြစ်အောင် ငယ်ကိုတရင်းတနီး နဲ့ (တမင်ကြီး)ပြောဆိုကြတိုင်း သူ မခံချိုမခံသာဖြစ်ပြီး ငယ်ကိုသာ ဖိ ဟောက် အော်ငေါက်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ ငယ်အပေါ် အောင်လေး တို့ဖြူစင်တာကို သူသိထားတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ငယ်အပေါ် သာမန်မဟုတ်တဲ့ GM ရဲ့ဂရုစိုက်မှုကိုတော့ သူလျစ်လျူမရှုနိုင်တော့ပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ GM က သူထက် ဟိုအမြင့်နေရာကနေ ငယ်ကိုယှဉ်လှနေတာလေ။ ဒါကို ငယ်ကိုယ်တိုင်

မျှော်လင့်နေတာဆိုတော့လည်း ခက်သားလား။

ဒီလူကိုမချစ်နဲ့၊ ငါ့ကိုပဲချစ်လို့ပြောရအောင်လည်း ငယ်နှလုံးသားကို သူမှမပိုင်တာကို။ ငယ်သိအောင် ဘယ်လိုပဲအရိပ်ပြုပြု၊ အကောင်ပြုပြ အဲဒီခွစာမက သူ့ကို သူမဖတ်လေ့ရှိတဲ့ သမိန်ပေါသွပ်ဇာတ်ကောင်လို လှောင်စရာသတ္တဝါလုပ်ပြီး တဟားဟားရယ်ချလိုက်တိုင်း သူ့အရှက်ရလို့မဆုံး။

အချစ်ဆိုတာ လှောင်စရာလား။ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူများတာကာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုပဲ တရင်းတနီးနေရင်းနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ညားသွားကြတာပါပဲ။ ဘာမှတောင် ဖွင့်ပြောစရာမလိုဘဲ နှလုံးသားချင်း အလိုလိုနားလည်ပြီး ငြိသွားကြတာလေ။ သူ့အလှည့်ကျမှ အလံဖြူပြလည်းမရ ပဝါနီထူလည်းမထူး။ သူ့ရဲ့ကောင်မလေးရဲ့နှလုံးသားက သူ့အတွက်တော့ သံမဏိတုံးကြီးဖြစ်နေတာမို့ ကံဆိုးလေစွ။

“ဟဲ့၊ ကျော်ဇင်”

“ဟင်”

“အမယ်လေးနော်၊ ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရတာလဲ။ ငါခေါ်နေတာ ဆယ်ခွန်းပြည့်တော့မယ်”

“ဒီမှာ အလုပ်ထဲ ဈာန်ဝင်နေတာ မပြင်ဘူးလား”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် Lab Top ကြီး ထိုင်ငေးနေပြီးတော့များ”

“ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြော”

“စိတ်ကလည်း မရှည်လိုက်တာ။ ညနေအဆောင်ပြန်ရင် ချယ်နီတို့အုပ်စုဖို့ မုန့်လေးဘာလေးဝယ်သွားမယ်လို့ပြောမလို့။ အောက်ထပ်က ကေသီတို့လည်း နင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ထားတယ်တဲ့”

“အဲဒါ ငါက ဘာလို့ယူရမှာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ။ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာပါ မိငယ်ရဲ့။ နင့်ဆီက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ဆီကမှ ငါဘာမှမလိုချင်ဘူး”

“ဟယ် . . . ဟိုက စေတနာနဲ့ဝယ်ပေးကြတာကို နင်ကလည်း”

“ဘာစေတနာမှ နားမလည်ဘူး။ မုန့်လည်းဝယ်ကျွေးချင်ရင် နင့်ဟာနင် ဝယ်သွား။ ငါမအားဘူး။ ညနေချိန်းထားတာရှိတယ်။ အပြန်မိုးချုပ်မှာ နင့်ဖာသာနင် စောစောပြန်တော့။ ဒါပဲ”

ငယ် အံ့သြသွားရပါ၏။ နေပါဦး။ ဒီနေ့ ဒင်းပြောဆိုနေပုံတွေက အထူးအဆန်းချည်းဖြစ်နေတာပါလား။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ သူ့ဒေါသမျက်နှာကြောင့် ငယ်စိတ်ထဲ မောလွန်းရပါ၏။ အရင်က မှန်ကုပ်ကုပ်

မျက်နှာဖြင့် ပြောဆိုလေ့ရှိပေမယ့် ဒီလိုမျက်နှာကျောတင်းပြီး လူကို မကြည့်ဘဲနေတာမျိုး မရှိခဲ့တာလေ။

“နင်က ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားလို့လဲ”

“အဲဒါ နင်သိစရာမလိုပါဘူး။ ငါ့ဖာသာငါ ဘယ်သူနဲ့ချိန်းချိန်း နှင့်အပူမပါတာ။ ကဲပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ။ ဒီမှာ စိတ်ရှုပ် ရတဲ့ကြားထဲ”

“အံ့ဟာ! နင် Date လုပ်လည်း ငါက ဆွေဆွေခွန်နေမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ဝမ်းတောင်မှသာသေးတယ်မှတ်”

“ပြီးတာပဲ”

“နင်နဲ့အတူမပြန်ရရင် ပိုတောင်မှကောင်းသေးတယ်။ ငါ GM ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလို့တောင် ရသေးတယ်မှတ်”

“ပို့ခိုင်းပေါ့။ အဆောင်ကိုမပို့ဘဲ သူ့အိမ်အထိခေါ်သွားရင် ပို တောင်ကောင်းသေးတယ်။ ငါ မျက်စိနောက်သက်သာတာပေါ့။ နင် သူ့ ကို သိပ်လိုချင်နေတာမဟုတ်လား”

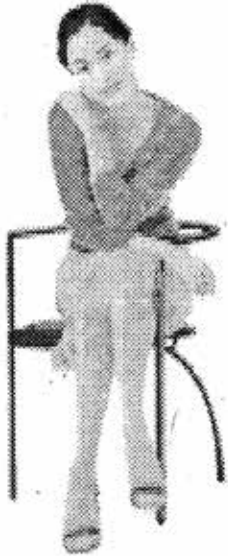
“ကျော်ဇင်နော်... နင်”

ရုံးခန်းထဲ လူတွေရောက်လာပြီမို့ ငယ် နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒင်းအတည်ပြောနေတာများလား။ မခိုင်နဲ့ တွဲစ

တုန်းကတောင် ခါးခါးသည်းသည်းငြင်းနိုင်ခဲ့တဲ့လူက ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ် ကောင်မလေးနဲ့များ အတည်အတံ့ချိန်းခဲ့တာတဲ့လဲ။

မေးချင်ပေမယ့် သူ ဖြေမှာမဟုတ်တာကြောင့် ခြေတစ်ချက် ဆောင့်ကာ ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ကျော်ဇင်၊ နင်ဘယ်သူနဲ့ Date ထားတာလဲ။ နင့်မွေးနေ့အတွက် ဆုတောင်းပေးပြီးတာတွေကို ငါ ပြန် ရှုပ်သိမ်းတယ်... ဒါပဲ။

အခန်း (၂၀)

Cofe' ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီလှမ်းကဲကြည့်နေမိ၏။ ပြဿနာ
မဲ ဖေဖေအစ်ကို (သူ့ဘကြီး)ကို နာမည်ရော ပုံပန်းသဏ္ဍန်ပါ မပေးလိုက်
မိတာ ညံ့လိုက်တာနော်။

“ကိုကျော်စင်ဦး”

“ဟင်”

waiter လေးက သူ့နာမည်ကိုတန်းခေါ်လိုက်သဖြင့် အံ့သြသွား
မိ၏။ ဘယ့်နှယ် သူ့ကိုသိနေပါလိမ့်။

“အစ်ကို့ကို ဟိုးထောင့်စားပွဲက ဦးလေးက ကြိုစောင့်နေပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ပိပိရီရာဆီလှမ်းလာနေသည့်ချာတိတ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ပုံစံကတော့ ဟိုတောသားလို နံနံအအပုံစံမျိုးပါပဲ။ ငါစေလိုရာစေ ကလိုရာကနိုင်မယ့်အရုပ်ဖြစ်ဖို့က ဂုဏ်သိင်နှုန်းလောက် သေချာနေပြီကိုး။

“ဦးက”

“အေး၊ ငါက မင်းအဖေရဲ့မွေးစားအစ်ကိုပဲ။ ဦးမိုးထက်မောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်၊ ဖိုးကျော်”

ချာတိတ်က ခုံမှာ ခပ်ရိုရိုဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ အင်း၊ ဒင်းမွေးနေ့က ဒီနေ့ဆိုတော့ သူ့အတွက် ၁၀% ထုတ်ခွင့်ရချေပြီ။ နောက်တစ်ခုက ဒင်းကိုအိမ်ထောင်မြန်မြန်ချပေးပြီး နောက်ထပ် ၂၀% ကို သူ့ရမှာကိုးထားလိုက်တော့ ဒီကောင်လေးကို အမွေတယ်ရွှေဘယ်မျှရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုဖျောက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲထည့်နိုင်ဖို့က ပိုအဓိကကျတာလေ။ ဒါမှ ဒင်းရမယ့်ငွေတွေအားလုံး သူ့ Account ထဲ သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင်အပြည့်အသိပ်ပိုင်ရမှာကိုး။

“မင်း ဒီနေ့ (၂၁) နှစ်ပြည့်တာနော်”

“ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“အေး၊ မင်းအဖေကို ငါ့အဖေ၊ မင်းအဖိုးတော်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေက မွေးစားခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့အဖေ မသေခင်မှာ ငါတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံးကို အမွေပေးခဲ့တယ်။ သူ့မွေးစားသားက အိမ်ကဆင်းသွားတော့ မင်းအဖေရဲ့အတွက်တော့ မပါဘူးပေါ့ကွာ”

ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။ အမွေခွဲပေးတာ ဖေဖေအတွက်မကြောင့်

မလည်း ပြီးတာပဲ။ အေးရောပေါ့။ ဒါတောင် ဘာအကြောင်းကိုစွဲမလို့လောရှာရတာပါလိမ့်။ ခုထိ သူ့ဘာမှန်းမလည်သေးတာအ

“ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖေက သူ့မြေးစာရင်းထဲမှာတော့ မင်းကိုထည့်ထားမယ်။ အဲဒီတော့ မင်းက ငါ့ရဲ့မွေးစားသားဖြစ်နေရမယ်”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း လွတ်မို့ ငါ့မှာ မင်းအတွက် အမွေပေးခွင့်ရမှာလေ”

“ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူးခင်ဗျ”

“ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းအဘိုးက မြေးဝမ်းကွဲဖြစ်တဲ့မင်းကိုကြည့်ရှုအာဇာနည်ရှောက်ဖို့တာဝန် ငါ့ကိုပေးခဲ့တာပဲ။ မင်းသာ ငါ့မွေးစားသားလုပ်

ရင် ငါ့ရဲ့ခံစားခွင့်တွေ မင်းရမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ကွာ"

ဗုဒ္ဓေါ့! ပုံစံကိုက ဘာမှမပေးချင်တာ အသိသာကြီးပဲ။ ဒါနဲ့မှ
သူ့ကိုမွေးစားချင်တယ်လို့ လျှာဖျားလေးနဲ့ပြောနေတာလေ။ ခက်တာ
သူကလည်း လူတစ်ဖက်သားကိုအားနာတတ်တဲ့နေရာမှာ မိဘလက်အောက်
ကမ်းသလိုဖြစ်နေတာမို့ မာမာတင်းတင်းပိတ်ပြောပစ်လိုက်ရမှာကိုလည်း

ပျို" မရဲဖြစ်နေတာပင်။
မဖြစ်ဘူး။ ဖေဖေကို Phone လှမ်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်ဦးမှာပဲ။
နဲ့ပြောမိလိုက်တော့ ဒင်းက ငွေမက်သူပီပီ 'ယူ' လို့တစ်ခွန်းတည်း

တွန်းလိုက်မှာ အသေအချာပဲကိုး။
က ဒီအေ "ကျွန်တော်က ဦးကိုလည်းမသိဘူး။ ဦးရဲ့အဖေကိုလည်း မသိ
ဒင်းက" ဘာမှ လက်မခံ ခေါင်းမညိတ်ပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ"

ထာ "ကျွတ်! မင်းကွာ၊ အမွေအချောင်ရမယ့်ကိစ္စကို ခေါင်းရှောင်ချင်
နေသေးတယ်"

"ကျွန်တော်က ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့မဟုတ်ရင် ဘာကိုမှမမက်
တတ်ပါဘူး။ သူများတိုင်ဆိုင်တာကို အချောင်လည်းမယူတတ်ပါဘူး ဦး
ရယ်"

"အေးပေါ့လေ၊ လောလောလတ်လတ်ဆိုတော့ မင်းစိတ်ထဲ တစ်

မျိုးကြီးဖြစ်ရင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မင်းစဉ်းစားဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ ငါ
နောက်မှထပ်လာခဲ့ပါဦးမယ်။ သိလား"

ဒါပဲပြောပြီး လမ်းခွဲခွဲချိန်ထိ ခေါင်းထဲမှာ မူးနေောက်နေလေ၏။
ဩဇာများ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲကိုး။
အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ည(၈)နာရီ ရှိနေပေမယ့်။ ဒီအချိန်

အဖေတို့အိပ်ကြသေးတာမို့ Phone ဆက်ရန် လမ်းထိပ်ကို ထွက်လာ
မိသည်။ အတွင်းရေးမို့ အဆောင်မှPhone ဖြင့် မဆက်ချင်တာကြောင့်
ပင်။

"နယ်ခေါ်ချင်လို့ပါ"

"ရပါတယ်"

လမ်းဘေး Phone မှပင် ခေါ်လိုက်ပါ၏။ ရွာလူကြီးအိမ်မှာပင်
Phone ရှိတာမို့ ဖေဖေကိုလူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းပြီး နှစ်ခါ Phone ခေါ်ရ
လေသည်။

"ဟယ်လို"

"ဖေဖေလား"

"အေး၊ သား ဘာအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ။ ပြောလေ"

"ဖေဖေကိုတိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ"

“ဘာလဲ သမီးငယ်နဲ့မက်လာကိစ္စလား”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေရာ၊ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ”

“ဘာများတုန်းသားရဲ့”

“ဖေဖေကိုမွေးစားခဲ့တဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့သားအငယ်က ကျွန်တော်
လာဆက်သွယ်တယ်”

“ဟေ! ကိုလေးက ဘာကိစ္စနဲ့ဆက်သွယ်တာလဲ”

“နည်းနည်းတော့ရှုပ်တယ် ဖေဖေ။ ဘိုးဘိုးဆုံးတော့ သူတို့
အစ်ကိုသုံးယောက်စလုံးကို အမွေခွဲပေးခဲ့တယ်တဲ့”

“အေး၊ သူတို့က သားအရင်းတွေပဲဟာ”

“အဲဒီအထိ မရှုပ်သေးဘူး။ ရှုပ်တာက ဘိုးဘိုးက မြေးစား
ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုထည့်ပေးခဲ့တယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒါကို အဲဒီဦးလေးအငယ်က ကျွန်တော့်ကို သူ့မွေးစားသူ
လုပ်မှ အမွေပေးမယ်ဆိုပြီး လာပြောလို့”

“နေဦး၊ နေဦး ကိုလေးက သားကိုမွေးစားမယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သေချာတယ်၊ ဒီလူ ကလိမ်ကကျစ်ကျပြီ”

“ဗျာ! ဘာဖြစ်လို့လဲဖေဖေ”

“ဒီလိုသားရဲ့ ကိုလေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့
ပေါ့စား နေခဲ့တာ။ ဖေဖေ သူတို့အိမ်ကိုစရောက်တော့ (၁၀)နှစ်သား
ပေါ့။ ကိုလေးနဲ့က မတိမ်းမယိမ်းမို့ မတည့်ကြဘူး။ ပြီးတော့ သူက
ဖေဖေကို တောသားဆိုပြီး အမြဲနှိမ်တာ။ ကိုကြီးနဲ့ကိုလတ် အိမ်ထောင်
အသီးသီးကျချိန်မှာ ဖေဖေ အဲဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့တာပဲ။ ကိုကြီးမှာ
သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုလတ်မှာက သားတစ် ဘက်ရှိတယ်။ ကို
ကြီးရော ကိုလတ်ပါ သဘောထားပြည့်ပြီး ဖေဖေအပေါ် စေတနာထား
တယ်။ အကယ်၍ ဖေဖေအတွက်အမွေထားခဲ့ရိုးမှန်ရင် ကိုကြီးက ရှေ့နေ
မို့ ကိုကြီးပဲ ဖေဖေဆီဆက်သွယ်မှာပေါ့”

“အခုက ကျွန်တော့်အတွက်လို့ပြောခဲ့တာလေ။ ခေါင်းစားတယ်
ဖေဖေရာ”

“အဲဒါဆို ကိုလတ်သားနဲ့ သားဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကို
လတ်သားလည်း ရှေ့နေပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာအမွေမှမလိုချင်ဘူး”

“အေး၊ ဖေဖေလည်း သားနဲ့အတူတူပဲ။ ဖေဖေပြောတဲ့အတိုင်း
သား လုပ်လိုက်ပါလား။ ကိုလတ်သားနဲ့ဆွေးနွေးပြီး သားငြင်းလိုက်

ပေါ့။ အဲဒီကိုလေးနဲ့ မရှုပ်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ဒါပဲသာ။ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်”

Phone ချပြီး သူပြန်လာခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့အတွက် ဘာမှအဆင်မပြေပါလားနော်။ မနက်ဘုရားသွားတုန်းကပဲ စိတ်ကြည့်ခဲ့တာ။ ဒါတောင် အဲဒီဝက်ပုတ်မက သူ့ကိုစိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့သေးတာလေ။

GM ထမင်းကျွေးတာကို လိုက်စားမလိုဆိုပဲ။ ဟိုက အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ထလစ်လို့ နေ့လယ်စာငတ်ဖို့ သီသီလေးလိုတော့တာ။ သူသာ စိတ်ဆိုးမပြေရင် ဒင်းငတ်မှာ အသေချာပဲ။ အလကားငွေမက်မ။ ချမ်းသာတာကိုပဲကြည့်တာ။ GM ရုပ်ရည်က သူ့နဲ့သိပ်မကွာလှပါဘူး။ ဟိုလူ ဘယ်လိုစိတ်ထားရှိသလဲဆိုတာလည်း သေချာမသိဘဲ အမြင်လေးနဲ့ ပစ်ကျသွားတာပဲကြည့်။

ခွစာမ၊ နှင်နဲ့ငါ့ကို အိမ်ကသဘောတူထားမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ကန့်လန့်တိုက်နေတာ။ ဟိုက နှင့်လိုအရက်ပလုတ်ကိုစဉ်းစားမှာတဲ့လား။ သူနဲ့ တန်းတူရည်တူတွေထဲကပဲ စိတ်ကြိုက်ရွေးမှာပေါ့။ နှင့်ကို မရှိသုံးတောင် သုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်မက်မ၊ ငွေမက်မ၊ နှင့်မျက်လုံးထဲမှာ မေတ္တာတရားမမြင်ဘဲ ငွေထုပ်တွေသာ မြင်နေတဲ့ဟာ။ အလကား ဝက်

ပုတ်မ၊ နှင်အထိနာမှ မှတ်မှာ။ တောက်!

အဆောင်ရွေ့ကတံခါးထော ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေသည့်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။ လှမ်းလည်းမအော်ဘဲ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။

“ဟိတ်”

“မြတ်စွာဘုရားကြီး၊ ကယ်မတော်မူပါ”

“ဪ၊ ဘာလုပ်နေလဲလို့ မေးမလိုဟာကို”

“အစ်ကို... အစ်ကို၊ ကယ်ပါဦး”

“ငါက ဘာကိုကယ်ရမှာလဲ”

“မငယ်ရယ်လေ”

“ဘာ! မိငယ်ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“အီး... ဟီးဟီး”

“ဟာ၊ ဒီချာတိတ်မ၊ မေးတာမဖြေဘဲ ငိုနေရလား”

“မငယ်၊ မငယ်၊ ဗိုက်အောင့်ပြီး ငိုနေလို့။ အဲဒါ”

“ဟ၊ အဲဒါဆေးခန်းပို့မှပေါ့။ ငိုနေလို့ရမလား”

“အင်းအင်း”

“ဘယ်မလဲ နင့်အစ်မ”

“အောက်ထပ်က အန်တီသက်ညှော်ခန်းမှာ”

“နေဦး၊ ငါ Taxi ပြေးခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

လူက ထူပူပြီး လမ်းထိပ်ကို ပြန်ပြေးရပြန်၏။ Taxi တစ်စီးကို တားပြီး လမ်းကြားထဲဝင်ခိုင်းကာ အဆောင်ရွှေရုပ်စေ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အဆောင်ဘံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးဝင်ခဲ့တော့ မရွှေချောက အန်တီ သက်ညှော်ဆောင်က နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာ ခွေခွေလေးလှဲပြီး ညည်းလို့ ရယ်လေ။

“ဘာတွေလျှောက်စားပြန်ပြီလဲ။ နင်ဟာလေ၊ အဲဒီအစားနဲ့ပဲ သေမှာ။ ဟင်း... ငါမပြောချင်ဘူး”

“မပြောချင်လည်း နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားဟယ်။ ဒီမှာအောင့်ရတဲ့ ကြားထဲ သူက တစ်မှောင့်”

“နင်သေမှာစိုးလို့ပြောရတာလေ။ ဖြစ်လာရင် ငါပဲပူရတာ”

“မပူချင်လည်း ပစ်ထားလိုက်ပေါ့။ သေလည်း အေးတာပဲ”

“ဟယ်၊ မပြောကောင်းမဆိုကောင်းသမီးရယ်။ ဒီနေ့ သားမွေးနေ့ ဆိုပြီး တစ်ဆောင်လုံးကို လက်ဖက်သုပ်ကျွေးတယ်လေ”

“သေသေ... မတည့်တာဆို အတင်းချီဖို့ပိုပဲသိတယ်။ ငါမှ မရှိ ရင် နင်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား။ ထ”

“မထဘူး”

“ဟဲ့၊ ဪ၊ ဒီကလေးတော့”

“အန်တီသက်တူမ ခေါင်းမာတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ပြောရင် လည်းမကြိုက်ဘူး။ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ဟက်ဖို့ပဲသိတယ်”

“ငါ၊ နင့်ထက်လေးလကြီးတယ်ဟဲ့ ငနာရဲ့”

“သိတယ်သိတယ်... နင်နောက်ဆုံး ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ကိုကိုင်ပေါက် မယ်ဆိုတာ။ ထ၊ ငါကုန်းပိုးမယ်။ Taxi စောင့်နေပြီ”

“ဆရာဝန်မနဲ့ပဲ ပြမှာနော်”

“ရှည်ပြန်ပြီ၊ ငါသိတယ်”

“အန်တီလိုက်ရမလား သား”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ချယ်ရီကိုပဲခေါ်သွားမယ်”

“အေးအေး”

လမ်းတောင် ထမလျှောက်နိုင်ဘဲ ကုန်းပိုးပြီး Taxi ပေါ်တင်ရတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။ ကြားဖူးကြရဲ့လား မသိတော့ပါဘူး။ မိငယ်တို့ကတော့ လေ သံက သူများထက် မာတောင့်နေပြီး ဖြစ်လာရင် ရေဖိုတစ်သျှူးစက္ကူလို ပျော့ဖတ်ဖြစ်သွားတာလေ။

ဆေးခန်းမှာ ဆရာဝန်မက မိုက်ကို ဟိုဒီသုံးလေးချက်နှိပ်ကာ

တစ်ခွန်းပဲပြောလိုက်တာကြောင့် သူ့ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည် နှယ်။

“ဆေးရုံအပြန်တင်ပါ။ လိုအပ်ရင် ခွဲရမယ်”

“ဗျာ”

အခန်း (၂၁)

“အူအတက်ပေါက်ခြင်း”တဲ့။ ဒီထက်နည်းနည်းလေးနောက်ကျ သွားတာနဲ့ အသက်ဆုံးပြီတဲ့လေ။ ခွဲခန်းထဲက ခွဲစိတ်ပြီးထွက်လာမှသာ သူ သက်မချရတော့၏။ လောလောဆယ် အန်တီသက်ဆီကပဲ ငွေယူ ထားပြီး သူ့ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှထုတ်ကာ ပြန်ဆပ်ဖိုစီစဉ်ရလေသည်။ ဒါ လည်း မလောက်သေး။ မိငယ်တို့များ ပြဿနာရှာလိုက်ရင် မီးတောင် ပေါက်သလိုမျိုး ဒုက္ခက အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ပါ။

“အန်တီသက် ခဏစောင့်ပေးဦးနော်။ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီကို Phone ဆက်ပြီး ခွင့်တိုင်မလို့”

“အေးပါ သားရယ်။ အိမ်ကိုရော အကြောင်းကြားဦးမလား”

“ဟင့်အင်း... စိတ်ပူတာပဲ အပိုဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မနက်(၈)နာရီထိုးမှ မန်နေဂျာထံ Phone ဆက်ကာ ခွင့်တောင်းရ၏။ ဦးဖုန်းက GM ကိုပြောပေးမည်ဆိုမှ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရလေသည်။ လူနာနားပြန်ရောက်တော့ အန်တီသက်ကာ တီးတိုးပြောလေ၏။

“အစာစားလို့မရသေးဘူးတဲ့”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ လောလောဆယ် Drip သွင်းထားလို့ သူ ဆာမှာမဟုတ်သေးဘူး”

“သနားပါတယ်။ အစားမက်တဲ့ကလေးကျမှပဲ အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့”

မနက်လေးနာရီမှာ သတိပြန်ရပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည့်မိငယ်က ခုထိမနီးသေးပေ။ မျက်တောင်စင်းစင်းလေးတွေကို သူငေးကြည့်နေမိ၏။ တွေ့လိုက်ရင်လည်း တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်၊ တစ်နေ့မတွေ့ရရင်လည်း မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ လိုက်ရှာရပြန်ရော။ အဲဒီလို ကလေးအရွယ်ကတည်းက တတွဲတွဲဖြစ်လာတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ပါ ငယ်။

အရွယ်ရောက်လာတော့ နင့်ကို ချောချောလှလှလေးမဟုတ်ပေ

မယ့် ဝဝကစ်ကစ်ချစ်စရာလေးလို့ အစ်ကိုကြီးတွေစတိုင်း ငါပဲ မခံမရပ်ဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူတွေကို ရန်ပြန်မလုပ်ရဲတဲ့ နည်းနည်းဝေးဝေးရောက်မှ သူ လက်သီးဆုပ်ပြတော့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးတွေက သယ်လို့နောက်လို့မဆို။

“ဘာကောင်လေးလဲကွ”၊ “ဖားကပ်လေး”လို့ မကြာခဏအခေါ်ခံရတာလည်း သူပါပဲ။ အိမ်နဲ့အဆင်မပြေဖြစ်တိုင်း(မငယ်အဖေမရှိတဲ့အခါ) သူတို့အိမ်ကို အပြေးရောက်လာပြီး မေမေ့ကိုငိုပြီး တိုင်တန်းတိုင်းသူပါ မျက်ရည်ကျခဲ့တာပါ။ မိငယ်စိတ်ထင် မွေးစားသမီးလို့ သူမကိုယ်သူမထင်နေပေမယ့် တကယ်တော့ သူတို့အိမ်မှာမှ လာဝင်စားတဲ့မွေးစားသမီးဖြစ်နေတာလေ။

ကစားပြီးတိုင်း အိမ်ကိုပြန်မစားဘဲ “အန်တီမေ ဘာရှိလဲ၊ ငယ်ဆာလို့” လို့ပြောရဲတဲ့အထိ မေမေနဲ့ပွင့်လင်းမှုရှိခဲ့တာ အသေအချာပါ။ သားလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားသည့်မေမေကလည်း သူမကို သမီးသမီးဆိုပြီး ပါးစပ်ဖျားကမချ ချစ်ခဲ့တာ အသိသာကြီးလေ။

ငယ်ကိုစိတ်ဝင်စားမှုရှိပေမယ့် ဒီစွာတေးမကို တိတိပပကြီးဖွင့်မပြောမိခဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတတ်တော့ Major ကမတူ။ သူ့အဖြစ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ငယ်အနား ကပ်ခွင့်မရတော့တာပါ။

သို့သော် အဆောင်ရောအလုပ်ပါ အဆင်ပြေစိုစပ်နေတော့လည်း ငယ်က သူ့အပေါ် သူစိမ်းတစ်ယောက်လို စိမ်းသက်မနေပါချေ။

နင်တစ်လုံးငါတစ်လုံးနဲ့ စကားနိုင်လှရင်း နာမည်ပြောင်တွေသာ တစ်ခေါ်ခဲ့တာပါ။ မည်သို့ဆိုစေ ငယ်အပေါ် သူ့အလျှော့ပေး အနစ်နာခံ အလိုလိုက်တာမှန်သမျှကို ငယ်မသိနိုင်ပေမယ့် ဝန်းကျင်ကတော့ သူ့ရင်ထဲကို ထင်ရှားစွာမြင်တတ်ကြပါ၏။

မိငယ်! ဖွင့်မပြောဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အံ့ပုန်းချစ်ခြင်းတွေကို နင်လျှောင့်ရယ်စရာလို့မမြင်ဘဲ နှလုံးသားနဲ့လက်ခံပေးပါလား။ ခြေ၊ ငယ်ရယ်။

“သား၊ ခွင့်ဘယ်နှရက်တင်လိုက်လဲ”

“ဒီတစ်ရက်ပဲ သူ့အတွက် လောလောဆယ် သုံးရက်လောက်ပြောထားတယ်။ ပိုရမရဆိုတာတော့ မနက်ဖြန်ရုံးတက်ရင်သိမှာပဲ”

ခေါင်းလှုပ်သွားတာမို့ ခေါင်းအုံးမှလွဲသွားမှာစိုးပြီး သူ ထပြင်ပေးရလေ၏။ တစ်ညလုံး သူတစ်ယောက်တည်းပဲ စောင့်ခဲ့ရတာမို့ တစ်နေ့မှ မမှေးရသေးပေ။ အန်တီသက်က လိုအပ်တာတွေကို ညကတည်းက လာပို့ပေးပြီး ဒီမနက် တစ်ခေါက်ထပ်လာတာကြောင့် ပင်ပန်းတာပါပဲ။

“သား တအောင့်ပြန်နားရင် နားပါလား”

“နေပါစေ အန်တီ။ ညမှပဲ ပြန်နားပါတော့မယ်”

“ဒါဆို အန်တီ Nurse ငှားဖို့ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေသေးတာမို့ ချည်စောင်လေးကိုသာ ရင်ဘတ်ပေါ် အသာဆွဲဖုံးပေးလိုက်ပြီး မျက်နှာလည်းသစ်၊ Toilet ဝင်ရန် ခဏထွက်လာခဲ့သည်။ ငယ်ရယ်. . . အမြန်ခွဲသက်သာပါတော့ လူပင်ပန်းရတာထက် စိတ်နှမ်းရတဲ့ဒဏ်ကို ငါမခံနိုင်လို့ပါ။

ဆေးရုံဝင်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကော်ဒီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ကို ခပ်သွက်သွက်စားကာ အပေါ်သို့အမြန်တက်လာခဲ့ပါ၏။ လူနာဆောင်အခန်းဝမှာ သူ့ခြေလှမ်းအစုံ ရပ်တန့်သွားရလေသည်။ အလို! ငယ်ဘေးမှာရှိနေတာ GM ဖြစ်နေပါရောလား။

ငယ်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဖွေးပွရွေးရုပ်အဖြူလေးရှိနေပြီး ငယ်လက်ဖျားကို GM ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တာများ တင်းကျပ်လို့လေ။ ငယ်မျက်နှာမှ နွမ်းလျလျအပြုံးလေးကလည်း မနက်နေအလင်းအောက်မှာ လင်းလက်နေသည့်နယ်ပင်။

“ဦးဖုန်း Phone ဆက်တာနဲ့ ဒီကို ကိုယ်ချက်ချင်းလာခဲ့တာပဲ”

“အားနာလိုက်တာ”

“မလိုပါဘူး ငယ်ရဲ့။ ဆေးရုံစရိတ်တွေအားလုံးကို ကုမ္ပဏီက

ပေးမှာပါ။ တစ်ပတ်လောက် အေးအေးဆေးဆေးခွင့်ယူပြီးနားပါ။ ဝိုက်ခွဲထားတာမို့ ရေပုံးတို့ဘာတို့လိုအလေးအပင်တွေ မ၊မမိစေခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ထင်တယ်။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး နေမထီထိုင်မသာနဲ့ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်းမသိပါဘူး။ လက်စသတ်တော့ ငယ်ဒီလိုခွဲစိတ်ဖို့အထိဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး”

“ငယ် မဆင်ခြင်တာပါ... ငရုတ်သီးနဲ့မတည့်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ အားလုံးနဲ့လိုက်ပြီးစားမိလို့ ခုလိုဖြစ်သွားရတာ”

“တော်သေးတာပေါ့။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ မြန်မြန်ဖြစ်သွားပြီး အဆင်ပြေသွားတာ”

ငယ်နုဖူးထက်မှဆံ့နွယ်လေးတွေကို အသာဖယ်ပေးရင်းပြောတော့ ငယ်နုထက်ခမ်းထက်မှာ လှပသက်ဝင်လွန်းသည့်အပြုံးတို့ သက်ဝင် ဖွင့်လန်းလာတာလေ။ ငယ်ရယ်... တကယ်တမ်းစိုးရိမ်တကြီးပို့ပေးခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုတော့ နင်မမြင်ပါလား။ အနစ်နာခံ အပင်ပန်းခံပြီး ဆေးရုံကို အချိန်မီပို့ပေးခဲ့တဲ့ ငါ့စေတနာတွေကိုလည်း နင်အသိအမှတ်မပြုတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

တစ်ညလုံးစိတ်ပူပြီး စောင့်နေခဲ့တဲ့ငါ့ကိုမမြင်ဘဲ ဒီမနက်မှရောက်

တာတဲ့ GM ကိုမှ ကျေးဇူးတွေ တင်နေရတယ်လို့။ ငါ့ကိုဆက်ဆံတိုင်း လာသံမာနဲ့ပဲ ပြောဆိုတာ။ လက်မြန် နှုတ်မြန်၊ ဇိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ ထုနှက် ခက်ပုတ်တာလောက်ပဲ ငါ့ကိုအဖက်လုပ်တာလား မိငယ်။

နင့်နာမည်ကို အရှည်လိုက် တစ်ခါမှရင့်ရင့်သီးသီးမခေါ်ဖူးတဲ့ငါ့ကိုတော့ နင်အသိအမှတ်မပြုမိဘဲ နင့်ကိုအမိန့်ပေးစဉ်လေသံနဲ့ “သျှင် ဘုန်းငယ်” လို့ မာဆတ်ဆတ်ခေါ်တဲ့ GM ရဲ့အသံကိုမှ နားဝင်ချိုရတယ်လို့၊ ဖြစ်ရလေငယ်ရယ်... မိတာတွေသဘောကျ အဆင့်ချင်းတူတဲ့ငါ့ကိုတော့ ခေါက်ထားပြီး အမြင့်ကိုပဲ မြင်တတ်ကြည့်တတ်ရတယ်လို့။

“သားရောက်ပြီလား”

“ရှုး...”

နောက်မှာရောက်လာသည့်အနီတီသက်ကို အသံတိတ်အချက်ပြ လိုက်ပြီး လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့ရပါ၏။ ဧည့်သည်နားနေရာခုံတန်းမှာ ခဏမျှ ဆိုင်တော့ အနီတီသက်က သူ့ပခုံးကိုအသာပုတ်ပေးလေသည်။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီလား သား။ အနီတီလည်း သူ့အလုပ် ရှင်ရောက်လာလို့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ကြည့်ရတာတော့ သမီးက အဲဒီလူ ငယ်အပေါ် အတော်လေးသံယောဇဉ်ပိုနေပုံပဲ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အန်တီ ထင်တောင်မထင်ထားဘူး။ သမီးကို သားနဲ့ပဲအဆင်ပြေမယ်လို့မှတ်ထားတာ။ ပြီးတော့ အန်တီမျက်စိရှေ့မှာလည်း သားက တရင်းတနီးရှိကြတာကိုး”

“အချစ်က ရင်းနှီးမှုနဲ့မဆိုင်ပါဘူးအန်တီရယ်”

“ဂုဏ်ပကာသနနဲ့လည်း မပတ်သတ်ပါဘူးသားရယ်။ အချစ်တာ နှလုံးသားရဲ့အဆုံးအဖြတ်ပေါ့ပဲ မှတည်တာပါ”

“သူနဲ့ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေတို့လူကြီးတွေသဘောတူထားမှန်း သိသိကြီးနဲ့ အဲဒီလူကို သူ့ရွေးသွားတဲ့ဟာပဲ။ သူ့နှလုံးသားက ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ရင် ရေခဲတုံးလို အေးစက်စက်ကြီးပါဗျာ”

အန်တီသက်က သူ့ကိုအားပေးသည့်အနေဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို အသာဆုပ်ညှစ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ငါ ငိုရမှာလားလေ။ မဟုတ်သေးဘူး... ကိုယ်ချစ်နေမိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ်မဟုတ်ဘဲ တခြားလူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်သွားတာကို ငိုနေမိရင် ယောက်ျားဘယ်ဟုတ်ပါတော့မလဲ။

“မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်ပါတယ် သားရယ်။ သူ စိတ်အလိုက်ပြီး အမြင့်ကိုမှန်းပေးမယ့် တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တော့ သားစေတနာကို မြင်တတ်လာမှာပါ”

ဘယ်တော့လဲ အန်တီ။ အဲဒီအချိန်ကို ရင်ဘတ်မလာကျင်းနဲ့ ငါ့မော့ပြီး ကျွန်တော်စောင့်နေရမှာလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူကို တစ်ပါးသူရဲ့ရင်ခွင်မှာ ပြီးပျော်နေတာကို ကြည့်နိုင်ရလောက်အောင် ကျွန်တော့်စိတ်ထားမသန့်နိုင်ဘူး။ မုဒိတာမပွားနိုင်ဘူး။ ငယ်တုတ်တဲ့လက်မောင်းက ကျွန်တော့်လက်မောင်းပဲဖြစ်စေချင်တာဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အတ္တကြီးတယ်လို့ပဲ စွပ်စွဲကြပါစေတော့။

“သိပ်လည်းစိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့”

“သူနဲ့ကျွန်တော်က ဖူးစာမပါဘူးထင်ပါရဲ့အန်တီရယ်”

“ဖူးစာထက် ဦးရာလူက ပိုအဓိကကျပါတယ် သားရဲ့။ သမီး

မျက်စိတော့မယ်။ သွားစို့”
စိတ်မပါ ထလိုက်ခဲ့ရပါ၏။ မျှော်နေမယ်တဲ့လား... မထင်ပါဘူး။ ငါ့အဖေက GM ရှိနေတာနဲ့ သူတို့ကိုမေ့နေမှာ သေချာပါတယ်လေ။ ကောင်းလှယ်... နင်မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ယူဆရင် ငါက အလိုက်တသိနဲ့ နင့်အနားမှာ ရှိမနေဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

နင်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အနာဂတ်ခရီးကို လှလှပပကြီးလျှောက်လှမ်းနိုင်စေ။ တစ်သက်တာအတွက် ပြီးပျော်နိုင်ပါစေ။ ငါ့ကိုလည်း သူငယ်ချင်းအဖြစ်က ထာဝရစွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိပါစေတော့။

“ဟော! လာကြပြီ... ကျွန်တော်လည်း အခုပဲပြန်တော့မလို့ အန်တီရဲ့”

“အားနာလိုက်တာကွယ်။ အန်တီလည်း သားကျော်ကို လိုက်ရှာနေလို့ ကြာသွားတာ”

“ရပါတယ်အန်တီ။ ညီ မနက်ဖြန်အလုပ်ဆင်းရင် သျှင်လွန်းငယ်ရဲ့ဆေးရုံစီမံခန့်ခွဲရန်အတွက် ငွေလာထုတ်လိုက်ပါ”

“မလိုပါဘူး GM။ ဖိငယ်အတွက် အန်တီနဲ့ကျွန်တော် စာရင်းရှင်းပေးပြီးပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဝန်ထမ်းအရေးပေါ်အခြေအနေဖြစ်ရင် ကုမ္ပဏီက ငွေထုတ်ပေးတာ ထုံးစံပဲ ညီ။ သူ့နေကောင်းမှထုတ်ရင် နောက်ကျနေမှာစိုးလို့ မင်းကို ကိုယ်စားလာထုတ်ခိုင်းတာပါ”

“ဟုတ်လို့လား GM။ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီပဲဟာ။ ခင်ဗျားကိုယ်ပိုင်ငွေထုတ်ပေးတာဆိုရင် လူကြားထဲ သွယ်ကွာကျမှာစိုးလို့ အခုလိုပြောနေတာမဟုတ်လား” ဟုပြောချလိုက်ချင်စိတ်ကို လည်ချောင်းထဲမှာ အတစ်မျိုးချပစ်လိုက်ရပါ၏။ အမှန်ပြောရင် ရွာပြင်မှာနေရတယ်ဆိုတဲ့အသိက သူ့ခေါင်းထဲမှာ ထပ်တလဲလဲ သတိပေးနေလို့ပါလေ။

အန်တီသက်က သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်၍ သတိပေးလိုက်တာနဲ့

ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ခုတင်ဘေး စင်ပေါ်မှာ အားရိုးယှဉ်စားသောက်ဖွယ်ရာတို့က သူ့ကိုလှောင်ပြောင်နေသည့်နယ်။ ငယ်ဘယ်လိုစားစရာမှစားစရာမလိုအောင် နှင် အားတွေပြည့်နေမှန်း ငါ့သိနေပါတယ်ကွာ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ GM”

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် ငယ်၊ မနက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်”

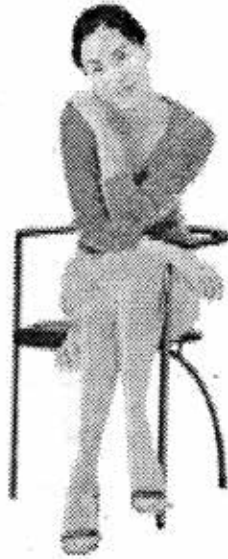
ညတုန်းက ငယ်ကိုချီပြီး ခေါ်လာခဲ့ရသည့် သူ့ရဲ့ဂျာကင်ကို သူကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ ငယ်ကိုစောင့်ပေးမည့် Nurse မလေး ရောက်ပြီမို့ သူပြန်ရန်ပြင်လိုက်တာပင်။

ငါနာတယ်ငယ်။ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်နေအောင် နာနေတာအမှန်ပါပဲ။

“ငါပြန်တော့မယ်။ မနက်ဖြန်လည်း မလာဘူး။ သဘက်ခါလည်း မလာဘူး။ ဘယ်တော့မှမလာတော့ဘူး... ဒါပဲ”

“ဟဲ့”

အခန်း (၂၂)

အနာကို ဆားနဲ့အပက်ခံရသလို အလူးအလဲရောဂါမျိုးပါ။ သူ့ဘက်က ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတာကို သတိမထားမိအောင် မိငယ်တို့အပျော်ကြီးပျော်နေတာ လူတိုင်းမျက်မြင်ပါပဲ။ ရုံးသွား၊ ရုံးပြန်ချိန်မှာ သူ စောင့်စရာမလိုအောင် ဝီရိယရှိနေပုံတို့က အဆန်းတကြယ်ပါပဲလား။ စကားလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမပြောဖြစ်။ သူ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားသည့် လက်ပတ်နာရီလေးကို ထုတ်မပတ်ဖြစ်ဘဲ Draw ထဲထည့်ထားတာမို့ ဘူးလေးပင် ဖုံးကပ်နေချေပြီ။

ဒီညနေတော့ဖြင့် ဖေဖေပေးသည့်လိပ်စာကိုဆက်သွယ်၍ ဘိုးဘိုး၏မြေး ရှေ့နေနှင့်တွေ့ဆုံရန် ရုံးခန်းသို့ သူရောက်ခဲ့ရတာပင်။ ညနေ

ငါးနာရီခွဲနေပြီမို့ ရုံးက လူရှင်းသလောက်ဖြစ်နေပါ၏။

“ဦးကောင်းဆက်မော် (LLB)”

ဆိုင်းဘုတ်ကိုမော့ကြည့်ပြီးမှ တစ်ဝက်ဆင်နားရွက်တံခါးကို သူ
ခေါက်လိုက်ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးကိုအသာတွန်း၍ဝင်သွားတော့ ရှေ့နေဝတ်စုံနှင့်လူက သူ့
ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လေ၏။ ဘုရားရေ! GM ဆီ မကြာခဏလာလာ
နေတဲ့လူဖြစ်နေပါရောလား။

“ဪ၊ ညီကိုး။ ကိုယ့်ဆီ မင်း တစ်နေ့ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့
ထင်သားပဲ”

“ဗျာ!”

သူ့ကို တရင်းတနီးနှုတ်ဆက်လိုက်သည့်ရှေ့နေလေးကို တအံ့
တဩဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကိုကြိုသိနေတာပါလိမ့်။

“ကျွန်တော်၊ ကျော်ဇင်ဦးပါ”

“ကိုယ်သိပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ဆီကို ဦးမိုးထက်မောင် ဟိုတလောတုန်းက လာ

သွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟော! လေးလေးက တယ်သွက်ပါလား။ ပြောပါဦး သူဘာတွေ
ပြောသွားသလဲ”

“ဟိုလေ၊ ရှေ့နေကြီးရယ်၊ ဒီလိုပါ”

“ကိုယ့်ကို အစ်ကိုလို့ပဲရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ ညီ။ ကိုယ်တို့က ညီ
အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်ကြတာပဲ။ ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုအဘိုးပေးခဲ့တဲ့ ဘာ
အမွေကိုမှမမက်မောဘူးဆိုတာကို အရင်ဆုံးသိစေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဆက်ပြောပါ”

တော်ပါသေးရဲ့။ တော်ကြာ သူ့ကိုအမွေသိပဲလို့ချင်လို့ ဒီကိုလာ
တာလို့ ထင်သွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်နေမိတာလေ။ ခုလို ပြေပြေဖြစ်ဖြစ်
လေးပြောလို့ အဆင်ပြေတာကိုပဲ သူဝမ်းသာရပါသည်။ တူအရီးဖြစ်ပြီး
စိတ်ထားတွေက ကွာလှချည်လား။

“ဟိုလေ၊ အဲဒီဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားမယ်လို့ပြော
တယ်ခင်ဗျ”

“ဘယ်လို! မွေးစားမယ်။ ဟား ဟား ဟား... ငါ့လေးလေးက
တော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ”

အုလို့က်သည်လို့က်ရယ်မောချလိုက်သည်ရှေ့နေလေးကြောင့် သူ အံ့သြသွားရပြန်၏။ ဟောဗျာ! သူ့ကိုမွေးစားမယ်ဆိုတာနဲ့ ရယ်စရာဖြစ် ရောလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဟင်းဟင်း... ထားပါတော့ ညီအစ်ကိုပြောတာကိုပဲ နားထောင် လိုက်ရအောင်။ ပြီးမှ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ပြောပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာတို့နှစ်ယောက်က သားသမီးတွေလည်းရှိတော့ အမွေနှစ်ခါ ရသလိုမျိုးပြောပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုမွေးစား ပြီးရင် သူ့အမွေခွဲပေးမယ်လို့ပြောလို့ပါ”

“လေးလေးကတော့ကွာ... လည်ချက်က ပန်ကာထက် မြန် နေသလိုမျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ဒီလို ညီရ ညီနားလည်အောင် ကိုယ်သေချာရှင်းပြမယ်။ ကိုယ့် ဘိုးဘိုးက သူ့ပျက်စိမမှိတ်ခင်မှာ သားနဲ့မြေးတွေအတွက် ငွေသားချည်း သိန်းတစ်ထောင် အမွေထားပေးခဲ့တယ်။ သားသုံးယောက်ကို တစ်ယောက် စီ သိန်းနှစ်ရာပေါ့။ မြေးအတွက်က တစ်ယောက်ကို သိန်းတစ်ရာစီ”

“ဗျာ!”

“အေး၊ ဘာဘဲဖေဖေမှာ သားနဲ့သမီးတစ်ယောက်စီရှိတဲ့အတွက် ကိုယ်ရော မမပါ အဲဒီအမွေကိုထုတ်ပြီးပြီ။ ဘိုးဘိုးက ဒီအတိုင်းချည်းလွှဲ ပေးခဲ့တာမျိုးမဟုတ်ဘူး ညီရဲ့။ ကိုယ်တို့ အသက်(၂၁)နှစ်ပြည့်တဲ့နှစ်မှာ တစ်ဝက်ထုတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့နှစ်မှာ နောက်ထပ်တစ် ဝက်ကို ရခဲ့တာ”

“ဪ”

“အေး... ဖေဖေတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲမှာ လေးလေးက အဆိုးဆုံးနဲ့ အသုံးအဖြုန်းအကြီးဆုံးမို့ ဘိုးဘိုးက လေးလေးရဲ့အမွေကို ဘာဘဲလက်ထဲ လွှဲပေးခဲ့တယ်။ သဘောကတော့ သူ့အမွေတွေမပျောက် ပျက်အောင် စီမံပေးထားခဲ့တဲ့သဘောပေါ့လေ။ နေဦး။ ကိုယ်ပြောဖို့မမှ နေတယ်။ တကယ်ဆို ဘိုးဘိုးက သူ့မွေးစားသားကိုပဲ အညီအမျှခွဲပေး ချင်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ သားတွေစိတ်ဝမ်းကွဲမှာကိုရော၊ လေးလေး ရန် ရှာမှာကိုပါ စိုးရိမ်တဲ့အတွက် မြေးဝမ်းကွဲဖြစ်တဲ့ညီကိုပဲ သိန်းနှစ်ရာ ထားပေးခဲ့တာပါ”

“ဗျာ!”

“အံ့သြသွားလား... မအံ့သြနဲ့ဦး။ လေးလေးရဲ့အမွေကို ပထမ ဦးဆုံး သိန်း(၅၀)ပဲ ထုတ်ပေးထားခဲ့တာလေ။ အဲဒီ(၅၀)လည်း ခုဆို

ကုန်နေလောက်ပြီ။ နောက်(၅၀)ကို ညီကိုရှာတွေ့ပြီး ညီအသက် (၂၁)နှစ်ပြည့်ရင် သူရမှာ”

“ဟင်! အဲဒီလိုကြီးလား”

“အဲဒီလိုမကြီးသေးဘူး။ ညီ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ နောက်ထပ် (၅၀)နဲ့။ ဟင်းဟင်း... ညီ သားသမီးရတဲ့အခါမှ နောက်ဆုံး(၅၀) သူ ထုတ်ခွင့်ရမှာလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပမာဏကို အတိအကျ သူ့ကို ပေးမသိ သေးဘူး။ ညီကတော့ အခုအသက်ပြည့်ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သိန်း(၁၀၀) ထုတ်လို့ရပြီ။ နောက်ထပ်(၁၀၀)ကတော့ အိမ်ထောင်ပြုရင် ရမှာ။ ဘယ် လိုလဲ ရည်းစားရှိနေပြီလား”

“ဗျာ! ဟင့်အင်း၊ မရှိသေးပါဘူး”

အလိုလေး... စဉ်းစားရလွန်းလို့ ခေါင်းပင် ထူပူလာရချေပြီ။ တရားမျှတမှုရှိပါရဲ့လား။ မြေးချင်းအတူတူ မြေးအရင်းခေါက်ခေါက် တွေကိုတော့ (၁၀၀)စီပဲပေးပြီး သူ့လိုသွေးသားမတော်စပ်တဲ့ မြေးစမ်း ကွဲကိုတော့(၂၀၀) တဲ့လေ။ ဒါကို အစ်ကိုတို့မောင်နှမ မကျေမနပ်မဖြစ် ကြဘူးလား။

“ဟိုလေ၊ ကျွန်တော် မယူလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ မိန်းမလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုပြောတဲ့အမွေကိုပြောတာပါ”

“အဲဒါ ယူလို့မဖြစ်ဘူး ညီရဲ့။ ညီ မယူရင် လေးလေးက အကုန် သဲ့သွားမှာပေါ့။ ဒါ ဘိုးဘိုးရဲ့ဆန္ဒလေ”

“ဟိုဥစ္စာလေ၊ အစ်ကိုတို့မောင်နှမကျတော့”

“ဪ၊ ဒါလား။ ဒါကရှင်းပါတယ် ညီရဲ့။ အမှန်က ဦးငယ် အတွက် (၁၀၀)နဲ့ ညီအတွက် (၁၀၀)ကိုစုပြီးပေးမှန်း ဘာဘေရာကိုယ်ပဲ သိတယ်။ မမျှတဘူးလို့ထင်လိုက်နဲ့ ညီရဲ့။ အစ်ကိုနဲ့ မမတို့အတွက် သီးသန့်ဘောက်ဆူးရှိသေးတယ်”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“Special ဆုပေါ့။ ဘိုးဘိုးက သူ့မြစ်ရရင် မြစ်ဦးအတွက်ဆို ပြီး ဘဏ်မှာ သိန်း(၃၀၀) သီးသန့်အပ်ထားပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဗျာ! ”

“အေး၊ အဲဒီ (၃၀၀)ကို မမရော၊ ကိုယ်ပါ ကလေးအရင်ရတဲ့ သူ ပိုင်ရမှာ”

“အံ့ဩစရာကြီးပါလား”

“မအံ့ဩပါနဲ့။ အဲဒီကလေးကို ညီ အရင်ရသွားလည်း ထုတ်ခွင့် ရှိတယ်ကွ။ ကျိတ်လိုက်စမ်းပါ။ အမွေသိန်း (၂၀၀)နဲ့ ဆုကြေး (၃၀၀)

ခေါင်း (၅၀၀)က ထိပေါက်သလိုရမှာလေ။ မလိုချင်ဘူးလား”

ဘုရားရေ! ရင်ထဲက အုန်းခနဲ ဝှဲထကွဲသလိုကြီးခံစားပြီ။ လူက ကတုန်ကရီတောင်ဖြစ်လာတာ အမှန်ပင်။ မြတ်စွာဘုရား! ရွှေတံခွေတံကြီး ‘မ’ပြီထင်ပါရဲ့။ မွေးနေ့တုန်းက ငယ်ကိုပြောမိတဲ့ဆုတောင်းကချက်ချင်းကိုပြည့်ဖို့ ဖြစ်လာတာလေ။ အမလေး! ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ငွေပုံကြီးမတွေ့ရသေးခင် ရူးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော်...”

“(၁၀၀) ကိုဘယ်အချိန်ထုတ်ထုတ် သွားထုတ်လို့ရပါပြီ။ ကိုယ် Cheque ထုတ်ပေးလိုက်လို့ရတယ်။ စာချုပ်မှာတော့ ညှိမှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ လက်မှတ်လို့လိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“မယူသေးဘူးလား။ အနေနဲ့အမြန်တော့ ထုတ်မှဖြစ်မယ် ညီရေ။ နို့ဖို့ လေးလေးက မင်းကိုမွေးစားမယ်ဆိုပြီး မလိမ့်တပတ်နဲ့ အိတ်ထဲထည့်လိုက်မှာ။ နဂိုက ဘာထိန်းထားလို့ သူမလုပ်ခဲ့ဘူး။ အခု ဘာက ပင်စင်ယူသွားပြီး ကိုယ့်ကိုလွှဲပေးခဲ့တာကို သူသိလို့ ကလေးတွေဆိုပြီး လူလည်ကျချင်တာကွ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် မယူချင်တာအမှန်ပဲ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ညီ”

“ဟိုညစွာလေ၊ တစ်မျိုးတော့ထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို မိဘတွေသဘောတူထားတဲ့ကောင်မလေးတော့ ရှိတယ်အစ်ကို”

“ဟ၊ ဒါဆို OK တာပေါ့။ သူ့ကိုဖွင့်ပြော ရှင်းပြပြီး လက်ထပ်လိုက်ရင် ပွဲသိမ်းပဲ”

“ဟာ၊ မဖြစ်ဘူးအစ်ကိုရ။ လူကြီးတွေကသာ သဘောတူထားတာ သူက ကျွန်တော့်ကိုပြန်မကြိုက်သေးဘူး”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်လည်း အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ကြိုးစားလိုက်ပေါ့ ညီရ။ အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် ဆုတောင်းပေးပါမယ်။ ကိုယ့်ညီသိန်း(၅၀၀)ဆုကြီး မြန်မြန်ပေါက်ပါစေလို့ပေါ့”

သူ အီလယ်လယ်ဖြင့် ရှေ့နေလေးနှင့်အတူရောပြီး ရယ်လိုက်မိပါ၏။ မိငယ်၊ နင်လိုချင်တဲ့ငွေပုံကြီးနဲ့ နင်ကိုပုံပြီး တောင်ခွင့်ရတော့မှာ အမှန်ပဲ။ ဒါဆို နင် ငါ့ကို Yes လို့ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံလိုက်မှာလားဟင်။ မစဉ်စားဝံ့ပါလား ငယ်ရယ်။ ရင်မောလွန်းပါတီ။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“အေး၊ လိုတာနဲ့ အစ်ကို့ဆီ Phone သာ ဆက်လိုက်။ ရော့ဒီမှာ Visiting Card ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို”

“ကြော်၊ ဒါနဲ့ ညီစိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မလေးက ညီနဲ့အလုပ် အတူဆင်းတဲ့ ဟိုခပ်ပြည့်ပြည့်ကောင်မလေးများလား... ဟုတ်လား”

သူ မျက်နှာရဲသွားရပြီး ဘာအဖြေမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ထလစ်ခဲ့ရ တော့သည်။ ငွေဆိုတာ နှလုံးသားတစ်ခုကိုဝယ်ယူလို့ရတဲ့အရာမှ မဟုတ် တာပဲ ငယ်ရယ်။

အခန်း (၂၃)

Silent is gold.

တိတ်တိတ် (ဆိတ်ဆိတ်) နေက ထောင်တန်၏။

သူ့အတွက်ကတော့ ပြည်တန်ပတ္တမြားသဖွယ် ဤစကားပုံက အဖိုးတန်လွန်းလှပါသည်။ ဖေဖေမှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဤကိစ္စကို ပေး သိဘဲ သူ့နှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည်မှာ အတော်လေးကြာခဲ့ပြီပဲ။

မိငယ်တစ်ယောက် GM သတိထား ဦးစားပေးနေသည့်ကာလ

တစ်လျှောက် အပျော်ကြီးပျော်ပြီး သူ့ကိုခေါက်ထားတာကြာလှပေါ့လေ။
Sorry ပါ မိငယ်။ အချစ်ရေးမှာ ဖူးစာမလိုဘဲ ဦးရာလူသာ ရစမြဲတဲ့
အန်တီသက်ပြောတာကိုပဲ ငါလက်ခံလိုက်ပါတော့မယ်။

ငါ့ဘက်မှာ ငါရယ်၊ ငါ့မိဘတွေရယ်၊ နှင့်မိသားစုရယ်၊ ပြီးတော့
အမွေထိန်းထားပေးတဲ့ရှေ့နေအစ်ကိုရယ် အများကြီးမှ တကယ့်အများ
ကြီးရှိနေတာပါ။ ဒါတော့ မဲနှိုက်ရွေးရင်တောင်မှ ငါ့ဘက်က လေးမဲတစ်
မဲနဲ့ အသာကြီးနိုင်တာပါ မိငယ်။

နှင်သိထားဖို့က လောကမှာ အရိုးရှင်းဆုံးက အဆန်းပြားဆုံးဆို
တဲ့ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးပေးနိုင်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် နှင်နဲ့ငါ ဘယ်လိုကံ
ကြမ္မာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်လိုက်တာပေါ့လေ။

“မငယ်၊ အစ်ကိုနဲ့အတူ မသွားတာကြာပြီနော်”
“အေး၊ ဒင်းက ငါ ဆေးရုံက ဆင်းကတည်းက ရှောင်နေတာ
ဟဲ့။ ဘာအချိုးလဲမသိတော့ပါဘူး”
“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မငယ်ရဲ့။ မငယ် သေလုပျောပါးဖြစ်နေတုန်း
ဆိုလို့ကတာ”

... အစ်ကိုကယ်ခဲ့လို့ အခုလိုအသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့တာကိုမမေ့နဲ့လေ။
ဘာကယ်ဆို အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သူ့ကိုပဲ မငယ် ပြန်ချစ်သင့်
တာ။ အစ်ကို သနားပါတယ်”

“အလိုလေးတော်! ငါ့အသက်ကိုကယ်တင်ပေးတာ ဆေးရုံက
ခုံစိတ်ဆရာဝန်ပါ ချယ်ရီရဲ့။ သူမှမဟုတ်တာဘဲ”

“တွေ့လား အဲဒီမငယ်ဟာ ဘယ်တော့မဆို တစ်ဖက်စောင်းနင်း
မြင်တယ်။ အဲဒီနေ့က အစ်ကိုသာ မငယ်ကိုကုန်းပိုးပြီး အချိန်မီမပို့ခဲ့
ရင် အခုဆို မငယ် သုံးလပြည့်ဆွမ်းတောင် သွတ်ပြီးလောက်နေပြီ”

“ဟယ်! ဖွဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်... တကယ်စိတ်တိုတယ်။ အဲဒီတစ်နာရီအတွင်း
ရောက်ရင် မငယ်ဘဝ တာ့တာပြုမှာလို့ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ပြောတာ
ပဲ။ အစ်ကိုမျက်နှာဆို ဆီးရွက်လောက်လေးပဲရှိတော့တယ်။ ဘာလုပ်
မှန်းမသိ ပျာယာခတ်နေလိုက်တာများ သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသလို
အစ်ကိုကလည်း ကိုယ်ချင်းကိုမစာဘူး။ ဟိုကချစ်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းကိုသေရော။
သူကဖြင့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တို့အေ ကျောက်တောင်ကြီးလို မာတောင့်လို့”
“ကျေးဇူးတင်တာနဲ့ ငါက သူ့ကိုခေါင်းညှိတ်လိုက်ရမှာလားဟဲ့။

ဆိုလို့ကတာ”

“မဆိုင်လည်းနေပေါ့။ မငယ်လို ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့သူငယ်ချင်း မျိုးရှိတာ အစ်ကိုပဲနစ်နာတယ်။ အခု သူဘယ်လောက်ကြေကွဲဝမ်းနည်း နေလိမ့်မလဲ။ မငယ်က GMမှ GM သည်းသည်းလှုပ်နေတော့ ဟိုမှာ အသည်းကို ဓားနဲ့မွှန်း၊ နှပ်နှပ်စင်းသလို အခံရခက်ရှာပေမပေါ့။ ပြန်ရင် တစ်ခါတည်းပြန်မလာတော့ဘူးလို့ သူပြောတာ အမှန်ကန်ဆုံးပဲ။ မငယ်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းစာရင်းက အပြီးပယ်ဖျက်လိုက်ပုံရတယ်။ သမီးလည်း အစ်ကိုလိုပဲ။ မငယ်သာ GM ကိုရွေးလိုက်ရင် မငယ်ကို မခေါ်တော့ဘူး။ အောက်ထပ်အခန်းမှာပဲ ပြောင်းနေတော့မယ်။ သွားပြီ”

ချယ်ရီတစ်ယောက်တော့ ခြေဆောင်၍ အလုပ်သို့ထွက်သွားနေပြီ။ ပြဿနာပဲ... အဆောင်ကလူတွေအားလုံးကလည်း ငယ်ကို သူနဲ့ သဘောတူနေကြတာလေ။ အန်တီသက်ကအစ မေမေတို့လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒကို သိနဲ့နေပြီမို့ နှုတ်က မကြာခဏဖွင့်ပြောတာလည်း နားနဲ့မဆီအောင်ပါပဲ။

ခက်လိုက်တာနော်။ ငယ်ကိုယ်တိုင်တောင် ခုထိ ရင်ထဲသေချာ မသိနိုင်သေးတာအမှန်ပါ။ ခုတလော GM က ငယ်ကိုပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဆက်ဆံပြောဆိုနေသလောက် သူ ဥပေက္ခာပြုထားတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ငယ်အသက်ကို သူ ကယ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့

အခုချိန်ထိ ကျေးဇူးပါလို့ သူ့ကို ငယ်တစ်ခွန်းမပြောမိခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဒီလိုပြောရမှာကို ရှက်သလိုလိုဖြစ်နေမိတာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်လေ။ တကယ်ဆို သူ့အပေါ်မှာ ငယ် မရှက်မကြောက်ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့ပါလျက် အခု ဤသို့ဖြစ်စရာမဟုတ်ချေ။

အခုဆို “ဝက်ပုတ်မ၊ မပြီးသေးဘူးလား” ဆိုတဲ့ မနက်စောစော အသံကိုမကြားရတာ အဘယ်မျှကြာပြီလဲ။ “ပြန်ကြစို့” လို့ ကုမ္ပဏီမှာ မပြောတာလည်း ကြာနေလေပြီ။ “ငါ့ကို အာလူးကတ်တလိတ်လုပ်ကျွေးဦးလေ” လို့တောင်းဆိုသံနဲ့ဝေးကွာနေတာ အဘယ်မျှကြာနေပြီလဲ။

ဟုတ်ပါတယ် ကျော်စင်။ နင်နဲ့ငါက မြင်နေရပါလျက်နဲ့ အဝေးဆုံးကိုရောက်နေတဲ့လူနှစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေမှန်း ငါသိနေပါတယ်။ ဒီလိုခပ်စိမ်းစိမ်းနေတာကို ငါပျော်နေလိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်နေသလား။ ဟင့်အင်း... ငါ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေရှိနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အော်ဟစ်ငိုကျွေးနေတာကိုတော့ ဘယ်သူက မြင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အရင်လို အူတိုပြုပါဦးလားကွယ်။ အောင်အောင်တို့နဲ့စကားပြောရင် မကြိုက်သလိုပုံစံမျိုးပြုပါဦးလား။ GM စကားပြောတိုင်း မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ မကျေနပ်သလိုဟန်မျိုး လုပ်မပြတော့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ နောက်ပြီးတော့ အသုပ်ဆိုင်ထိုင်တိုင်း ငါနဲ့မတည့်တဲ့အစပ်ကိုရှောင်ပြီး အချို့

သုပ် မှာပေးပါဦးလား။ အအေးဆိုင်ထိုင်တိုင်း ငါ ရေခဲနဲ့မတည့်ဘူးဆို ပြီး ငါ့လက်ကိုဆွဲခေါ်တာမျိုး နင်ဘာကြောင့်မလုပ်တော့တာလဲဟင်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုအေးစက်စက်ရေခဲတုံ့ကြီးများလားကျော်ဇင်။ “ငါကဖြင့် ချစ်လိုက်ရတာ၊ နင်က ငွေမက်၊ ဂုဏ်မက်တဲ့ ဂွစာမ” လို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး တရင်းတနီး ဘာကြောင့်မပြောတော့တာလဲ။ GM ကလည်း ငါ့ကို အရိပ်သာပြုပြီး ခုချိန်ထိဖွင့်မပြောသေးတာ အမှန်ပါ ကျော်ဇင်။ “ငါ့မေတ္တာက ဘယ်ကိုလွင့်သွားရတာလဲ” လို့ စနောက် သလိုအပြောတွေ ဘယ်ကမ္ဘာဆီမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီလဲ။

မိန်းမသားမို့ ရင်မောနေမိတာအမှန်ပါပဲ ကျော်ဇင်။ အနီးဆုံး မှာ ရှိနေကျလူက ငါ့နားမှာမရှိတော့ ဒီကွက်လပ်ကို ဖြည့်ပေးမယ့်သူ မရှိတော့တာ သိသာလွန်းပါတယ်။ အရင်ကလို ဘာမှမဖြစ်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဆူဆူဆဲဆဲနဲ့ ငါ့ကိုလာရောပါဦးလား။ ညဘက် အမြဲတမ်း ငါစားဖို့မှန်တွေ လာဖို့ပါဦးတော့လား။ မနက်အလုပ်သွားဖို့ လာအော် ပါဦးလား။ ခုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတာ ကြာပါပေါ့ လား သူငယ်ချင်းလေးရယ်။

ပြတင်းတံခါးပိတ်စဉ် ရှေ့အဆောင်မှထွက်လာသည့်သူ့ကို လှမ်း ပြင်လိုက်ရလေ၏။ အခန်းကို သော့မြန်မြန်ခတ်ပြီး ငလှကားမှအပြေး

ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ခြံတံခါးကိုဖွင့်တော့ သူက လမ်းကြားတစ်ဝက်ပင် ရောက် နေချေပြီ။

“ကျော်ဇင်၊ ဟဲ့၊ နေဦး”

မကြားပါ။ တမင်မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လျှောက်နေတာ များလား။ ခေါင်းငိုက်စိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက်နေသည့် ကလန်ကလား Styleက သူများနဲ့မတူဘဲ သီးခြားကြည့်ကောင်းနေတာ ဟင်။

“ကျော်ဇင်”

ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွားပါ၏။ ငယ်အသံကြားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ငဲ့ ကြည့်ပြီး စောင့်နေတာမို့ ငယ် အပြေးလိုက်သွားမိ၏။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟာ၊ မြေကြီးတုန်တာ ငလျင်လှုပ်တယ် ထင်နေကြပါဦးမယ်”

“နင်ကလည်း”

မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သည့် ခနဲစကားကပင် ငယ်နားထဲ ချို နေသယောင်။ သူ့ ငယ်ကိုစိတ်ခုမနေဘဲကို။

“နင်၊ နွေပြန်ရင် ဒီကိုမလာတော့ဘူးဆို၊ ဘာလို့လဲ”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ။ နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“နင်ကလည်း နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကို လျှိုဝှက်ထားစရာလား”

“ဒါ ငါအတွင်းရေးကိစ္စမို့ နင်သိဖို့မလိုပါဘူး”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဟယ်”

သူက ကားမီးအရောက်မှာ ကားလာရာဆီကိုသာ မျှော်ကြည့်ပြီး စကားမဆက်တော့ပေ။ ငယ်ကိုမတူသလိုမတန်သလိုများ သူ ချိုးနေတာများလား။

“နင်တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

“ဘာလဲ”

“အလုပ်အပြီးထွက်မှာလား”

“အင်းပေါ့၊ မင်္ဂလာလည်း ဆောင်ရမယ့်အတူတူ ဟိုမှာပဲ ဖေဖေ တို့နဲ့အတူနေတော့မှာပေါ့”

“မင်္ဂလာဆောင်မယ်၊ နင် ဘယ်သူနဲ့ဆောင်မှာမို့လို့လဲ”

“အဲဒါ ငါ့မိဘတွေ ဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စလေ။ ဒီနေ့မှာ ငါ့ချစ်သူကို လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာမပြန်ရင် ရွာက ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကို ယမင်း နဲ့လက်ထပ်ပေးမယ်တဲ့။ ဟိုတလောကပဲ Phone နဲ့လှမ်းပြောတာ”

“ဟင်! နင်လည်း မချစ်ဘဲနဲ့ ယူစရာလား”

“နင်တောင် ငွေမက်ပြီး GM ကိုချိန်နေသေးတဲ့ဟာပဲ။ ငါလည်း ယမင်းကိုယူတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဟိုက တောသူဌေးသမီး နင့်ထက်အပို ကြီးလှပြီး မျက်နှာလည်း ချိုသေးတယ်။ ငါ ကံကောင်းမှာပါ”

ကြည့်စမ်း! မနာလိုလိုက်တာနော်။ ငယ် ပြန်မကြိုက်တာနဲ့ပဲ နောက်တစ်ယောက် စပ်ပေးတာကို ခေါင်းညှိတ်တော့မတဲ့လေ။ အလကား ငတုံးကောင်... ရေသာခိုအချောင်လိုက်၊ ဒီမှာ မခိုင်လိုချမ်းသာ တဲ့မမရှိတာပဲ မရွေးဘူး။ ဒင်းက ငယ်နဲ့ဝေးရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဒီအတိုင်း ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသလားမသိပါ။

ကားဆိုက်လာတော့ သူကကားပေါ်အရင်တက်ပြီး ငယ်က နောက်မှလိုက်တက်ရလေ၏။ အရင်ကဆို ငယ်ကို အရင်ဦးစားပေးတက်စေ ပြီးမှ သူ နောက်မှလိုက်တက်တာမဟုတ်လား။ မကျေနပ်ဘူး။ ငယ်ကို အလိုလိုက်ခဲ့သမျှအရာတွေ အဲဒီကောင်မလေးယမင်း အကုန်ရသွားမှာ ကို မနာလိုဘူးလို့ နင်သိအောင် ငါဘယ်လိုပြောပြလို့ရပါ့မလဲ ကျော်စင်ရယ်။

“ရပြီဆရာရေး။ စိတ်ကောက်နေတဲ့ညီလေးနဲ့ညီမလေး ကားပေါ်ရောက်ပါပြီ။ ဆွဲ”

ငယ်တို့ကိုစုနေကျ စပယ်ယာ အော်လိုက်သောငြား ငယ် ရန်

မလုပ်ဖြစ်တော့ပေ။ ငယ်ကို သူကျောပေးရင်လိုက်တဲ့နောက်မှာ ရစ်ဝဲ
လာသည့်မျက်ရည်တို့ကို ငယ် ဘယ်သူမှမမြင်မသိအောင် ပုတ်ခတ်
သိမ်းဆည်းနေမိ၏။

ကျော်ဇင်၊ ငါ နင့်ကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်တုန်းက လုံးဝမသိခဲ့
ဘူး။ ဥပေက္ခာပြုတယ်ဆိုတာ ခံရသူရဲ့ရင်ကို ကျေမွစေတယ်ဆိုတာ
လေ။ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီး ငါခံစားနေရတာအမှန်ပါကွယ်။

အခန်း (၂၄)

“ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှပြန်ခေါ်မှာလဲ”

မသိတာ စလိုက်သဖြင့် ရုံးခန်းထဲမှလူတွေအကြည့်က ငယ်တို့
ထံ ရောက်လာလေ၏။ သူက အလုပ်ကို သိမ်းကျုံးလုပ်နေသလောက်
ငယ်က မကြာခဏ သူ့ကိုကြည့်ကြည့်နေမိတာလေ။

“ဘာကိုမကျေနပ်လို့ ခုထိမခေါ်ကြသေးတာလဲ”

“ငယ်က ခေါ်ပါတယ် မသိတာရဲ့။ သူကသာ သူ့ဌေးသမီးနဲ့ ရ
တော့မှာမို့ ဘဝင်လေဟင်နေတာ”

“ဟယ်! အဟုတ်၊ ဘယ်သူနဲ့စေ့စပ်မှာလဲ ငါ့မောင်”

သူက ငယ်ကိုဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်

လေ၏။ အံ့မယ်! ဒါက ငယ်ကိုအရူးလုပ်တာပေါ့လေ။ ငယ်ပြောချင်တာပြော၊ မမှန်ဘူးဆိုတဲ့အချိုးပဲလား။

ဘယ်ကနေဘယ်လို သတင်းပျံ့ကုန်သည်မသိ GM လက်မှတ်ထိုးရန် File သွားပေးစဉ် သူ့ကို GM က မေးချေပြီ။

“ညီနဲ့စေ့စပ်မှာ ဘယ်သူလဲ ညီ”

“ကျွန်တော် သေချာမသိသေးပါဘူး GM... ဖိတ်စာကိုတော့ ကျွန်တော့်မိဘတွေက တစ်ခြမ်းရိုက်ပြီးနေပါပြီ”

နေနင့်ဦးပေါ့ မိငယ်...

ငါပြောတာကို နင်မကျေနပ်လို့ အခုလို သတင်းလျှောက်ဖွတာ မဟုတ်လား...

ငါ့အကြောင်း နင်ကောင်းကောင်းကြီးသိစေရမယ်မှတ်။ စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့ ငယ်ရာ။

နွေလယ်ပိုင်းထမင်းစားချိန်မှာ Canteen ကိုဆင်းကြတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ Computer ကိုင်ရင်းမို့ သူနဲ့ငယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ဗိုက်ကလည်း အတော်ဆာနေပြီမို့ စာရင်းဇယားကို သူပြန်ပြန်ဖြည့်လိုက်ပါသည်။

Computer Keyboard ကို နှိပ်နေသည့်သူ့လက်ကို ငယ်

သတိပြုမိသွားရပါ၏။ အလို! ဒီနေ့ သူ့လက်မှာ ငယ်မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့နာရီကို ပတ်လာတာပါလား။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ငယ်ပေးထားကတည်းက လုံးဝမပတ်တဲ့နာရီကို ဒီနေ့ပတ်လာတာ အထူးအဆန်းပါလား။

“ကျော်ဇင်”

“ဘာလဲ”

“နင် ဒီနာရီ ဘာလို့ပတ်လာတာလဲ”

“ဒါ ငါပိုင်တဲ့နာရီပဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင် ယမင်းကို တကယ်ယူမှာလား”

သူမဖြေပါ။ အံ့ဆွဲကြီးထဲသိမ်းထားသည့်ထမင်းချိုင့်ကို ထုတ်ကိုင်လိုက်ပြီမို့ ထမင်းစားဖို့ Canteen သွားတော့မည်မှန်းသိသဖြင့် ငယ်ပါ ထရပ်လိုက်ပါ၏။

“ပြောလေ”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စ”

“နင်ကလည်း ငါ့အကောင်းမေးနေတာကို”

“အကောင်းက တရုတ်ပြည် ပြန်သွားပြီ”

ကြည့်၊ ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြေပြီး Lift ခလုတ်ကို နှိပ်နေပြီမို့ ငယ်

ငါ အမြန်လိုက်ဝင်လိုက်ရပါ၏။ လှင်လာပြန်ပြီ ဒီမုန်ကုပ်ကုပ်သူ Style လေး။

“စကားကို အကောင်းမပြောဘူး”

“မိငယ်နော်၊ ငါ စိတ်သိပ်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး။ နင်လျှောက်ဖွဲ့ လို့ ငါ့နားမည်ပျက်ရင် နင် အဖတ်ဆယ်ပေးရမယ်မှတ်”

“အံ့မာ! နင်ပဲ ယမင်းနဲ့ယူမယ်လို့ မနက်ကပဲ ပြောခဲ့တာလေ။ ငါညာပြောနေတာမှမဟုတ်တဲ့ဟာ”

“ယူဖြစ်မယူဖြစ်မှ မသေချာတဲ့ဟာကို နင် လျှောက်ပြောတာ ကောင်းမလား။ ငါ သိက္ခာကျတာပေါ့”

“ကြီးကျယ်လို့”

“ဘာကြီးကျယ်ရမှာလဲ... ငါ ယမင်းနဲ့မယူဖြစ်ရင် ငါ့သိက္ခာ အတွက် နင် ငါ့ကိုယူရမယ်။ ဘာမှတ်လဲ”

“အံ့မာ! ငါက ဘာကိုစွဲ နင့်ကိုယူရမှာလဲ။ ဝေးသေး”

“နင်မှ ငါ့ကိုပြန်မချစ်တာကိုး။ နင်မချစ်ဘူးဆိုလို့ ယမင်းကိုယူ ဖို့ ခေါင်းညိတ်ထားတာ အခုမှ မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်မနေနဲ့။ နင်ဒီလောက် ပဲများနေတာ တစ်သက်လုံးအပျိုကြီးဖြစ်မှာ”

“ဘာ! ငါမချစ်နိုင်လို့မချစ်ဘူးပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ။ နင့်ပုံစံက

ရော ဘာချစ်စရာကောင်းလို့လဲ။ မခိုင်လိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ အလကားစိတ် များနေတဲ့ကောင်။ မုန်းစရာကြီး”

“နင်နော်... အဲဒီ‘မုန်း’ဆိုတဲ့စကား ထည့်မပြောနဲ့။ ငါချစ်တာ နင့်တစ်ယောက်တည်းကွ”

“မချစ်နဲ့၊ ငါက နင်ချစ်ဖို့ လူဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ မုန်းပါ တယ်လို့ဆိုနေမှပဲ”

“ကဲဟာ၊ မုန်းချင်ဦး”

အဖြစ်အပျက်က လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်လွန်းလှပါ၏။ ငယ့် ပခုံးကိုတွန်း၍ Lift ထောင့်ကပ်လျက် ငယ့်ပါးကို သူနမ်းလိုက်စဉ်ဇကု Lift ကလည်း ရပ်သွားပြီး ဖွင့်သွားသည့်တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ထမင်းစား ပြီး အပေါ်ပြန်တက်ရန် ရပ်စောင့်နေသည့် GM နှင့်အတူ ရှေ့နေလေး ဦးကောင်းဆက်ဖော်ကို တည့်တည့်ကြီးမြင်လိုက်ရသဖြင့် ငယ်ရော သူပါ အလန့်တကြားအော်လိုက်မိလေ၏။

“ဟာ၊ ညီ (၂၀၀) ထုတ်တော့မယ်ပေါ့... ဒါမှမဟုတ် (၅၀၀) လား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ဟိုဟို... ဖေဖေနဲ့တိုင်ပင်ရဦးမှာပါ”
ရှက်ရဲရဲမျက်နှာဖြင့် အစီအစဉ်မကျဖြေရင်း ငယ်လက်ကို သူ့ဆွဲ

ခေါ် ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့၏။

ကဲ, Let's go ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်နော် ငယ်...

လေးစားလျက်...

မမသဒ္ဒါမောင်
27th Nov 2010
AM 11: 27

[ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်တွန်းပေးခဲ့သည့် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ လက်ပံတန်းမြို့မှ ချစ်သော 'ငယ်' (သျှင်လွန်းငယ်) နှင့် မောင်လေး 'ကျော်စင်ဦး' အားလည်းကောင်း၊ 'အခွင့်' ကဗျာကိုရေးခဲ့သည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး "Newton Pure Water" နှင့် 'ငယ်လေး' အားလည်းကောင်း အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

** ပရိသတ်များထံမှ လေးစား **

'ခင်မျိုးမြင့်'

သို့

'မမသဒ္ဒါမောင်'

ရိုသေလေးစား အားကျလွန်းလို့ 'မ' လို့ခေါ်မယ်နော်။

ညီမ စာရေးချင်နေတာ ကြာပြီ၊ 'မ' ရဲ့ 'အသက်လို' စာအုပ်က နေ ဖတ်ပြစ်တာ 'အလိုအပ်ဆုံး' အထိပဲ။ အုတ်တွင်းမြို့မှာတော့ 'မ' က နာမည်ကြီးပဲ... သိလား။ စာအုပ်ဆိုင်ကို 'မ' စာအုပ်ရောက်ပြီဆိုရင် အလှအယက်ငှားရတာ၊ တစ်ခါတလေ ထွက်ပြီးလို့ တစ်လကြာမှ ဖတ်ရတယ်။

'မ' အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်။ စာရေးရင် နယ်ထွက်ရေးတာလား... 'မ' ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ရှင်တို့... ဗီဒီယိုတို့ရိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။

ညီမကို စာပြန်ပါနော်... ညီမရဲ့အားပေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုရင် အမှတ်တရဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံလောက် ထည့်ပေးပါလား။ မျှော်နေပါရစေ၊ မိတ်ဆက်စာ မရေးဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

'မ' ရဲ့အောင်မြင်မှုပန်းများ ထာဝရပွင့်လန်းနိုင်ပါစေ...

ညီမ...

ခင်မျိုးမြင့်

'မဝင်း' ကုန်စုံဆိုင်အနီး၊ အုတ်တွင်းမြို့

ပဲခူးလမ်းမြောက်ပိုင်း၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။

သို့

လေးစားရပါသော ‘မမသဒ္ဓါ’

‘သဲ’ကတော့ ‘မမ’ရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ‘မမ’ရဲ့ ထွက်ပြေးသမျှစာအုပ်တွေအားလုံး ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ အားလုံးကောင်းပါတယ်...

အကြိုက်ဆုံးတွေက ‘တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်’၊ ‘မောင့်ရင်ထဲက နှင်းပန်းခိုင်’၊ ‘အလိုအပ်ဆုံး’၊ ‘ရင်ထဲမှာ ထာဝရနဲ့’ ‘ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း’ စာအုပ်တွေပါပဲ။ ‘မမ’က စာအရေးအသားလည်း ကောင်းတယ်နော်။ အခု ‘ကြည်ဖြူပါရစေ’စာအုပ်ကိုဖတ်ဖို့ ငှားထားတယ်။

‘မမ’ရေ...ဒီတစ်ခါ အလွမ်းဇာတ်လမ်းလေးနဲ့ ပရိသတ်ကို တစ်ခါလောက် လွှမ်းမိုးကြည့်ပါလား။ လွှမ်းမိုးတယ်ရှိအောင် နင့်နင့်နဲ့နဲ့လေးလွှမ်းမိုးပေးပြီးလို့ အကြံပေးပါရစေ။

‘သဲ’က ‘မမ’ဆီ စာတစ်ခါမှမရေးပူးလို့ အမှားပါရင် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ‘မမ’ရဲ့ ပြန်စာကို မျှော်နေမယ်။ ‘မမ’ဇာတ်ပုံလေးလည်း အမှတ်တရအနေနဲ့ ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်။

‘မမ’တစ်ယောက် စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုပွန်ခြွေလျက်...

‘မမ’ရဲ့ ‘သဲ’...

သဲစုငါ

မင်းလမ်း၊ စာတိုက်အနီး။

ညောင်လေးပင်မြို့ နယ်၊ မအိက်မြို့။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။

သို့

‘မမသဒ္ဓါမောင်’

နာမည်လေးက ဆန်းတယ်နော်၊ ညီမက ဘယ်စာရေးဆရာကိုမှ စာမရေးပူးတော့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်နော်...

‘မမသဒ္ဓါမောင်’ဆိုတာ ‘မမ’နာမည်ပဲလား...နာမည်ရင်း ရှိသေးရင် သိချင်လိုက်တာ။ ညီမက ‘မမ’စာအုပ်တွေ ဖတ်ပူးတာ မကြာသေးဘူး။ တစ်အုပ်ဖတ်ပြီး ကောင်းမှန်းသိလို့ ရှာဖတ်ဖြစ်တယ်။ ခုဆိုရင် ‘မမသဒ္ဓါမောင်’မှ ‘မမသဒ္ဓါမောင်’ပဲ ဖြစ်နေပြီပေါ့။

‘မမ’ရဲ့စာအုပ်တွေထဲက ‘သဲနယ်’ကို အကြိုက်ဆုံးပါပဲ။ ‘မမ’က အရမ်းလည်း စာရေးကောင်းတယ်နော်... ‘မမ’ရဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ English စကားပုံလေးတွေထည့်တာကို သဘောကျတယ်။ နောက်လည်း ထည့်ပေးနော်။ ဒါနဲ့ ‘မမ’အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...ရန်ကုန်ဇာတိပဲလား...

တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ...ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ လွဲခဲ့ရတဲ့အကြောင်းလေး ရေးပေးပါလား။ ညီမက ‘ဦးနဲ့သမီး’ဇာတ်လမ်းတွေကို ခံစားလို့မရဘူး ‘မမ’ရဲ့။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်...

ညီမကို ‘မမ’ရဲ့ပရိသတ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် ‘မမ’ရဲ့လက်ရေးပြန်စာနဲ့အတူ ဇာတ်ပုံလေးတစ်ပုံလောက် ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်။ မျှော်နေမယ်နော်...

တမူးသူ (ဟန်နီရုကြည်ခေါ်)

(၁၁)လမ်း၊ စော်ဘွား(၆)၊ တမူးမြို့။

ဝစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး။

‘မြို့ဆွေဆွေအောင်’

သို့

‘မမ’

သမီးက ဆယ်တန်းကျောင်းသူတစ်ဦးပါ။ ‘မမ’ရဲ့ ဒီဇင်ဘာလထုတ် ‘လျှို့ဝှက်ခြင်း’ရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ‘စာအုပ်ကနေ စဖတ်ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီ စာအုပ်ကနေ ‘မမ’ရဲ့အရေးအသားတွေကို စွဲလမ်းခဲ့ရတာလေ။

အခုဆိုရင် ‘အလိုအပ်ဆုံး’အထိ ဖတ်ပြီးနေပြီ။ ‘အတ္တအက်ကြောင်း’ တစ်နေရာ’ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ‘မမ’ရဲ့စာအုပ်တွေကို အချိန်မရှိတဲ့ ကြားက လစဉ်မပြတ် အားပေးနေပါတယ်။

‘မမ’ရဲ့ကလောင်နာမည်လေးက အရမ်းလှတယ်နော်။ လူလည်း လှမှာပဲ။ ‘မမ’ရဲ့ဇာတ်ပုံကို လက်ဆောင်အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ပါနော်။ ‘မမ’စာအုပ်တွေကို လစဉ် အမြဲပျော်နေမှာပါ။ ‘မမ’ရဲ့နာမည်ရင်းကို သိ ချင်တယ်...

‘မမ’ရဲ့ပရိတ်သတ်...
မြို့ဆွေဆွေအောင်
ဇရပ်အုန်းခင်
မာန်အောင်မြို့နယ်၊
ရခိုင်ပြည်နယ်။

‘စိန်မာဌေး’

သို့

မင်္ဂလာပါ ‘မမသဒ္ဓါမောင်’

‘မမသဒ္ဓါမောင်’ကို အားပေးနေတဲ့ ပရိတ်သတ်တစ်ဦးပါ။ ‘မမ သဒ္ဓါမောင်’ရဲ့ ဝတ္ထုတွေက အရမ်းကောင်းပြီး ပရိသတ်အပေါ် အတော် လေးဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။ အကုန်လုံးကြိုက်ပါတယ်ရှင်...

ညီမလေးက မျက်ရည်လွယ်လို့လားမသိဘူး...အလွမ်းခန်းတွေ ရောက်ရင် ငိုတော့တာပဲ။

‘မမသဒ္ဓါမောင်’ရဲ့ဇာတ်ပုံနဲ့စာလွှာလေး ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါနော်။

‘မမသဒ္ဓါမောင်’တစ်ယောက် ရှေ့ဆက်ပြီး အောင်မြင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း...

စိန်မာဌေး
မြသိတာ (၇)လမ်း။
အမှတ် (၃)ရပ်ကွက်၊
မြိုင်မြို့၊
မကွေးတိုင်းဒေသကြီး။

‘ရွှေရည်ငင်း’

သို့

‘မမသဒ္ဓါမောင်’

ပျော်ရွှင်သောနေ့များစွာဖြင့် ပြည့်စုံပါစေ...

‘မမ’လို့ပဲ ခေါ်ပါရစေနော်... ကျွန်တော်က ‘မမ’ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်

တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် အယ်စာရေးဆရာ/မကိုမှ မိတ်ဆက်စာ မရေး
ဖူးသေးဘူး...

‘မမ’ရဲ့စာအုပ်တွေကို စထွက်ကတည်းက ဖတ်ခဲ့တာပါ။ ‘မမ’
ရဲ့အရေးအသားတွေကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ‘မမ’စာအုပ်ကို ဖတ်နေပြီ
ဆိုရင် လက်ကကို မချချင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ‘မမ’ရဲ့စာအုပ်တိုင်းကို
ကြိုက်တယ်။

‘မမ’ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးပါနော်။ ကျွန်
တော် အရင်ကဆို ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို ပထမနှစ်ရွက်လောက် ဖတ်ပြီး
ကြိုက်မှ ဆက်ဖတ်ပါတယ်။

‘မမ’ထွက်ပြီးတဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ ‘အနားသတ်မညီသော’စာအုပ်
ကို သိပ်မကြိုက်ဘူး... ဝေဖန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဇာတ်လမ်းထဲမှာ
မင်းသမီးနှစ်ယောက်က မင်းသားတစ်ယောက် တည်းကို ချစ်နေတာမျိုး
ကျွန်တော် မကြိုက်လို့ပါ။

လူငယ်ရော လူကြီးပါ ကြိုက်မယ့် စာအုပ်လေးတွေ ရေးပေးပါ။
‘မမ’ကို အရမ်းလေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ‘မမ’ရဲ့ပရိသတ်အဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုရင် ‘မမ’ရဲ့ဇာတ်ပုံနဲ့အတူ စာပြန်ပါနော်။

‘မမ’ဆီလာတဲ့ မိတ်ဆက်စာတိုင်းကို ဖတ်ဖြစ်ရဲ့လား... ကျွန်တော့်
စာလေးကိုတော့ မပယ်လိုက်ပါနဲ့။ ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်
တို့ ကျောက်ဆည်ကို အလည်လာဖို့ ‘မမ’ကို ဖိတ်ပါရစေ...

အစဉ်ထာဝရ အားပေးလျက်...

ညိုမလေး ရွှေရည်ငင်း
မြောင်းခြားရပ်၊
ကျောက်ဆည်မြို့၊
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။